MOÏRA

FOWLEY-DOYLE

YOUNG

Sezonul accidentelor

FIECARE SECRET E UN ACCIDENT
CARE AȘTEAPTĂ SĂ SE ÎNTÂMPLE.

FICTION CONNECTION

TREI

www.virtual-project.eu

MOÏRA FOWLEY-DOYLE

SEZONUL ACCIDENTELOR

Original: *The Accident Season* (2015)

Traducere din limba engleză:
CĂTĂLINA STANISLAV

virtual-project.eu

TREI
Editura: TREI
2017

Familiei mele, în mod special lui Claire

Aşa că hai să ridicăm paharele pentru sezonul accidentelor,
Pentru râul de sub noi, unde ne înecăm sufletele,
Pentru vânătăi şi secrete, pentru fantomele de pe tavan,
Încă un pahar pentru drumul plin de apă.

Când am auzit-o pe Bea scandând cuvintele astea, m-am simţit de parcă insecte mărunte mi se strecurau pe sub coloana vertebrală, gata s-o schimbe. Urma să mă sfărâm şi să mă îndoi, să mă transform în altceva. Ne transpirau tâmplele sub măşti, dar nu le-am dat jos. Parcă deveniseră parte din pielea noastră.

Focul pocnea şi gemea în mijlocul camerei şi arcurile de deasupra uşilor şopteau. Habar n-am cum de ştiam că ochii lui Sam erau închişi sau că Alice avea o crampă într-o parte. Ştiam doar că eram fiecare din ei. Eram Alice cu gura ei pe jumătate deschisă, poate a încântare sau a frică; eram Sam, cu pumnii strânşi; eram Bea, legănându-se în faţa tuturor, în rochia ei udă de transpiraţie; şi eram eu, Cara, simţindu-mă de parcă în orice moment puteam să-mi ies din piele. Picioarele lui Bea băteau ritmuri de tobă în podeaua de lemn. Cuvintele îi erau din ce în ce mai zgomotoase. În scurt timp, ne mişcam cu toţii şi scândurile din podea făceau să tremure tavanul de sub noi. Vinul ne zbura din pahare şi curgea pe podea ca sângele.

Când am tropăit în jurul focului, în rămăşiţele dormitorului matrimonial, am trezit ceva. Poate era ceva înăuntrul nostru; acel ceva misterios care uneşte toate vertebrele din coloanele noastre, sau care ne ţine dinţii lipiţi de gingii. Poate era ceva între noi; ceva în aer sau în flăcările care ne înconjurau. Sau poate era casa în sine; fantomele dintre pereţi sau amintirile prinse în spatele fiecărei încuietori, poveştile din crăpăturile dintre scânduri. Aveam să ne facem bucăţi, să fim tăiaţi în două şi să reapărem din nou întregi, aveam să ne ferim de cuţitul magicianului şi să ne dăm în cel mai înalt carusel cu lanţuri. În casa cu fantome, în ultimele zile ale sezonului accidentelor, noi nu aveam să murim vreodată.

1.

Elsie apare în toate fotografiile mele. Ştiu asta pentru că m-am uitat la toate pozele cu mine şi familia mea din ultimii şaptesprezece ani şi ea e în toate. Nu mi-am dat seama de asta decât noaptea trecută, în timp ce ştergeam şase luni de imagini din telefon. Ea, în vestiar la ora prânzului. Ea, în colţul imaginii la fiecare tur al şcolii. Ea, în toate piesele de teatru. M-am gândit: *Ce coincidenţă, Elsie apare în toate pozele mele.* Apoi, având o bănuială, m-am uitat prin restul fotografiilor din computer. Şi pe cele pe care mi le lipisem prin jurnale. Şi în albumele foto ale familiei mele. Elsie apare în toate.

Îşi întoarce spatele la cameră la zile de naştere. E în vacanţele cu familia şi se plimbă de-a lungul coastei. O mică parte din ea apare şi în geamurile şi oglinzile din fundal atunci când dai zoom la pozele făcute acasă: un cot aici, o gleznă dincolo, o şuviţă din părul ei.

Chiar există aşa ceva, coincidenţe? *Atâtea* coincidenţe?

Elsie nu e prietena mea. Elsie nu e prietena nimănui, de fapt. E doar tipa aia care vorbeşte prea încet şi stă prea aproape, tipa cu care obişnuiai să fii oarecum prietenă când aveai opt ani şi taică-tău tocmai murise, dar care în mare a rămas în trecut cu tot cu păpuşile de cârpă şi seturile de ceai şi alte epave ale copilăriei.

Am aranjat o mostră reprezentativă de şaptezeci şi două de poze de pe telefonul meu, făcute în ultimii câţiva ani, ca să i-o arăt lui Bea înainte de ore. Vreau s-o întreb dacă se întâmplă ceva foarte bizar sau lumea e în halul ăsta de mică încât cineva poate să apară în toate fotografiile altei persoane.

Nu i-am arătat pozele astea lui Sam încă. Nu ştiu de ce. În fotografii mai vechi, casa mea arată ca o casă din desene animate: nicio maşină pe aleea din faţă, draperii colorate încadrând geamurile în formă de clepsidră, un nor de fum deasupra şemineului arătând ca vata de zahăr albă sau ca un fuior de bumbac. Eu la şapte ani, jucându-mă Şuteşte şunca[1] cu

[1] În original *Snatch the Bacon,* joc pentru copii în care se formează două echipe, stând faţă în faţă. Fiecare dintre copii va avea un număr care corespunde cu un număr din echipa adversă. Scopul jocului este ca, la comanda persoanei care arbitrează jocul, cele două persoane care poartă numărul strigat de arbitru să încerce să aducă „bucata de şuncă” care se află între cele două echipe. Echipa care aduce de cele mai multe ori şuncă

Alice pe asfaltul din faţa casei. Şi acolo, în colţul imaginii, un picior, tivul unei fuste tartan şi talpa tipului cuminţel de pantofi maro pe care îi poartă Elsie mereu.

Pozele alea fuseseră făcute cu zece ani în urmă; în dimineaţa asta nu există niciun fum ca fuiorul de bumbac care să iasă din şemineu şi draperiile clepsidră de la geamul de la sufragerie o încadrează pe mama sărind într-un picior, încercând să-şi tragă o cizmă pe celălalt. Alice, afară, dă şi ea din picior nerăbdătoare. Se apropie încet de geam şi bate în el, spunându-i mamei să se grăbească. Sam râde din hol, invizibil în soarele dimineţii, care aruncă în penumbră tot ce e mai departe de uşa de la intrare. Îmi îndes pumnii şi mai adânc în buzunare şi mă uit la cer. Sunt câteva fâşii de nori care atârnă acolo, reflectându-mă cum stau rezemată de maşină.

Alice e sora mea. E cu un an mai mare decât mine şi cu un milion de ani mai înţeleaptă, sau aşa îi place ei să creadă (şi s-ar putea să aibă dreptate; de unde să ştiu? Nu-s tocmai înţeleaptă). Sam e fostul meu frate vitreg, o chestie destul de complicat de zis, dar din moment ce părinţii noştri au divorţat, practic el nu mai este fratele meu. Tatăl lui a fost căsătorit cu mama mea, până când a dispărut acum patru ani. A fugit cu un antropolog şi acum îşi petrece timpul studiind giboni în pădurile tropicale din Borneo. Sam locuieşte cu noi de şapte ani, deci presupun că din toate punctele de vedere e fratele meu, dar în general e doar Sam, stând în picioare în umbra din hol, cu părul negru intrându-i în ochi.

Ştiind că până se adună toată lumea în maşină o să mai dureze ceva, scot mâinile din buzunare şi îmi deschid iar telefonul. Mă uit prin poze pentru a treia oară în dimineaţa asta, jucându-mă de-a Găseşte-o-pe-Elsie, ca în cărţile alea cu *Unde e Wally?*

Nu-mi dădusem seama niciodată că Elsie pare mereu îngrijorată. Cute de încruntare îi încreţesc fruntea şi gura ei se strânge, puţin bosumflată. Până şi părul îi pare îngrijorat, cumva, când stă cu capul întors. Asta e o realizare. Mă întreb cum îmi arată mie părul când stau cu capul întors. Ceafa mea nu e ceva ce văd foarte des; spre deosebire de Elsie, eu stau la poză atunci când mi se face una şi zâmbesc.

Când capul lui Alice e întors (ca atunci când, de exemplu, bate

---

este cea care câştigă *(N.t.).*

în geamul din camera din faţă pentru a douăzecea oară ca s-o grăbească pe mama, care a uitat ceva – telefonul, geanta, capul – şi s-a întors sus să-l aducă) părul ei pare sobru. E vopsit cu două nuanţe mai deschis decât blondul ei natural, mereu de la rădăcină, perfect întins, strâns legat cu o agrafă de păr din aia de făcut cocuri, străpuns de două beţe. Părul lui Alice e foarte nu-te-pune-cu-mine.

Mama are păr mov. Îi cade pe umeri în valuri nepieptănate în timp ce conduce, şi flutură când dă din cap. Fire de păr i se agaţă de luciul de buze; le scuipă afară când vorbeşte. Astăzi şi-a făcut unghiile cu aceeaşi culoare. Dacă ar fi fost orice altă zi din an, pe drumul ăsta către şcoală, s-ar întinde spre Alice pe locul din dreapta sau şi-ar aranja părul, şi-ar linge buricul degetului ca să-şi netezească machiajul din jurul ochilor sau ar bea cafea dintr-un termos, aşa cum unii oameni trag dintr-o ţigară, dar se apropie de sfârşitul lui octombrie şi Alice a căzut pe scări aseară, aşa că mama strânge de volan cu mâinile ei cu oasele degetelor albe şi unghii mov. Nu ne-ar fi dus cu maşina, dar e convinsă că e mai periculos să mergi pe jos.

— Te mai doare capul, iubito? o întreabă pe Alice.

E a treizeci şi doua oară când a întrebat-o în dimineaţa asta (a optzeci şi noua oară de când s-a întors de la spital noaptea trecută). Sam îşi mai trage o linie roşie cu pixul pe mână. De fiecare dată când întreabă mama ceva, gura lui Alice devine tot mai mică.

Sam se apleacă şi-mi şopteşte la ureche:

— Fac pariu pe una de 10 că Alice o să ţipe înainte să ajungă la o sută.

Întind mâna să pecetluim înţelegerea. Sam are o strângere de mână fermă şi caldă. Îi spun lui Alice încet de tot să se ţină tare până ajungem la şcoală.

— Aveţi toţi mănuşi, da? întreabă mama. Şi, Sam, o să-ţi scriu un bilet pentru chimie. Vă e destul de cald tuturor? V-aţi luat vitaminele de dimineaţă, da?

— Sigur, Melanie, îi răspunde Sam.

Îmi zâmbeşte cu toată gura. Alice n-o să reziste niciodată să fie asaltată aşa. Mama îi mai aruncă o privire scurtă de tot înainte să-şi întoarcă, grăbită, privirea la drum. Alice îşi leagă cu grijă o eşarfă de mătase care să-i acopere bandajul din jurul capului. S-a dat cu fard de ochi negru, ca să nu i se mai vadă

aşa tare vânătaia de pe faţă. Arată ca o ţigancă din cărţile cu poveşti, purtând o uniformă de şcoală.

Ajungem la intersecţia de dinaintea şcolii. Părul mamei se unduieşte peste tot în timp ce încearcă disperată să se uite în toate părţile deodată înainte să treacă prin traficul destul de lejer. Ne mişcăm cu viteza melcului. Ceilalţi şoferi claxonează.

După ce parchează, mama îşi pocneşte degetele şi îşi scutură mâinile. Îşi dă jos ochelarii de soare şi ne împarte fiecăruia un pacheţel pentru prânz.

— S-aveţi grijă, da?

O strânge pe Alice de umăr cu drag.

— Te mai doare capul, iubito?

Buzele lui Alice nu se mai văd. Ţipă scurt şi fără niciun cuvânt, nu se uită la mama şi fuge din maşină direct spre intrarea principală a şcolii. Eu mă trântesc înapoi pe locul meu.

— Scoate banul, soro, bombăne Sam.

Când ne dăm jos din maşină îi întind fără chef o hârtie de 10. Îi fac mamei cu mâna şi ea porneşte mai departe cu grijă.

— Nu-s soră-ta, îi amintesc.

Sam îşi pune braţul pe după umerii mei.

— Dacă tu zici, *petite soeur,* spune el.

Oftez şi dau din cap.

— Ştiu că asta înseamnă soră, Sam, suntem în aceeaşi clasă la franceză.

Când Sam se îndreaptă spre dulap să-şi ia cărţile pentru prima oră, mă duc s-o caut pe cea mai bună prietenă a mea în clădirea principală a şcolii.

Bea stă jos în partea din spate a bibliotecii, cu cărţile de tarot întinse pe biroul din faţa ei. Îi place să ghicească în cărţi în fiecare dimineaţă, ca să ştie cum are să-i fie ziua aia. Lui Bea nu-i plac surprizele. N-ar surprinde-o să ştie că grupul mic de anul trei care stă cu câteva bănci mai în spate chicoteşte şi vorbeşte în şoaptă pe la spatele ei, aşa că nu-i atrag atenţia asupra lor. Oricum, sunt pe jumătate convinsă că Bea ar putea să deoache pe oricine o jigneşte.

Îmi dau jos una din cele două perechi de mănuşi de pe mâinile mele nesuferit de calde (nu e vreme de căciuli şi mănuşi, dar mama nu vrea să ne lase să ieşim din casă fără ele) şi-mi trag un scaun faţă în faţă cu Bea, de partea cealaltă a băncuţei. Îmi las bărbia pe scaunul din faţa mea.

— Elsie apare în toate pozele mele, îi spun.

Bea şi cu mine ne uităm automat în partea cealaltă a bibliotecii, către geam. De obicei, până la ora asta a dimineţii, Elsie avea standul de secrete deschis deja. Cei mai mici erau mereu primii care veneau la ea, înainte să se sune de intrare, înainte să deschidă îngrijitorul vestiarele şi înainte să iasă bibliotecara din birou şi să ne trimită la ore. Vin pe rând, îşi scriu secretele la vechea maşină de scris a lui Elsie şi ies din bibliotecă, cu capul plecat, prefăcându-se că sunt absorbiţi de conţinutul genţilor lor de şcoală. Cutia lui Elsie e din ce în ce mai plină de lucruri care nu pot fi spuse. Nu e aici în dimineaţa asta, totuşi. Poate întârzie.

Bea se întoarce spre mine.

— Ce vrei să spui?

Îmi scot telefonul şi-i dau să vadă. Arăt către părul cenuşiu, către pantofii cuminţi, cutele de îngrijorare din sprâncenele fiecărei Elsie din fiecare fotografie.

Bea se uită mult timp la fotografii. În cele din urmă, îşi ridică privirea. Are sprâncenele împreunate şi gura ei e o linie subţire.

— Cara, asta e… îşi scutură ea capul uşor.

— Puţin mai ciudat decât de obicei?

Îmi pun vârfurile degetelor pe frunte şi închid ochii. Bea citeşte în cărţile de tarot şi aprinde lumânări pentru fantome. Zice că magia e peste tot în jurul nostru şi râde când colegii noştri o numesc vrăjitoare. Dar asta e diferit.

Bea se mai uită o dată la poze, trece prin toate, se opreşte, apasă pe ecran şi măreşte imaginea.

— Crezi că e pe bune? îi spun de sub palme. Sau crezi că-s nebună? Te rog, nu zice că ambele.

Bea nu spune nimic. În schimb, îşi amestecă pachetul de cărţi şi le aşază încet, una câte una, pe biroul dintre noi. Se uită înspre cărţi, şi înapoi la mine, şi din nou înspre cărţi. Când în sfârşit mă priveşte din nou, are o expresie pe care n-am mai văzut-o de mult.

Se uită atent la căciula mea de lână, la perechea de mănuşi rămasă sub perechea pe care tocmai mi-am dat-o jos, la colanţii groşi şi la ciorapii pe care îi port sub fusta uniformei, la plasturele de pe deget, la faşa elastică de pe încheietura mâinii, aroma vagă de echinaceea şi anxietate care mă urmăreşte ca un nor trist şi bizar.

Bea dă din cap şi oftează; înţelege.

E sezonul accidentelor, în fiecare an în aceeaşi perioadă.

Se rup oase, se sfâşie pielea, încep să apară vânătăi. Cu ani în urmă, mama a încercat să ne închidă pe toţi, să căptuşească cu spumă şi tifon colţurile ascuţite ale obiectelor, să ne acopere cu straturi de pulovere şi mănuşi, să interzică obiectele ascuţite şi flăcările. Am dormit în cort în sufragerie timp de opt zile, până când mâncarea pe care o comandam cu mare atenţie – pe care ne-o livrau în faţa uşii şi pe care o extrăgea tiptil mama, care nu se gândise cum să gătească fără ajutorul cuptorului nostru pe gaz – ne-a provocat tuturor o intoxicaţie alimentară şi ne-am petrecut următoarele douăzeci şi patru de ore la spital. Acum, în fiecare toamnă ne facem plinul de bandaje şi analgezice; ne punem centurile, ne pregătim bine. Nu ieşim din casă fără să purtăm măcar trei straturi protectoare. Ne e frică de sezonul accidentelor. Ne e frică de cât de repede se transformă accidentele în tragedii. Deja am avut destule.

— Alice a căzut pe scări aseară, îi spun, de sus de tot până jos. Şi-a spart capul de balustradă în timp ce cădea. A zis că s-a auzit ca un glonţ tras într-un film, doar că şi mai trist.

— Of, Doamne!

— Nu era nimeni în casă. La spital au spus că a avut o contuzie, deci a trebuit s-o ţinem trează, s-o plimbăm de jur împrejur.

Ochii lui Bea sunt imenşi.

— Şi e bine?

— E bine acum. Mama n-ar fi vrut să venim la şcoală azi, dar Alice a insistat.

Îmi dau jos căciula şi-mi scutur părul, apoi încerc să-l aşez cu mâinile. Spre deosebire de Alice, eu nu mă vopsesc (la fel, spre deosebire de Alice, nu sunt blondă), şi părul meu e prea scurt să-l întind, deci tunsoarea mea băieţească mereu în creştere se ridică şi arată ca nişte ţepi pufoşi şi maro de câte ori port căciulă.

Bea îmi acoperă mâinile cu ale ei. Rozaliul mâinii ei drepte se strecoară prin lâna căciulii pe care o ţin.

— De ce nu m-ai sunat? mă întreabă.

Apoi, ca să-şi răspundă la propria întrebare, se uită înapoi în jos, către cărţi. Îşi drege vocea, ca şi cum ar ezita înainte să vorbească. Apoi o spune:

— Cred că… o să fie unul nasol, Cara.

Încearcă să se uite în ochii mei, dar eu mă holbez la cărţi. Îmi ia un minut să răspund.

— Cât de rău?

Bea îmi atinge uşor mâna înmănuşată. Spune încet:

— Unul dintre cele mai rele.

Întoarce una dintre cărţi înspre mine. Pe ea e o siluetă întinsă pe un pat, străpunsă de săbii. Mă cutremur. Mă lovesc cu genunchiul de unul dintre picioarele mesei şi simt o durere cruntă. Când mă uit în jos văd că mi s-au rupt colanţii şi ciorapii de la un cui imens care iese din lemn. Câteva picături de sânge se adună în jurul rupturii. Simt cum mi se umezesc ochii.

Bea se ridică şi mă îmbrăţişează. Miroase a ţigări şi a tămâie.

— O să fie bine, îmi şopteşte la ureche, o să ne asigurăm că nu ţi se întâmplă nimic. Promit. Putem schimba asta. Şi nu cred că înnebuneşti. O să vorbim cu Elsie. Nu pare să fie la şcoală azi, dar o să vorbim cu ea împreună mâine. O să fie bine.

Înăbuş panica pe care o simt cum mi se ridică în gât şi iau un pachet de şerveţele cu piraţi din ghiozdan. Îmi şterg sângele de pe colanţi, încercând să-mi mişc încheietura cât mai puţin. Nu-i mai amintesc lui Bea că mie deja mi s-a întâmplat ceva, deşi e doar o tăietură de la un cui şi o luxaţie la încheietură de când m-am dat jos din maşină aseară. Mereu e aşa: se întâmplă nişte lucruri, şi apoi alte lucruri, şi se înrăutăţesc tot mai tare. Mă uit în partea cealaltă a bibliotecii, unde se află de obicei standul de secrete al lui Elsie. Biroul gol arată ca un dinte lipsă.

2.

În restul dimineţii sunt grijulie, mă ţin strâns de balustrade şi sunt atentă pe unde merg, evitând colţuri şi margini ascuţite. La prânz Alice ne urmează pe mine, Bea şi Sam de-a lungul terenului de fotbal, către şinele de cale ferată din spatele şcolii. Ne place să venim aici şi să fumăm uneori (profesorii trec pe aici rar şi dacă stăm aproape de linii suntem feriţi de geamurile şcolii), dar Alice, care e cu un an mai mare decât noi trei, de obicei îşi petrece ora de prânz la cantină, cu prietenii ei.

— Pur şi simplu nu mai suport alte întrebări, spune Alice atunci când o întreb de ce stă cu noi azi. Sau să se holbeze toată lumea.

Nu mă uit la faţa ei plină de vânătăi. Mie şi lui Sam ne place să inventăm poveşti elaborate şi fără sens pentru accidentele noaste din perioada asta a anului. Sigur, nu ne crede nimeni: profesorii ne spun îngrijoraţi să nu mai exagerăm şi unii dintre colegii noştri ne fac nebuni printre dinţi, dar măcar nu pune nimeni prea multe întrebări.

Alice preferă să nu vorbească niciodată despre accidente, nici măcar cu prietenii ei. O deranjează mult mai tare decât ne deranjează pe noi când oamenii din şcoală ne bârfesc pe la spate. Pe Alice o deranjează multe lucruri.

— A, şi, îşi aminteşte imediat, mi-ar prinde bine o ţigară.

Bea nu zice nimic despre faptul că Alice nu fumează. Şi nici despre vânătăile ei sau despre bandajul care i se vede pe sub eşarfă. În loc de asta, stă pe marginea şanţului, cu liniile de tren la picioare şi îşi scoate ukulele-ul şi un pachet de ţigări. Trage un fum dintr-una şi i-o întinde lui Alice. Scoate fumul afară în timp ce zdrăngăne la ukulele, cu faţa acoperită de fum. Cu aureola ei roşu-aprins de păr vopsit, pare că e în flăcări. Lângă ea, Alice, blondă şi palidă, pare Albă-ca-Zăpada pe lângă Bea cea Roşie-ca-Trandafirul[2]. Deşi Alice nu s-ar descrie niciodată ca o fată din basme.

Lui Bea îi place să spună că Alice e ca o versiune a noastră mărită cu lupa: mai degrabă practică decât poetică. Mereu am crezut că numele lui Alice ar fi mai potrivit pentru Bea, dar, mă rog, nu putem să ne alegem numele. Bea fusese numită după o

---

[2] Snow White şi Red Rose (Albă-ca-Zăpada şi Roşie-ca-Trandafirul) sunt surori într-o poveste din folclorul german, preluată apoi de Fraţii Grimm în colecţia lor de basme *(N.red.).*

eroină a lui Shakespeare, Alice, după o carte de copii. Acum nu mai puteau să facă schimb niciodată. Sam nu ştie de ce i-a ales maică-sa numele ăsta, pentru că a murit înainte să se nască. Cât despre mine, mama a jurat mereu că numele meu întreg e Caramel. Uneori nici măcar nu mai cred că glumeşte.

Alice îi întinde ţigara înapoi lui Bea, care trage câteva fumuri. Rujul lasă urme roşu-aprins pe filtru.

— Unii oameni spun că să împărţi o ţigară e ca şi cum ai împărţi un sărut, ne spune Bea în timp ce-mi întinde ţigara.

Rânjesc şi-mi strâng buzele pe filtru.

— Ce oameni? întreabă Alice.

Alice o interoghează pe Bea mai mult decât o facem noi, ceilalţi. Poate pentru că viaţa lui Alice e ancorată în realitate mai mult decât ale noastre, sau aşa îi place să creadă. Îşi spune (şi ne spune şi nouă, des şi pe un ton ridicat) că nu crede în sezonul accidentelor sau în cărţi de tarot, dar uneori mă întreb dacă spune adevărul. Ignoră toate rugăminţile mamei de a se îmbrăca în straturi protectoare, dar mereu cred că asta e doar ca să nu se holbeze la ea copiii de la şcoală.

— Tot felul de oameni.

Bea e obişnuită cu cinismul lui Alice. Uneori mi se pare că spune lucruri şi mai ridicole când e şi ea de faţă, pentru că-i place provocarea.

— E ceva atât de intim în a-ţi pune buzele acolo unde au fost buzele altcuiva cu o secundă în urmă, inhalând acelaşi aer.

Sam se întinde peste mine şi ia ţigara. Degetele lui se freacă de ale mele.

— Nu e aer.

Alice smulge smocuri de iarbă. Are o sprânceană ridicată, gata să-l contrazică, dar zâmbeşte.

— E tutun şi gudron.

— Tot aia, spune Bea, oricum le inhalezi.

Îmi scot cartea şi mă uit peste calea ferată. Afară încă e lumină, dar ziua se stinge uşor, ca şi cum a obosit să tot insiste cu soarele şi cu cântecele păsărelelor şi cu mirosul de verde pe care-l au câmpiile de la periferia oraşului. Ca şi cum vremea asta bizar de caldă pentru octombrie s-a săturat în sfârşit să se mai joace de-a vara şi aşteaptă doar să înceapă ploile şi vânturile de toamnă, să fie totul real din nou.

Sam se sprijină de mine şi ne întindem picioarele peste linii.

Picioarele mele atârnă peste fier şi buruieni: Docşi[3] mari şi roşii peste şosete groase peste picioare micuţe care se pot rupe prea uşor. Încerc să mă concentrez pe exemplarul meu uzat din *La răscruce de vânturi,* dar tot am viziuni cu trenul venind brusc şi zdrobindu-ne membrele fragile. Încerc să mă conving că nu cred că pentru o lună în fiecare an o familie poate deveni brusc şi inexplicabil predispusă la accidente. Încerc să mă prefac că nu-mi amintesc accidentele din trecut – cele rele, cele mari, tragediile.

Involuntar, mă uit la Alice. Cărţile lui Bea au arătat că ăsta va fi unul dintre cele mai rele. Când se întâmplă ce e mai rău, oamenii mor.

Parcă nu-mi mai bate inima în piept, ci mi-a sărit în gât şi bubuie acolo. Sunt prea multe lucruri pe care încerc să nu mi le amintesc şi uneori pur şi simplu n-are rost să te prefaci. Îmi îndoi picioarele sub mine şi îi trag pe Sam şi Alice sus, pe malul şanţului, departe de linii. Nu întreabă de ce, doar şed lângă mine, cu picioarele încrucişate în mijlocul ierbii murdare şi Bea ni se alătură, zdrăngănind uşor din ukulele.

Îmi pun cartea înapoi în geantă şi ne scoatem toţi pacheţelele de prânz şi paharele de carton cu ceai pe care ni le-au dat la cantină. Ceaiul s-a răcit, dar măcar asta înseamnă că n-o să ne opărim.

Sam ia o gură din ceaiul lui şi se strâmbă.

— Călâi, spune. Delicios, continuă, uitându-se la Alice cu un zâmbet sarcastic. Şi, te mai doare capul, iubito? spune imitând vocea mamei.

— Ugh, nu începe, răspunde Alice dându-şi capul pe spate şi ochii peste cap. Chiar trebuie să înveţe că uneori *sunt bine* înseamnă *sunt bine.*

Mă uit la Alice cum îşi rupe sendvişul în bucăţi mici şi le mănâncă încet, mucul ţigării pe care tocmai a fumat-o arzându-i mocnit la picioare. Nu sunt sigură că o cred când spune *Sunt bine* mai mult decât a crezut-o mama.

— Îşi face griji pentru tine, spune Bea.

Alice îşi scutură firimiturile de pâine de pe fustă.

— Părinţii prietenilor mei îşi fac griji să aplice la cursurile care trebuie şi să nu se îmbete prea tare când ies în oraş, spune,

[3] Denumire populară pentru pantofii de la brandul britanic Dr. Martens *(N.red.).*

mama îşi face griji când nu port mai mult de o pereche de mănuşi. Asta nu e îngrijorare, e ceva patologic.

— Nu, ai dreptate, îi spune Sam cu o sinceritate prefăcută. Nu e ca şi cum te-ai fi lovit zdravăn la cap şi ai stat în spital noaptea trecută sau ceva.

Alice deschide gura ca să riposteze, dar înainte să apuce, mă bag în discuţie şi schimb subiectul repede.

— Şi, la ce cursuri se înscriu colegii tăi? întreb.

Alice e unul din oamenii ăia care au un grup mare de cunoştinţe cărora le spun prieteni. De obicei iese în oraş cu cel mai popular grup din şcoală, fără să fie neapărat apropiată de vreunul dintre ei. Iau prânzul împreună şi e invitată la toate petrecerile lor, dar, de cele mai multe ori, după ore stă cu prietenul ei, Nick, care e mai popular decât oricare dintre ei.

Nick e un chitarist foarte tare şi are o voce dumnezeiască. Talentul lui îl înconjoară ca un parfum pe care-l poate mirosi orice fată de la jumătate de kilometru distanţă. Presupun că atunci când prietenul tău îţi scrie balade de dragoste la trei dimineaţa şi te urcă pe scenă după fiecare show, nu prea ai nevoie de prieteni apropiaţi.

Eu, pe de altă parte, sunt unul din oamenii ăia care au un grup foarte restrâns de prieteni foarte apropiaţi. Prietenii ăia sunt Bea şi Sam. Trebuie să recunosc că e un grup destul de micuţ.

Alice ia o bucată mică de sendviş şi o bagă în gură.

— Kim vrea să meargă la asistenţă medicală, zice, şi primele opţiuni ale lui Niamh sunt economie şi franceză. Aşa că, dacă nu intru la informatică la Trinity, o să merg la DCU cu ea. Mă rog, deşi e a patra opţiune la mine pe listă.

Alice o să ajungă să fie singura persoană din familia noastră care nu va face ceva legat de artă sau literatură, dar cred că pe ea tocmai lucrul ăsta o atrage.

— Sunt destul de sigură că o să intri la prima opţiune, îi spun.

— Dacă nu mor de suprasolicitare mai întâi, spune Alice. Ştiai că domnul Murray ne pune să învăţăm două ore în fiecare seară? Plus tema?

— E octombrie, zice Sam. Nici nu-i de mirare că eşti aşa ciufută.

Alice se întinde şi-l împinge în umăr.

— Tot ce ne trebuie, spune Bea gânditoare, scoţându-şi un

măr din geantă, e o petrecere dementă, ca să fie clar care-s priorităţile tuturor.

— Ai dreptate, râde Alice. Temele n-ar trebui să fie niciodată o prioritate.

— Teme! strigă Sam panicat dintr-odată.

Începe să-şi cotrobăie prin geantă după caietul de teme.

— Te rog, spune-mi că eseul despre Primul Război Mondial nu trebuia predat azi.

— Aş putea, zice Bea amuzată, luând o muşcătură din măr, dar aş minţi.

— *Căcat,* zice Sam şi îşi scoate cartea de istorie din geantă şi o deschide în poală. Aţi făcut asta? ne întreabă pe Bea şi pe mine.

— Ştiţi, n-o să mai putem copia tema unul de la celălalt la anul, zic eu necăjită. Nu şi dacă vrem să ne descurcăm bine la examene, ca Alice. Şi probabil va trebui şi să ducem temele la timp.

— Niciodată, spune Bea serioasă.

— Păi eu pot să-ţi spun că majoritatea celor din anul meu nu-şi predau temele la timp, spune Alice în timp ce Bea îşi scoate caietul de istorie din geantă şi i-l dă lui Sam. Cu excepţia lui Toby Healy, desigur.

Toby e unul dintre cei mai populari băieţi din şcoală. Are părul blond ca nisipul şi un bronz inexplicabil şi gropiţe când zâmbeşte. E unul dintre cei mai buni jucători din echipa de fotbal şi primul din anul lui şi tot îşi mai petrece aproape fiecare seară la orele de pregătire. Nu c-aş fi observat.

Bea îmi aruncă o privire maliţioasă.

— Cara crede că Toby e drăguţ.

— Toată lumea crede că Toby e drăguţ, zic eu.

— Eu nu, zice Sam.

— Toată lumea, mai puţin Sam, crede că Toby e drăguţ.

— Da’ totuşi nu crezi asta, nu? mă întreabă Sam. Telefonul lui Alice bâzâie. Îşi verifică mesajele, dar şi-l pune jos fără să răspundă.

— Drăguţ sau nu, n-ar merge niciodată, spune Bea cu seninătate.

Sunt pe punctul de a protesta – în afară de faptul că sunt doar vag interesată de Toby Healy, simt că ar trebui să mă justific – dar Bea continuă:

— Deocamdată, e loc doar pentru trei în apartamentul nostru parizian.

Sam, Bea şi cu mine am elaborat cu grijă şi de multe ori am visat cu ochii deschişi la planul nostru pentru când terminăm şcoala. O să ne mutăm la Dublin împreună, ca să studiem literatura şi filosofia, lucru care ne va oferi educaţia de care avem nevoie ca să fugim la Paris, unde Sam o să regizeze filme artistice franţuzeşti, eu o să-mi petrec ziua în librării prăfuite, iar Bea o să plătească chiria lucrând ca model (nud, normal) pentru un pictor.

O pocnesc în joacă pe Bea şi corectez câteva rânduri în eseul lui Sam după notiţele din caietul meu. Telefonul lui Alice bâzâie din nou.

— Prietenul ăla al tău crede că eşti la şcoală acum, nu? întreabă Bea în timp ce telefonul începe să sune de-a dreptul.

— Vin imediat, zice Alice ridicându-se şi mutându-se mai încolo ca să răspundă.

Nick a terminat liceul[4] acum patru ani; cine ştie câte nu uiţi când ai fost departe atâta timp.

Bea începe să zdrăngăne un cântec la ukulele. Îmi dau seama că e unul din cântecele alea folk depresive pe care-i place să le cânte. Domnişoara O'Shaughnessy, profesoara de irlandeză, a rugat-o pe Bea să cânte cântecul în varianta irlandeză originală acum câteva săptămâni la oră. De atunci, ea şi profesorul de muzică, domnul Duffy, nu se opresc din vorbit despre „inovaţia" pe care a adus-o Bea muzicii tradiţionale, dar nimeni din grupul de folk nu vrea un ukulele în trupă. Sau poate pur şi simplu n-o vor pe Bea.

Alice se întoarce către noi zâmbind.

— Mi-a trimis flori, zice, aşezându-se să-şi adune lucrurile în geantă. La cantina de la şcoală. A crezut că sunt acolo. Kim zice că sunt doisprezece trandafiri într-o vază mare de sticlă. Toată lumea vorbeşte despre asta.

Sunt pe punctul de a o întreba pe Alice cu ce ocazie sau dacă Nick e doar spontan şi romantic, când pământul de sub noi începe să se mişte. Liniile şuieră. Ne întoarcem cu faţa către tren. Trece pe lângă noi ca o pasăre cu gât lung, cârâind şi

---

[4] În original *secondary school,* sistemul de educaţie în Irlanda fiind împărţit în primary school (începând cu vârsta de 4-5 ani) şi secondary school (începând cu vârsta de 12-13 ani, cu o durată de şase ani) *(N.t.).*

ţipând.

În geamurile care se succed se întrezăresc feţe. Staţia e doar puţin mai jos de şcoală şi trenul încetineşte ca să lase alt tren să treacă pe lângă şi într-unul dintre vagoane mi se pare că văd o reflexie a noastră, dar diferită, deformată de lumina şi cerul de pe partea cealaltă a geamului.

Arată de parcă sunt îmbrăcaţi pentru un bal mascat. Roşcata care arată ca Bea ar putea să fie îmbrăcată în sirenă, cu piele cu solzi şi toate alea. Îmi imaginez că pe faţa ei e lipită o stea de mare şi că rochia ei cu paiete se termină cu o coadă de peşte. O altă fată, cu păr castaniu-deschis stă cu picioarele pe masa dintre ea şi sirenă. Aproape că arată de parcă ar purta o rochie bizară, fluidă, de culoarea bălţilor de ulei şi Converse argintii, cu aripi verzi-albăstrui ataşate de umeri. Sunt strivite de bancheta din spatele ei.

Fata care stă lângă sirenă – în aceeaşi poziţie ca Alice, care e lângă Bea pe iarbă – pare să fie îmbrăcată ca o pădure, cu frunze prinse de faţă şi de rochia plină de muşchi de copac şi crenguţe şi floricele împletite prin părul lung şi blond. Băiatul din grup, care stă lângă fata blondă, arată de parcă e scos dintr-un film mut. Pielea lui e cenuşie şi pare că poartă un joben-de-vodevil pe părul negru. Sunt puţin dezamăgită când trenul se îndepărtează, pentru că e realmente destul de frumos.

— Mă-ntreb unde merg, îi spun lui Bea, care se uită şi ea cum trece trenul.

Alice, trimiţând mesaje cu o mână, se ridică, îşi aruncă geanta pe umăr şi se repede către intrarea principală a şcolii.

— Unde merg cine? întreabă Bea distrasă, întorcându-se să se uite la Alice.

Începe să-şi acordeze din nou ukulele-ul cu o serie de zbârnâituri zgomotoase.

— Copiii din vagonul de-acolo, zic eu.

Ea şi Sam se uită după trenul care se îndepărtează, dar sigur că vagonul cu copiii costumaţi în el s-a mişcat din locul în care îl văzusem eu.

— Ce copii? zice Sam.

Bea dă din umeri:

— Nu mi-am dat seama că era cineva la geam.

Zdrăngăne câteva acorduri de încercare.

— Am văzut doar imaginea noastră reflectată în geam.

Întorc brusc capul să mă uit după tren, dar acum a trecut. Poate că sunt doar halucinaţii, de la lipsa somnului. Mă gândesc la spitalul de azi-noapte; asistentele care ne ştiu deja după nume, felul în care a trebuit s-o plimbăm pe Alice de jur împrejur, să-i punem întrebări, s-o ţinem trează. Mă mănâncă genunchiul în jurul tăieturii micuţe de mai devreme, care mi-a lipit ciorapii de piele.

Tot restul zilei îmi este greu să mă concentrez. Când sună clopoţelul la ora trei mă duc după Sam şi Bea către uşile de la sala de sport, dar în loc să mă duc înăuntru să mă schimb mă rog de doamna Smith, profesoara de sport, să mă lase să nu stau azi, pentru că mi-am sucit încheietura, până când e de acord să mă lase să merg acasă. Bea, care sigur n-ar fi vrut să dea ture pe jumătate terminată în sala mirosind a transpiraţie, îmi face cu mâna bosumflată, în timp ce mă îndrept spre casă singură, încet, în lumina după-amiezii.

Casa noastră e la câţiva kilometri în afara oraşului, în jos pe drumul principal, dincolo de magazine şi case şi proprietăţi de închiriat, dincolo de câmpii şi ferme şi, mai departe, în jos pe drumul de ţară mărginit de garduri vii şi case albe, spălăcite. De cele mai multe ori, totuşi, ca să ajungem acasă, mergem de-a lungul râului. Puţin mai încolo de drumul principal e cărarea de lângă râu, care pe alocuri nu e nimic mai mult decât o potecă denivelată, iar prin alte părţi e un loc numai bun cu bănci de picnic şi poduri care duc către pădurile de pe partea cealaltă.

Locul în care îmi place să stau e aproape de cel mai mic dintre poduri – de fapt, doar un podeţ provizoriu, de lemn, peste apă, până când primăria va construi un pod de piatră cum trebuie. În loc să mă duc direct acasă, cobor şi mă aşez pe malul râului şi scot o ţigară. Pământul e tare şi zgrunţuros sub mine. Pe partea cealaltă de râu totul e galben şi roşu, frunzele căzute, uscate, sfărâmicioase şi tentante. E ceva la frunzele de toamnă care pur şi simplu te fac să vrei să calci pe ele. Le aud şoptind în aer. Îmi dau jos ambele perechi de mănuşi, ca să nu mi le împută ţigara şi stau acolo o vreme, o pată de culoare pe malul mohorât, fumând şi încercând să nu mă gândesc la cărţile lui Bea.

De când eram mică, dinainte să înceapă Elsie cu standul ei de secrete, vin aici când nu e nimeni în jur, ca să-i spun râului secretele mele. Uneori mi se pare că-l aud şoptindu-mi-le înapoi

mie.

Deschid gura să vorbesc despre ce a spus Bea şi cât de frică îmi e că ăsta o să fie unul rău de tot; cel mai rău, dacă e posibil aşa ceva – deşi cu greu îmi pot imagina ce ar putea fi mai rău decât cel de acum patru ani, pe care încercăm de cele mai multe ori să-l uităm – când brusc mi se pare că văd o siluetă printre copaci. Când mijesc ochii să văd printre razele de soare, dispare. Mă ridic în picioare şi cobor până jos de tot, lângă râu, vârfurile Docşilor mei aproape atingând apa. Puteam să jur că pentru un moment am văzut o claie de păr maro-ca-de-şoarece mişcându-se printre copaci.

Trag ultimul fum din ţigară, o sting în coşul de gunoi de lângă bancă şi mă reped către pod. Sunt la jumătatea drumului când podul începe să scârţâie. Mă opresc. Am mai trecut podeţul ăsta de o mie de ori. A fost construit înainte să mă nasc, dar e solid; a supravieţuit în toţi anii ăştia. Mai fac un pas, cu grijă. Înc-un scârţâit, mai tare de data asta. Apoi, într-o învălmăşeală de lemn şi apă, podul se prăbuşeşte.

Apuc balustrada şi mă ţin bine de ea în timp ce podul plonjează spre râu. E o căzătură la distanţă mică. Partea din mijloc a podului loveşte apa şi se opreşte, prinsă între două pietre. Apa se loveşte de mine de la picioare până la brâu, dar încă mă ţin bine, aplecându-mă înspre grinda din mijlocul râului.

Tremur toată, dar nu de frig. *Sunt OK,* îmi spun hotărâtă. *Sunt OK.* Respir adânc până când mă pot mişca din nou. Cu grijă, cu o mână peste cealaltă, cu picioarele atârnând greu în apă, îmi croiesc drum pe podul căzut până în partea cealaltă a râului.

Urc pe malul opus. Încă fără suflu, mă apropii de pâlcul de copaci unde cred că am văzut-o pentru o secundă pe Elsie. De bocanci mi se lipesc muşchi şi crenguţe uscate. Ghetele lipăie când păşesc. Dau la o parte cu mâinile nişte crengi şi mă uit cu atenţie în luminişul din spatele lor. Totul e întunecat aici, umbrit de copaci. Lumina e translucidă şi bizară, plină de şoapte.

— Hei!?

Mă simt ca o tipă din filme horror, din aia care te face să strigi în faţa ecranului ca s-o faci să se-ntoarcă şi s-o ia la fugă. Inima mea bate ca într-un dans.

— Elsie?

Mi se pare că aud un zgomot firav venind dinspre nişte tufişuri, din partea cea mai îndepărtată a luminişului. Totul e

neobişnuit de tăcut în jur. N-aud nici frunzele foşnind, nici râul curgând în spatele meu.

— Hei!? mai strig o dată.

Merg pe vârfuri către tufişuri. Frunzele fâşâie când mă apropii.

— Elsie? Mă aplec şi dau la o parte crengile repede, ca şi cum aş dezlipi un plasture. Nu e nimic acolo. Nimic în afară de o cutie mică ascunsă în spatele tufişurilor. Mă las în patru labe şi-mi bag capul sub ele. Mi se prind de păr. Suflu frunzele ca să le feresc din cale şi atunci văd o capcană de şoareci adăpostită sub o grămăjoară de muşchi murdar.

Scrutez teritoriul pentru un minut, îngrijorată că m-am apropiat prea tare de cuibul rozătoarei, dar apoi observ ce e deasupra capcanei şi nu e (din fericire) un şoarece mort, nicio bucată perfectă de brânză cu găuri ca în *Tom şi Jerry,* E o păpuşă.

Pare că a fost făcută din carton şi sârme şi cârpe, ca păpuşile quitapena[5] guatemaleze pe care le ţine maică-mea într-un săculeţ care atârnă de oglinda retrovizoare din maşină. Doar că asta arată exact ca Elsie. Are păr de lână maro-ca-şoarecele şi piele palidă de cârpă şi poartă o fustă tartan care arată ca uniforma noastră de la şcoală şi un pulover fără nicio formă, roşu, în genul pe care Elsie pare să-l poarte mereu când nu e la şcoală. Are până şi gulerul Peter Pan al unei cămăşi micuţe care iese de sub pulover. Mă dau în spate şi mă ridic încet.

— Elsie? strig. Elsie!

Nu răspunde nimeni. O briză uşoară şuieră prin luminiş şi mi se face pielea de găină pe picioare, pe sub toate straturile de haine ude. Sau aşa îmi spun, că e frigul şi faptul că-s udă, şi nu păpuşa de carton aşezată ca o momeală pentru capcană.

---

[5] Muñeca quitapeña sau Worry dolls = Păpuşile Grijilor, din cultura unor ţări precum Guatemala sau Mexic şi care au menirea de a rezolva toate problemele pentru care îşi fac griji oamenii; în cultura modernă, se dau copiilor anxioşi sau care au suferit o traumă, pentru ca aceştia să povestească păpuşilor despre problemele lor *(N.red.).*

3.

Când ajung acasă, nu văd genţile lui Sam şi Alice aruncate într-o grămăjoară în hol, laolaltă cu mănuşi, căciuli şi frunze de toamnă, aşa că presupun că ori sunt încă la şcoală ori în drum spre casă. Îmi arunc geanta lângă scări şi-mi dau jos bocancii încă umezi.

În sufragerie, mama e ghemuită pe canapea ca o pisică, mestecându-şi o şuviţă lungă de păr mov şi schiţând ceva într-un caiet. Abia dacă se uită la mine când intru.

— Bună, mami.

Mă cocoţ pe braţul canapelei şi ciocănesc cu oasele pumnului în cizmele maică-mii. Sunt nişte cizme verzi, de toată ziua, care arată de parcă au cutreierat mări şi ţări.

Îşi închide caietul cu o bufnitură şi-mi zâmbeşte.

— Bună, iubito.

Vocea îi e aspră. E o tristeţe dulce în jurul ei în seara asta. Încă are haina pe ea.

— Eşti bine? întreb.

Nu-i stă în fire să nu insiste să ne aducă cu maşina de la şcoală dacă nu lucrează.

— S-au stricat presele chiar după prânz, spune. Ambele, în acelaşi timp.

Mama e artist plastic. Când lucrează la printuri sau gravuri foloseşte un studio micuţ în mijlocul oraşului Galway, pe care îl închiriază cu câţiva dintre prietenii ei, pentru că nu avem loc pentru o presă în podul casei la noi, unde lucrează cealaltă jumătate din timp. Podul e ticsit de pânze de pictat şi vopseluri şi mereu miroase tare a terebentină.

— Şi, zice, fluturându-şi caietul cu schiţe prin aer, restul zilei a fost cam dat peste cap, aşa că am ieşit să beau ceva cu fetele. Am ajuns acasă acum cinci minute.

Apoi se încruntă, de parcă abia acum a observat că sunt aici.

— De ce eşti udă toată?

Nu vreau să-i spun că s-a prăbuşit podul, aşa că inventez ceva despre o ţeavă care s-a spart în baia fetelor şi mi-a făcut uniforma fleaşcă, asigurând-o că nu s-a rănit nimeni în accidentul ăsta închipuit.

Mama dă din cap cu mintea în altă parte.

— E şi frate-tău acasă? întreabă, dându-şi părul de pe faţă şi lăsându-şi picioarele pe podea. A sunat Christopher în după-

masa asta.

Brusc, înţeleg. Eyelinerul i s-a întins puţin la colţuri şi pare mult mai tânără decât e de fapt. Încerc să îmi fac vocea să sune degajată, dar pare că fac mişto de ea.

— Deci a fost genul *ăla* de băută cu fetele.

Mama se strâmbă.

— Să nu mă iei tu pe mine cu apropouri din astea, fetiţo.

Zâmbeşte, totuşi, şi-mi trage căciula de pe cap să-mi ciufulească părul.

— Sezonul accidentelor e suficient de greu de ţinut sub control, spune apoi încet.

Dau din cap, încercând să-i spun că înţeleg ce vrea să zică, dar faptul că o aud vorbind despre asta îmi face golul din stomac să revină.

Christopher e tatăl lui Sam. Nu l-am mai văzut de când a plecat, acum patru ani. Sună poate o dată pe an, dar Sam nu-l sună niciodată înapoi. Mama îl ţine la curent pe fostul ei soţ în legătură cu situaţia copilului, dar de fiecare dată când închide telefonul se duce să bea „numai un pahar cu fetele”.

— Şi unde ziceai că-i frate-tu? mă întreabă ea din nou.

— Nu e fratele meu, îi reamintesc. O s-ajungă acasă curând. A trebuit să îndure ora de sport, pe care eu, din fericire, am sărit-o, adaug ridicând mâna bandajată pe post de explicaţie.

Mama încearcă să râdă cumva şi spune:

— Ei, aş da o oră de sport pe o încheietură sucită oricând, iar eu sunt de acord.

Sam e cu trei luni şi douăzeci şi patru de zile mai mare decât mine, ceea ce înseamnă că suntem în acelaşi an la şcoală, ceea ce înseamnă că avem cele mai multe cursuri împreună. Sam şi cu mine semănăm în multe privinţe, dar dacă ora de sport n-ar fi obligatorie nu m-aş apropia nici la jumătate de kilometru de terenurile de sport, în timp ce Sam a fost în echipa de fotbal a şcolii pentru aproape un an – până când şi-a rupt nasul în timpul unui meci într-un sezon al accidentelor şi mama l-a obligat să renunţe.

Mama îşi flutură braţele către mine, ca să mă trimită înspre scări.

— Du-te şi schimbă-te, spune, hai, fugi! O să te prindă moartea în hainele alea ude.

Când vin înapoi jos, într-o ţinută mai potrivită (şi mai uscată),

eu şi mama mergem la bucătărie şi băgăm o pizza în cuptor. E sezonul accidentelor, deci mama a căptuşit fiecare colţ de la fiecare corp de bufet. A instalat un cuptor electric acum câţiva ani, dar, pentru că aragazul e încă pe gaz, l-a oprit din funcţiune, deci tot ce gătim e ori la cuptorul ăsta, ori la cuptorul cu microunde. Gresia de pe jos e acoperită cu imitaţii de covoare afgane. Bucătăria noastră arată ca o corcitură între o cameră-izolator şi cortul unui nomad.

Mama îmi întinde o sticlă de bere. (Când am împlinit şaişpe ani, mama a hotărât că dacă bea ea din când în când o bere sau un pahar de vin acasă cu noi, n-o să mai simţim nevoia să ne îmbătăm cine ştie pe unde şi să ne îmbolnăvim de ficat până împlinim treizeci de ani. Cred că dacă ar şti de petrecerile la care am mers pe timpul verii, n-ar mai fi atât de sigură.)

— Hai să sărbătorim, zice.

— Ce sărbătorim?

Mama stă pe gânduri un moment, apoi zice:

— Sărbătorim pentru că nu a trebuit să mergi la sport şi eu am avut jumătate de zi liberă.

Zâmbeşte, dar ceva nu e în regulă în vocea ei.

— Ţinem un toast pentru ultima săptămână din sezonul accidentelor! zice ea mândră.

Cred că asta înseamnă că sărbătorim că e aproape gata pentru încă un an, dar e ceva în toastul ei care mă neliniştеşte. Ca şi cum despre anotimpul accidentelor n-ar trebui să se vorbească atât de deschis. Ca şi cum, dacă îi spunem pe nume prea des o să fie şi mai conştient de existenţa noastră. Ca şi cum e, de fapt, o creatură care vrea să ne facă rău.

Dar mama zâmbeşte trist şi încearcă să ascundă asta şi are eyelinerul întins în colţul ochilor, aşa că îmi ridic sticla ca s-o ciocnesc cu a ei.

— Pentru anotimpul accidentelor!

Când ajung şi Sam şi Alice, toată casa miroase a brânză topită şi eu sunt ameţită, cumva ca paharele alea de vin cu picior deformat, care te fac să te întrebi dacă tu eşti puţin beat ori paharul, şi cânt cântecul folk, trist şi singuratic, pe care ni l-a cântat Bea lângă calea ferată. Sam stă pe masa din faţa mea şi îşi loveşte picioarele de ale mele şi cântă şi el. Vocea lui e aspră şi joasă şi ştie toate armoniile.

Alice ia o bere şi dispare la ea în cameră. Mama se uită după ea tristă, apoi îşi ia şi ea berea ei în sufragerie.

După ce pleacă, îmi amintesc de telefonul lui Christopher şi sunt cât pe ce să-i spun lui Sam, dar chiar atunci, felia de pizza pe care o ţin în mână se descompune, împroşcându-mă cu sos de roşii şi brânză topită. Sam râde de mine, apoi se apleacă şi linge un strop de sos de pe bărbia mea.

Mă dau înapoi, luată prin surprindere, apoi pufăi caraghios când mă uit la faţa lui.

— Câh, Sam, zic, frecându-mi bărbia cu dosul palmei. Ce scârbos!

— Nu, e bun.

Rânjeşte şi-mi fură restul feliei de pizza. Zâmbetul lui Sam e larg şi cald şi sincer; nu e pierdut ca al mamei sau bizar şi translucid ca al lui Alice şi nu vreau să schimb asta, aşa că hotărăsc să nu zic nimic de Christopher acum. În loc de asta, ne împletecim până la mine în dormitor, unde pun un vinil pe patefonul care a fost al tatălui meu şi eu şi Sam stăm unul lângă altul pe burtă, pe patul meu. Îi arăt albumele vechi de fotografii prin care mă uitam azi-noapte şi îi spun, în sfârşit, ce am observat în legătură cu Elsie.

Dau fiecare pagină cu grijă, ca şi cum dacă aş întoarce-o prea repede, fiecare Elsie micuţă din fiecare poză o să se sperie şi o să dispară. Sunt pe cale să-i spun lui Sam despre cum am trecut peste râu mai devreme şi despre micuţa păpuşă-Elsie pe care am găsit-o pe capcana pentru şoareci, dar mă răzgândesc în ultimul moment, pentru că m-am convins pe mine însămi cumva că exagerez; că tot ce am văzut e o bucată de material sau un băţ de lemn. Sam atinge uşor fiecare poză cu vârful degetului.

Dă din cap.

— E aşa ciudat, zice, chiar nu ştiu cum e posibil aşa ceva.

Întoarce încet paginile albumului.

— Ştii măcar ceva despre ea? întreabă. N-o prea văd niciodată.

— Stă la bibliotecă între cursuri, de cele mai multe ori.

Sam mai dă o pagină.

— A, da, standul de secrete.

— Da.

— Nu cred că am vorbit vreodată cu ea, de fapt, zice Sam.

Se uită la mine o secundă.

— În afară de… gen… când m-am dus să scriu un secret.

— Ai lăsat secrete scrise?

Nu ştiu de ce sunt surprinsă. Standul de secrete e un mod bun să te descarci când e vorba de lucruri pe care nu vrei neapărat să le zici cu voce tare. Şi eu las secrete, din când în când. Le scriu la vechea maşina de scris a lui Elsie şi le pun în cutia aia mare de lemn în care le ţine. La sfârşitul semestrului, domnişoara Byrne, profesoara de arte, face o expoziţie pe coridoarele şcolii. Întinde toate secretele pe sârme de rufe, ca toată lumea să le poată citi. Chestia asta primeşte multă atenţie din partea presei locale, dar domnişoara Byrne zice că e numai despre catharsis şi comunitate. Citeşti secretele şi nu te mai simţi atât de singur. Îţi citeşti secretul atârnat acolo sus, printre sute de alte secrete anonime şi ştii că eşti conectat, chiar şi numai printr-o bucată subţire de sârmă de rufe de pe coridoarele şcolii.

Vreau tare de tot să-l întreb pe Sam ce a scris la maşina lui Elsie, dar ştiu că nu mi-ar spune. Ştiu că nu aş spune nici eu dacă m-ar întreba.

— Da, zice Sam, uneori.

Dă din umeri, semn că nu e mare chestie. Întrebarea îmi arde pe limbă. Lui Sam îi intră părul în ochi. E gros şi ondulat, mai spre negru decât spre maro-închis, şi are o şuviţă de vopsea albastră în el, pe care zice în glumă că a făcut-o ca să-l facă să arate mai mult ca un rebel. Nu că ar avea nevoie de asta. Sunt destul de sigură că unele priviri pe care le primeşte la şcoală de la fete nu sunt doar pentru că suntem consideraţi a fi puţin ciudaţi.

Cearşaful foşneşte când îşi mută greutatea pe partea cealaltă.

— Dar tu? întreabă Sam. Tu laşi vreodată secrete?

— Uneori.

Mă uit fix la pozele din faţa mea. Nu pot să nu mă gândesc la ce a scris Sam. Pot să mi-l imaginez la standul de secrete, ferit de Elsie şi de restul oamenilor din bibliotecă de un paravan pe care îl pune Elsie, cu unghiile lui roase, bătând la maşină cuvinte pe care nu le-ar spune niciodată nimănui, nici măcar mie. Schimb subiectul înapoi la Elsie.

— Şi nu vorbeşti niciodată cu ea când laşi un secret? îl întreb.

— Nu, zice, încruntându-se de parcă încearcă să-şi amintească ceva. Nu cred.

— Nici eu, zic, gândindu-mă. Cred că e ca şi cum faci ceva pe furiş şi e cumva… jenant, poate.

Sam dă din cap.

— Nu-ţi prea vine să stai la discuţii.

Cred că e oarecum trist că Elsie probabil vede atâţia oameni în fiecare zi, dar nu vorbeşte cu niciunul dintre ei. Mă întreb dacă se simte singură. Apoi mă întreb de ce nu m-am mai întrebat asta niciodată până acum. Nu am mai vorbit cu Elsie de ani de zile, nu chiar, şi parcă s-a pierdut în fundal.

Când eram mici, petreceam mult timp împreună. Când a murit tata, eram doar eu, mama şi Alice. Bea nu se mutase încă în oraş şi mama nu-l cunoscuse încă pe Christopher, aşa că nu-l ştiam nici pe Sam încă. Tata a murit în timpul sezonului accidentelor de când aveam eu opt ani, unul dintre cele mai rele, când am ajuns toţi să avem mai multe copci şi oase rupte. O dubă a intrat în maşina lui când ieşea de pe autostradă, întorcându-se acasă de la serviciu. După asta n-am mai prea vorbit cu nimeni mult timp. Şi, deşi cei mai mulţi oameni de la şcoală au înţeles, cu cât dura mai mult, tot mai mulţi îşi pierdeau interesul şi nu mai încercau să mă înţeleagă.

Mai puţin Elsie. Îmi amintesc că era ceva atât de liniştitor în faptul că aveam pe cineva care părea să înţeleagă; cineva care nu încerca să mă facă să mă simt mai bine, ci era fericită doar să mă lase să simt.

Mama l-a cunoscut pe Christopher doi ani mai târziu, când eu şi Sam aveam amândoi zece ani şi Alice avea unşpe. Au fost căsătoriţi doar trei ani. După ce a plecat Christopher, Sam a trecut prin ceea ce mama numeşte o perioadă dificilă. Era mai mereu trist şi furios. Toată lumea încerca să-l înveselească şi să-l ducă în diverse locuri şi încercau să-l facă să nu se mai gândească la toate astea, dar ştiam chiar şi atunci că asta nu ajută întotdeauna. Aşa că ne închideam amândoi la mine în cameră şi ascultam muzică şi nu vorbeam nimic ore în şir. Uneori zile. Apoi stăteam pe patul meu şi strigam fiecare înjurătură pe care o ştiam (şi era un număr impresionant pentru doi copii de treişpe ani) şi aruncam chestii pe podea: sticle de ojă, penare, albume foto. Eu şi Sam am fost mereu apropiaţi, dar abia după asta am devenit cei mai buni prieteni.

Cred că, odată ce l-am avut pe Sam, n-am mai avut nevoie de Elsie. Doar gândul ăsta mă face să mă simt foarte, foarte aiurea

că am uitat de ea.

— Şi acum e în toate fotografiile mele, îi spun lui Sam.

Stau pe o parte, faţă în faţă cu el şi îmi sprijin capul în mână.

— Crezi că mă urmăreşte? întreb. Crezi că-s nebună? Crezi că-mi imaginez lucruri? Crezi că poate eu o urmăresc pe ea?

— Păi asta faci? întreabă Sam.

— Vreau să zic, fără să-mi dau seama. Poate sunt umbra ei. Poate nu ea se ţine după mine. E posibil să urmăreşti pe cineva fără să vrei?

Sam se opreşte la o fotografie cu noi, Alice, Christopher şi mama, la mare. Fusese făcută într-o vacanţă în sudul Franţei, cu un an înainte să plece Christopher, când lucrurile au fost aproape normale pentru o vreme. Eu şi Sam rânjeam exact la fel. Avem părul nisipos şi pielea arsă de soare, aceeaşi înălţime şi arătăm ca doi gemeni. Eu port primul meu costum de baie din două piese, dar tot arăt ca o fetiţă care se joacă cu hainele mamei. Mama arată ca un model din 1920. Îl îngropase pe Christopher până la glezne în nisip şi tot era mai înalt ca ea. Stăteau îmbrăţişaţi şi se vede după cum i se aduna pielea de pe piept cât de strâns îl ţinea.

Alice stă puţin mai departe. Unchiul meu, Seth, care a făcut poza, tot încerca să o facă să vină mai aproape, dar Alice a considerat mereu că vacanţele în familie sunt incredibil de nasoale. E singura dintre noi îmbrăcată complet şi tricoul şi blugii ei par incredibil de nepotriviţi pentru peisajul ăla de vară. Şi, în spatele ei, stând la marginea apei, e Elsie.

— Poate s-a întâmplat ca familia ei să fie în vacanţă în acelaşi loc ca noi, zic, auzindu-mi în acelaşi timp nesiguranţa din voce.

Dar Sam nu ascultă.

— Îl urăsc, zice brusc.

Acopăr repede fotografia cu mâna, ignorând vocea firavă din capul meu care spune c-ar trebui să-i zic lui Sam că a sunat taică-său în dimineaţa asta.

— El nu există, îi spun.

Apoi zâmbesc şi-l ciupesc de braţ ca să-l fac să-şi revină puţin.

— Poţi face parte din clubul nostru. Clubul celor fără tată. Cu mine şi Alice. Şi Bea. Putem s-avem un sediu şi un semn secret.

Tatăl lui Bea a plecat acum trei ani cu la fel de multă nesimţire ca şi Christoper, doar că Bea ştie că tatăl ei locuieşte

în Anglia cu noua lui soţie de succes şi noii lor copii adorabili care călăresc ponei şi fac balet şi n-o să ajungă adolescente dezamăgitoare şi ciudate care citesc în cărţi de tarot.

— Şi Melanie, zice Sam.

Tatăl mamei mele a murit într-un sezon al accidentelor când eu aveam şase ani. Nu-mi amintesc prea multe despre el – doar că anul în care a murit a fost primul an în care am devenit cu adevărat conştientă de sezonul accidentelor. N-o văzusem pe mama plângând înainte de ziua aia.

— Şi mama, aprob eu. Dau albumul foto la o parte. Hai să nu ne mai gândim la asta.

Sam ezită un moment, dar după aia e de acord cu mine şi ne întindem pe spate şi ascultăm cum se învârte vinilul dincolo de muzică. Arată cu degetul înspre unul dintre norii de pe tavanul de deasupra patului. Tata i-a pictat pentru mine când aveam şase ani ca să pot vedea forme în nori chiar şi atunci când nu puteam vedea cerul. Camera mea fusese renovată de mai multe ori de atunci, dar tavanul a rămas la fel.

— Cranii şi oase în cruce, zice Sam.

Dau din cap.

— Baghetă magică care aruncă scântei în aer.

Sam arată cu degetul înspre altul:

— Eleşteu murdar la apus.

Râd cu voce tare. Arată către norul pe care tata îl pictase special ca să arate ca un iepuraş.

— Ai dreptate, zic. Sigur e un eleşteu murdar la apus.

Când mă uit la el văd că s-a încruntat. Mă gândesc la faţa îngrijorată a lui Elsie.

— Fetiţă-elf ciudată, zice către mine.

— Nu. Regină războinică.

Râde puţin la asta.

— Regină-elf războinică micuţă şi ciudată, se corectează.

— Pirat cu inima de aur, mă uit direct în ochii lui.

— Nu, zice. Băiat pierdut.

Sună ca o fantomă. Simt un fior care îmi urcă şi coboară pe braţe. Mi le trag aproape de corp şi nu mă mai uit în direcţia lui Sam. Ochii lui sunt ca malurile râului. Te trag înăuntru dacă nu eşti atent.

— Băiat-pirat pierdut cu inima de aur atunci, zic eu de parcă încă glumesc.

— Ahoy, tovarăşe, zice Sam cu jumătate de gură.

Ne uităm la tavan şi ascultăm muzica o vreme. Alice vorbeşte la telefon în camera ei. I se aude vocea încet prin peretele dintre noi.

Mă uit la Sam. Stă pe spate, cu un braţ deasupra capului, uitându-se fix la tavan. Are cei mai subtili pistrui deasupra podului nasului şi o tentă de barbă nerasă pe maxilar. Se lasă puţină linişte când se schimbă melodia. Pe partea cealaltă de perete, vocea lui Alice se aude mai tare.

Mă uit din nou la fotografie. Mă gândesc la Seth făcând-o, spunându-ne să nu ne mai prostim, pentru că dacă râde i se mişcă aparatul foto. Îmi simt inima grea. Seth a murit aproape exact la un an după ce a fost făcută poza asta. Christopher a plecat în acelaşi an. *Va fi unul rău,* a zis Bea, dar nu-mi pot imagina unul mai rău decât ăla.

În momentul ăla Alice ţipă şi ceva se loveşte de peretele din spatele meu, la ea în cameră. Impactul scutură raftul de cărţi de deasupra patului meu pe partea mea de perete. Cărţile se prăbuşesc peste mine – cu cotoarele înţepându-mă – şi apoi cade raftul şi mă loveşte exact pe umăr. Durerea explodează ca artificiile. Sam înjură. Eu mârâi ceva. Începe să tragă cărţile şi raftul de pe mine şi tresar la durerea care-mi coboară pe toată partea stângă a corpului.

— Alice, ce s-a întâmplat? strig de sub grămada de cărţi.

Mama fuge în sus pe scări. Ea şi Alice apar în tocul uşii în acelaşi timp. Dau la o parte opera completă Arthur Conan Doyle de pe braţ şi îmi rotesc cu grijă umărul.

— Îmi pare atât de rău, îmi pare atât de rău, zice Alice. Mi-a zburat telefonul din mână, pur şi simplu.

— Sunt bine, zic repede, dar răul e deja făcut.

Ochii mamei sunt prea strălucitori. Rosteşte cuvintele încet, zicând că-mi aduce ceva pentru vânătăi şi se grăbeşte în jos pe scări. Sam pune ultimele cărţi pe podea.

Încerc să rânjesc.

— Cine ar fi crezut că cititul e un hobby aşa periculos? zic eu. N-am avut niciodată regrete legate de colecţia mea de cărţi scumpe cu coperţi tari. De-acum încolo numai coperţi de hârtie.

Sam nu ascultă. Îi aruncă lui Alice o privire ciudată.

— Aşa de greu e telefonul tău, încât să poată dărâma un raft de pe perete? întreabă el.

— Ce?

— Zic şi eu, zice Sam. Poate n-ar trebui să arunci chestii aiurea în sezonul accidentelor.

Ochii lui Alice se îngustează.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Sam, zice ea, nu vrei să iei o pauză cu treaba asta cu accidentele? Nu aruncam cu chestii aiurea, vorbeam la telefon cu Nick şi mi-a scăpat din mână.

Sam nu pare convins. Zice:

— Da, dar…

Alice oftează şi i-o taie:

— Mă rog, zice ea, mă duc la culcare. O să încerc să nu mai provoc niciun „accident” de-acolo.

Alice nu era prima care a sărit, dar a fost prima care a căzut. A început cu provocări. Te provoc să te rostogoleşti pe deal. Te provoc să atingi o urzică. Te provoc să sari peste pârâu.

Mama şi tata şi unchiul Seth, care era fratele mamei, şi buni Morris, care era mama mamei, vorbeau cu vecinul care stătea cu două case mai jos în faţa casei bunicii şi bunicului Morris. Bunicul Morris era pe drum spre casă de la serviciu. Câinii erau în lesă pentru că mama nu le lăsa pe Alice şi Cara aproape de ei altfel. Dar nu mereu. Doar în octombrie. Alice se întreba dacă nu cumva mamei nu-i era puţin frică de Halloween. Sau de câini. Sau de ambele. Lui Alice i-ar fi plăcut un câine.

Pentru că mama era ocupată să vorbească cu vecinul, Alice, Cara şi Darren au fugit înainte. Darren era băiatul vecinului de vizavi de bunica şi bunicul Morris şi a crezut că el era şeful şi cel mai puternic pentru că era băiat şi avea opt ani şi jumătate şi Alice avea şapte şi era fată. Cara avea şase ani şi nu-i păsa cine e şeful. Voia doar să culeagă flori.

Alice i-a spus lui Darren că nu putea să alerge aşa repede ca el pentru că îşi julise genunchii când căzuse în curtea şcolii vinerea trecută, dar apoi Darren şi-a ridicat pantalonii ca să-i arate bubele de pe picioarele lui. Erau chiar mai mari decât ale ei. Unchiul Seth a râs la asta şi apoi i-a zis mamei:

— Vezi, Melanie? Toţi copiii au genunchii juliţi, dar mama doar şi-a strâns gura, singurul lucru pe care îl făcea când ştia că zici prostii. Alice nu credea că unchiul Seth zice prostii.

Unchiul Seth a prins-o pe mama de talie şi a legănat-o până a râs, dar era un râs tensionat. Mamei nu-i plăcea să fie ridicată. Nu când era aproape Halloween. Vecinul s-a uitat ciudat. Alice a crezut că poate era pentru că vecinul credea că adulţii nu trebuie să fie ridicaţi în braţe de alţi adulţi, sau poate pentru că unchiul Seth avea tatuaje pe braţe şi părul mamei era roz aprins.

Unchiul Seth avea păr blond, ca Alice. Tata avea păr castaniu, cum are Cara. Nimeni, în afară de mama, nu avea păr roz.

Buni şi bunul Morris locuiau chiar lângă un parc care avea un deal mare cu un petec de urzici la bază şi un pârâu peste care puteai să treci fără să-ţi uzi altceva în afară de şosetele până la genunchi. Alice avea şosete albe cu găuri în formă de floricele până sus. Cara avea şosete albastre şi mereu îi erau căzute pe glezne.

Darren a strigat provocările:

— Vă provoc să vă rostogoliţi pe deal şi să săriţi peste râu.

Darren s-a rostogolit pe deal primul, apoi una din surorile lui, apoi unul dintre ceilalţi băieţi din locul ăla.

Când a fost rândul lui Alice, a putut s-o audă pe mama strigând: „Alice, nu!” şi pe tata zicând: „Nu-i nimic, Melanie, e doar puţină iarbă”, şi pe bunica şi bunicul Morris zicând: „Oh, ăla e telefonul? Vin imediat, Imelda”.

Sora lui Darren a fost prima care a sărit peste izvor. Rapid, înainte ca Darren să-i poată arăta că el e cu mult mai curajos, Alice a alergat şi a sărit înaintea lui.

Când a aterizat, picioarele i-au nimerit pe o limbă de iarbă şi şi-a sucit o gleznă şi brusc şi-a pierdut echilibrul şi a căzut direct în apă. Cara a fugit s-o ajute, dar a căzut şi ea, chiar în petecul de urzici. Cara a început să plângă.

Pentru prima dată, n-a venit nimeni. Adulţii plecaseră toţi înăuntru. Alice a ieşit din apă şi s-a dus către Cara. Plângând şi scărpinându-se şi ude au şchiopătat amândouă spre casa bunicii şi a bunicului Morris.

Toată lumea stătea pe canapele. Buni ţinea telefonul şi unchiul Seth se întindea către ea şi mama îşi ţinea faţa în mâini şi tata avea braţele în jurul ei.

— Ce-i aşa amuzant? a întrebat Cara.

Dar Alice ştia că mama nu râdea. Îi tremurau mâinile şi arăta ca o pasăre rănită. Umerii laţi ai unchiului Seth tremurau şi arăta ca un urs mare şi blond. Tata s-a uitat în sus şi a dat din cap şi el.

A fost tata, nu mama, cel care le-a bandajat pe Alice şi Cara şi le-a uscat. A fost tata cel care le-a spus că bunicul Morris s-a dus în Rai în loc să vină acasă să bea ceai. Şi a fost tata, nu mama, cel care a pus un pulover în plus pe fiecare dintre ele şi le-a spus să stea în camera din faţă şi să se uite la televizor ca nişte fete cuminţi şi să nu se joace afară, pentru că nu era sigur.

Cara şi Alice s-au uitat una la cealaltă. Picioarele lui Cara erau roşii şi o mâncau, avea şosetele în jurul gleznelor. Şosetele lui Alice erau pătate de iarbă şi ude. Bunicul Morris plecase în rai şi nu era sigur să te joci afară.

4.

Mama petrece restul serii dând jos fiecare raft din casă şi niciunul dintre noi nu doarme prea mult. La trei dimineaţa, când huruitul bormaşinii începe să scoată pe toată lumea din sărite, Alice intră la mine în cameră.

— Dormi? întreabă.

— Nu. Cine ar putea, cu tămbălăul ăsta?

— Am rugat-o să se oprească, dar are privirea aia – ştii tu care.

Dau din cap. Ştiu care.

— Îmi fac griji pentru ea, Cara.

Alice se urcă pe marginea patului meu. Îmi trag picioarele ca să-i fac loc. Când se întinde, părul ei îmi gâdilă braţele goale.

— Îmi fac griji pentru noi toţi.

Alice are acelaşi zâmbet trist pe care-l are şi mama. Cu colţurile gurii îndreptate în jos. Vreau să-i spun că şi eu îmi fac griji pentru noi toţi, dar din nu ştiu ce motiv simt că eu ar trebui să fiu cea care o consolează. Vorbeşte atât de rar despre lucruri din astea. Sigur că asta mă face să-mi fac şi mai multe griji.

— Îmi pare rău de raftul de cărţi, zice după o pauză.

— Sunt bine, serios.

Zgomotul bormaşinii de jos îmi huruie în creier.

— E sezonul accidentelor. Mereu mă aştept la câteva vânătăi.

Mă întreb dacă Alice o să se răstească la mine pentru că am vorbit despre accidente, aşa cum a făcut cu Sam. Mă mai întreb şi de ce gândul la ele o face atât de nervoasă, dar mi-e frică s-o întreb. E destul de ciudat că vorbeşte despre ele cu mine acum, oricât de indirect.

Alice deschide gura să vorbească, dar apoi o închide iar. Dă din cap.

— Totuşi, zice în cele din urmă, îmi pare rău; apoi oftează şi îşi lasă capul moale pe pernă.

O îmbrăţişez ciudat, dintr-o parte. După aia, mă întind înspre noptieră şi iau telefonul. Repede, ca să nu am timp să mă conving că nu-i o idee bună, îi arăt lui Alice fotografiile.

Încă întinsă pe pat, răsfoieşte printre poze.

— Drăguţ, zice.

Îşi dă părul după urechi şi mai caută puţin. Chicoteşte.

— Mi-o amintesc pe asta. Şi asta – oau, tu şi Sam eraţi aşa mici. De unde-i asta? Şi, şi mai important, ce-i cu outfitul meu?

Ăia sunt *Crocşi?* Îgh. Ce era în capul meu?

Mă încrunt.

— Alice, zic, uită-te mai atent. Uite cine e în toate pozele.

— Cine?

Alice întoarce telefonul şi se uită mai îndeaproape.

— Elsie.

— Elsie?

— *Elsie*, spun, punând mai mult accent pe cuvânt. Nu e chiar un nume comun. Elsie… îmi storc creierul să-mi amintesc numele ei de familie. Elsie… Murphy? Maguire? O să-mi vină la un moment dat. Am fost prietene o vreme, după ce a murit tata.

Din nou, simt un val de ruşine pentru cât de multe am uitat în legătură cu ea. Numele ei de familie îmi stă pe limbă.

— Elsie, zic din nou către Alice. Acea Elsie.

Arăt către poza din telefon. Fusese făcută într-o excursie cu şcoala la temniţa Kilmainham din Dublin, acum doi ani. Eu şi Sam eram în centrul cadrului şi Elsie (pe care o recunoşteai după mâneca puloverului) citeşte plăcuţa de la uşa celulei.

— Unde? zice Alice, scuturând din cap. Vă văd doar pe tine şi Sam.

Arăt către cotul lui Elsie.

— Acolo. Şi e în toate pozele.

Mut cursorul în jos să-i arăt că Elsie apare în toate imaginile. După câteva minute de tăcere, Alice ia telefonul de la mine din mână, dă înapoi şi arată către cea din Kilmaiham din nou.

— De unde ştii că aia e Elsie? întreabă.

— Ăla e cotul ei.

— De unde ştii că e cotul ei?

— Uite, zic arătând către poză, e clar puloverul ei.

Alice se uită la mine exasperată.

— Cara, ăla poate fi puloverul oricui.

— Câţi oameni care au peste cinci ani ştii tu să poarte pulovere imense şi urâte, croşetate de mână?

Arată ca şi cum ar fi lucrat de mână, probabil cu mai multă iubire decât pricepere. E alb-gălbui şi stângaci făcut.

— OK, zic, dând mai departe la o altă poză. Dar asta?

E o fotografie cu o petrecere acasă la cineva la care am fost într-o vară când ne-am milogit de Alice să-şi convingă prietenii să ne invite şi pe noi. Alice examinează imaginea.

— Ăla *sigur* e părul lui Elsie, zic.

Alice dă din cap.

— E păr şaten şi creţ-electrizat. Jumătate din fetele din ţara asta au păr şaten şi creţ-electrizat.

— Nu aşa – nu la lungimea asta şi împletit în felul ăsta şi aşa… ca de şoarece. Părul meu nu e ca de şoarece.

— OK, zice Alice. N-am vrut să-ţi jignesc părul. Părul tău e foarte nu-ca-de-şoarece.

— Nu e vorba de părul meu! strig. E vorba despre faptul că Elsie apare în toate pozele mele. E vorba despre faptul că mă urmăreşte – sau – sau sunt coincidenţe ciudate – sau eu o iau razna puţin, ceea ce se pare că alegi tu să crezi acum.

Alice zâmbeşte la mine cu drag.

— Nu cred că eşti nebună, Cara. Cred că mereu ai avut o imaginaţie bogată şi nu e nimic greşit cu asta.

Dau ochii peste cap. Tonul ei e puţin prea părintesc pentru gustul meu.

— Şi, continuă ea chicotind, cred că petreci un pic prea mult timp cu Bea Kivlan. Dar nu e nimic greşit nici cu asta.

— Doar nu…

— Cred, continuă Alice de parcă nici n-aş fi vorbit, că există o explicaţie raţională pentru tot. Elsie merge la aceeaşi şcoală cu noi şi locuieşte în acelaşi oraş, care, poate ai observat, nu e o metropolă aglomerată. Se explică de ce ar putea fi în câteva dintre pozele tale.

— *Toate* pozele mele, o corectez.

— Poţi să o recunoşti pe bune în *câteva* dintre poze.

Îmi trântesc capul înapoi pe pat, aproape să mă dau bătută.

— Dar dacă chiar crezi că s-ar putea să te urmărească, continuă Alice, de ce n-o întrebi?

Răsuflu exasperată către norii de pe tavan.

— Pentru că n-a fost la şcoală azi.

Alice se ridică de pe pat, tresărind de durere din cauza vânătăilor. Ale ei sunt aproape în aceleaşi locuri în care le simt eu formându-se pe-ale mele, mai puţin cea de pe faţa ei. S-a demachiat înainte de culcare şi vânătaia arată ca cerul noaptea, doar că mai nervoasă.

— Atunci întreab-o mâine.

Chicoteşte puţin şi se duce la ea în cameră, de parcă în lumea ei totul e atât de simplu.

Când adorm în noaptea aia, îi visez pe copiii pe care am crezut că-i văd în tren. Fata îmbrăcată ca o pădure, fata-sirenă înaltă, cu piele cu solzi, băiatul-fantomă care pâlpâia şi zâna micuţă care purta Converşi. Dar în visul meu alea nu sunt costume, aia e pielea lor. Merg cu trenul către o petrecere într-o casă veche şi ciudată, unde merg toţi copiii-spiriduş de Halloween. Fata cea mai mică, cea care are aripi, întinde invitaţia. În ea se cere oaspeţilor să se ducă îmbrăcaţi în ei înşişi, să-şi dea jos costumele în care se deghizează zi de zi. Aşa că zâna îşi desface aripile şi fata-copac îşi dă jos masca umană şi devine aspră ca scoarţa bătrână de copac, acoperită de frunze. Sirena îşi descoperă branhiile şi îşi lasă solzii să reflecte lumina şi băiatul în costumul alb-negru începe să pâlpâie ca un film mut.

Casa veche în care merg e plină de oameni care nu sunt chiar oameni. Sunt acolo animale cu ochi umani, care stau pe două picioare, şi un fel de şopârle mari cât nişte cai, mai sunt fantome care pâlpâie şi zâne mici şi zâne înalte ca nişte sălcii şi spiriduşi cu smocuri de păr pe cap. Mai sunt giganţi care se apleacă ca să intre pe uşă şi creaturi ciudate ca nişte peşti care vin înăuntru din mare. Încăperi peste încăperi pline de creaturi care şi-au dat jos costumele şi arată inuman, dar cumva par să fie mult mai umani decât vom fi noi vreodată.

Eu şi Sam ne-am făcut planuri să mergem la cumpărături în Galway în dimineaţa următoare. Vreau s-o întreb pe Alice dacă vine şi ea pentru că mi-a cam plăcut că a stat cu noi ieri, dar, când m-am trezit, ea plecase deja la Nick acasă. Bea, care de obicei vine cu noi, îşi petrece weekendul ăsta la bunicii ei, în Ballina. Eu şi Sam luăm autobuzul către oraş singuri.

Centrul oraşului e aglomerat şi zgomotos, dar nu e ca sunetul bormaşinii la trei dimineaţa sau ca cel al căzăturilor pe scări sau ca ţipetele cu răsuflarea tăiată pe care le scoate Alice uneori în somn şi care mă fac să mă simt de parcă am fost aruncată într-o cadă plină de apă cu gheaţă. Astea sunt sunete ca peste tot. Sunt oameni care vorbesc şi copii care plâng şi câini care latră şi tălpi lovindu-se de pavaj şi cântăreţi ambulanţi şi vânzători la standuri care se târguiesc şi totul e atât de viu încât aproape că doare.

După şuşotelile şi privirile de la şcoală şi colţurile căptuşite

din casă, locul ăsta e o lume diferită. Mi se pune un nod în gât de la atâta lumină şi zgomot.

Peste tot sunt colţuri ascuţite aici şi atât de mulţi oameni; trafic şi străini, animale şi pământ denivelat, dar nu m-am mai simţit atât de în siguranţă, coborând de la staţia de autobuz cu Sam lângă mine, de săptămâni bune.

Pe străzile pietonale pietruite, oamenii mănâncă sub parasolare în faţa barurilor, de parcă ar fi încă vară, de preferat într-o ţară mediteraneană. Este, cu siguranţă, ciudat de cald pentru luna octombrie, dar toţi turiştii poartă geci. Clădirile în culori stridente sunt mai strălucitoare ca niciodată în lumina neobişnuită care nu poate fi aşa decât într-o toamnă văratică, atunci când copacii parcă iau foc şi aerul e prea limpede şi căldura face oglinzi din fiecare suprafaţă netedă.

Eu şi Sam petrecem aproape o oră în librăria Charlie Byrne, unde găsesc un exemplar *The Secret Garden* la doi euro şi un volum de poezie al Sylviei Plath. Sam răsfoieşte cărţi din secţiunea de romane grafice second-hand, dar toate titlurile bune au fost deja cumpărate. În loc de asta, cumpără un exemplar *On the Road* subliniat peste tot şi o carte despre filmele lui Hitchcock, care nu mai are copertă.

După aceea, cu plase de cărţi în mână, ne plimbăm aiurea pe lângă grupuri de turişti strânse în faţa magazinelor de suveniruri şi ne luăm îngheţată de la magazinul micuţ de la colţ. Mama ne trimite mesaje la fiecare jumătate de oră ca să se asigure că suntem bine. Dacă nu răspundem imediat, sună. În timpul sezonului accidentelor ştim că trebuie să răspundem imediat.

După ce răspundem la al cincilea mesaj de la mama, Sam îmi spune că azi-noapte a visat o fermă veche în mijlocul ţării, despre care ştia că era goală, dar în care tot vedea nişte feţe în geamuri. Îi vorbesc despre copiii pe care mi s-a părut că i-am văzut reflectaţi în geamul de la tren şi despre visul meu cu fraţii-spiriduş.

— Trenuri fantomă şi copii-spiriduş, zice. Vise dubioase. Începe să se arate spiritul Halloweenului.

O familie mare, care merge pe mijlocul drumului, ne desparte şi ajungem iar unul lângă altul abia pe partea cealaltă a străzii. Şireturile de la ghetele lui Sam sunt de o mie de ori mai lungi decât ar trebui şi, în plus, şi le-a înfăşurat în jurul gleznelor ca să fie în siguranţă, dar se desfac şi le târâie pe pământ când

merge. Îmi tot fac griji c-o să se împiedice şi-o să cadă.

— Nu mi-am dat seama de asta, zic eu, numărând zilele. E în şase zile.

Apoi, amintindu-mi de visul meu şi de ce spusese Bea ieri despre cum ar trebui să prioritizăm lucrurile, brusc îmi vine o idee. Mi se înfăţişează clar în faţa ochilor.

— Ar trebui să dăm o petrecere, îi zic lui Sam.

— O petrecere de Halloween?

— Da.

— Cum, zice Sam, eu cu tine şi cu Bea?

— Nu, răspund eu şi mijesc ochii către el. O petrecere *pe bune.* Ca alea la care am mers cu Alice vara asta. Ca alea despre care vorbesc Toby Healy şi tot grupul ăla. Ar trebui să organizăm o petrecere în genul ăla.

Sam muşcă din capătul cornetului şi suge îngheţata prin el.

— N-ar veni nimeni dacă am da noi o petrecere. O să ajungem să fim doar eu, tu şi Bea.

— Nu neapărat.

Mă gândesc la Alice fumând cu noi în spatele terenului de fotbal.

— E cum a zis Bea. Oamenii au nevoie de o pauză de la învăţat şi simulări şi înscrieri la facultate. Ştiu câţiva oameni din anul nostru care ar veni. Şi dacă putem s-o facem pe Alice să-şi invite prietenii, care şi-ar invita *şi ei* prietenii, am putea avea un grup mişto.

Trecem peste podul de la Arcul Spaniol şi ne facem drum în jos, către chei. Sam mijeşte ochii către mine, soarele reflectat în apă orbindu-ne pe amândoi.

— Nu că aş fi împotriva ideii, dar nu crezi că majoritatea oamenilor au deja chefuri la care să meargă? Cum ai spus şi tu, Halloweenul e peste şase zile.

Dar ideea ia proporţii în capul meu, ca un balon.

— Nu şi dacă al nostru e mai grozav, zic eu, şi mi se aude încântarea din voce. Nu şi dacă îl facem cu o poveste.

— O poveste?

— Ca în visul meu, explic eu, unde toată lumea îşi dă jos masca umană şi devine cine e cu adevărat. Deci, e un bal mascat, dar trebuie să vii îmbrăcat în ceea ce simţi că eşti tu pe dinăuntru. Toţi demonii noştri, acolo, în văzul tuturor.

Arăt către el cu cornetul de îngheţată care mi se topeşte.

— Nu ţi se pare că sună *asta* mult mai bine decât orice petrecere plictisitoare din casa cuiva?

Sam zâmbeşte, dar îmi dau seama că nu e convins.

— Da, sună, dar…

— Şi putem să facem invitaţii cochete, ca pentru un bal. Putem să le explicăm că vrem ca oamenii să vină şi să-şi dea jos masca umană şi să arate cum sunt ei de fapt, fără mască.

Mă opresc şi-l iau de braţ pe Sam.

— Un bal mascat! Am înlocui măştile umane cu măşti care să reprezinte ceea ce suntem noi de fapt! Cine s-ar duce la un căcat de petrecere de Halloween când poate să vină la balul mascat al copiilor-spiriduş?

Sam râde şi îşi pune o mână peste a mea.

— Păi *eu sigur aş merge* la un chef din ăsta.

— Nu?!

Aproape că mă clatin pe loc, cât pe ce să-l calc pe Sam pe picioare.

— Şi am putea s-o facem, *am putea.* Dacă Alice şi-ar putea convinge prietenii…

— Dacă o putem convinge pe Alice…

Ridic din umeri şi mergem mai departe.

— Cred că s-ar putea să-i placă ideea.

Am în minte faţa lui Alice plină de vânătăi, de ieri, de la prânz. Alice evitându-şi prietenii. Mă opresc o secundă ca să-mi pun gândurile în ordine.

— Cred că ar fi tare fericită să audă oameni care vorbesc şi despre alte chestii, nu numai despre accidentele noastre, zic încet.

Sam m-a auzit, dă din cap gânditor. După care, ochii îi strălucesc brusc.

— Şi, zice el chiar când ne terminăm îngheţata şi ne ştergem degetele lipicioase cu şerveţele, poate Nick ne lasă să facem petrecerea la el acasă.

— Da! chiui eu. Sam, eşti un geniu!

Nick şi cei patru colegi de trupă ai lui locuiesc într-o casă, undeva la periferia oraşului. Cele mai multe case de pe terenul acela n-au fost cumpărate şi nu stă nimeni în ele, aşa că are foarte puţini vecini care să se plângă atunci când repetă cu trupa până la patru dimineaţa sau când dă chefuri nebune în zile lucrătoare. Iar Halloweenul pică într-o vineri anul ăsta. Mama

nici n-ar trebui să afle vreodată despre asta.

— Ştiu, ştiu, zice Sam cu modestie. Ce pot să spun? Sunt genial.

Ne luăm de braţ şi trecem drumul ca să evităm un cârd de lebede care par nervoase. Catargele vaselor de la gura râului se ciocnesc uşor unele de celelalte odată cu briza. Când ajungem la capătul cheiului vedem copii care desenează şotroane pe asfalt cu cretă colorată. Pe cer se rotesc pescăruşi şi pe fiecare bancă pare să fie câte un cuplu care se sărută. Mergem până la marginea apei şi ne aşezăm pe bordura de piatră care dă înspre imensul Atlantic şi Sam fluieră unul din cântecele marinăreşti ale lui Bea – unul de beţie, destul de deşucheat – şi eu râd şi-i zic că-i un marinar beţiv.

— Ar trebui să-mi cumpăr o căciulă mai bună, zice Sam, atingându-şi creştetul capului gol de parcă ar fi avut o căciulă deja.

Şi ar fi avut, dacă ne-ar fi văzut mama plecând de dimineaţă; chiar şi aşa, deja suntem prea înfofoliţi pentru vremea nepotrivit de caldă pentru anotimpul ăsta, cu ghete mari, fulare şi două rânduri de pulovere. Dar mi-e greu să-mi scot vocea mamei din cap chiar şi atunci când nu e acolo; dacă nu port destule straturi deja aproape că pot s-o aud: *Nu-ţi mai iei un pulover pe tine*, *Cara? O să te prindă moartea afară.*

— Aşa-i, îi zic lui Sam, orice marinar bun are nevoie de o pălărie pe măsură.

Îmi trec degetele orizontal peste pieptul puloverului meu galben. Mâna mi se opreşte peste broderia cu floarea-soarelui.

— Îţi place tricoul meu în dungi, de marinar?

— E cel mai dungat tricou de pe cele şapte mări.

Sam desenează mai multe dungi invizibile pe spatele puloverului. Degetele lui mă gâdilă pe omoplaţi chiar şi pe sub toate rândurile de haine. Simt că-mi vine să mă las înspre el.

— Ar trebui să ne găsim nişte gagici, îi spun. Niciun marinar care se respectă nu ancorează într-un port fără să găsească nişte gagici.

Sam îşi mişcă mâna de pe umărul meu până pe pământul din spatele meu. Zice:

— Există numai o gagică pe care o vreau.

Şi apoi începe să fredoneze un alt cântec marinăresc din repertoriul lui Bea, lăsându-se pe spate în coate şi cântându-l

uitându-se la cer, în timp ce eu rămân dreaptă, cu faţa la mare.

Asta e prima dată când Sam pomeneşte de vreo fată după multă vreme şi eu m-am bucurat în secret din cauza asta, pentru că îmi place cum e trioul nostru în momentul ăsta şi n-aş vrea nimic care să-l complice. Şi apoi îmi dau seama că Sam cântă unul din cântecele lui Bea. Mă gândesc *Bea? Îi place de Bea?* Nu ştiu de ce, dar dintr-odată ziua pare puţin friguroasă. Îmi încrucişez braţele pe piept.

— Ţi-e frig? mă întreabă Sam. Pentru că pun pariu că e mult mai frig acolo jos.

Arată către apă şi se preface că e pe punctul de a mă arunca înăuntru.

Mă strâmb şi mă lovesc uşor cu umărul în umărul lui şi ne prefacem că ne împingem unul pe celălalt în apă o vreme şi încerc să nu mă gândesc la vocea lui perfect răguşită cântând cântecele lui Bea. Încerc să nu mă gândesc la motivul pentru care mă străduiesc să nu mă gândesc la asta.

Când ne întoarcem către staţia de autobuz, drumurile sunt mai aglomerate. În faţa magazinului de muzică, o femeie îşi pune câinele să sară şi să se rotească şi chiar să facă un salt înapoi pe ritmul unui vals obosit. Un grup de turişti şi familii stau pe margini şi bat din palme. Căţeluşul e îmbrăcat ca un clovn Pierrot, alb şi negru şi cu lacrimi desenate. Gulerul creponat nu pare să fie prea confortabil.

Cum încă mă uit în urma mea în timp ce Sam mă trage în faţă prin mulţime, intru direct în cineva. Acel cineva e înalt şi scoate un sunet ascuţit şi gol atunci când mă lovesc de pieptul lui. Dau să mă opresc, vrând să-mi cer scuze, dar Sam merge repede prin mulţime, cu mâna strânsă în jurul cotului meu. Mă întorc să mă uit la tip, dar apuc doar să-i văd imaginea reflectată pentru o secundă în geamul unui magazin din apropiere. Arată ca una din statuile alea umane care stau pe trotuare, dar nu e una pe care s-o mai fi văzut vreodată. E îmbrăcat cam ca omul de tinichea din *Vrăjitorul din Oz.* Costumul lui e vopsit cu spray argintiu, la fel şi pantofii, pălăria, chiar şi pielea. Înainte ca Sam să încerce să mă tragă iar după el, observ cele mai ciudate detalii reflectate în geam. Costumul omului de metal nu are niciun defect. Pare că ar avea ojă argintie şi lentile de contact gri. Arată de parcă şi-a pictat cele mai realiste balamale la fiecare încheietură. E ceva la el care pare neobişnuit de familiar. Caut

prin geantă după nişte monede ca să le arunc în cutia de la picioarele lui, dar, când mă întorc să mă uit din nou, nu mai e nimeni acolo. Tremur şi mă îndepărtez repede.

Când suntem la jumătatea drumului către staţia de autobuz, Sam observă indicatorul unui magazin cu articole pentru petreceri, pe o alee micuţă în jos, aşa că mă apucă de cot şi mă trage din drumul principal.

— Sammy, o să pierdem autobuzul.

— O să mai fie şi altul, zice el. Hai să căutăm chestii pentru petrecere.

Niciunul din noi n-a mai observat locul ăsta până acum. Faţada magazinului e murdară şi banală, dar uşa e larg deschisă. Îl urmez pe Sam înăuntru.

Magazinul arată de parcă acolo a luat viaţă visul unui copilaş. Peruci de clovn şi hoola hoops, lilieci şi păianjeni şi măşti zbârcite de vrăjitoare, Moşi Crăciun şi iepuraşi de Paşte şi păcăleli de 1 aprilie, toate amestecate aiurea ca să arate ca şi cum un an întreg şi-ar fi lepădat toate sărbătorile în încăperea asta micuţă.

Sam scotoceşte fericit locul.

— Aşadar, în ce te-ai îmbrăca? întreabă el. La bal. Care ar fi ne-deghizarea ta? Adevărata persoană de sub masca umană?

Dau din cap şi ridic o chestie care seamănă foarte tare cu o cioară împăiată.

— Un taxidermist?

— Nu, ăla e un costum înfricoşător.

Nu pare să fie şi un proprietar al magazinului sau altcineva prin jur, dar, chiar şi-aşa, mă apropii de Sam şi-i spun la ureche că e cel mai ciudat magazin pe care l-am văzut vreodată. Sam cotrobăie printr-o găleată plină cu globi oculari.

— Totul pare atât de real.

Chiar şi masca de vrăjitoare din cauciuc, pe care o dau jos de pe raft, se simte puţin prea mult ca pielea umană. O pun repede la loc şi mă şterg pe mâini de pulover.

Sam crede că magazinul e o peşteră a comorilor.

— Uite-aici, zice, şi-mi întinde o pereche de aripi.

Arată de parcă cineva ar fi tras de un fluture ca să-l facă la fel de înalt ca un om şi apoi i-a tăiat aripile. Sunt obişnuită cu nebuniile alea făcute din sârmă şi tifon pe care le găseşti în magazinele de jucării sau magazine de reduceri; cele cu benzi

elastice care te taie la subraţ. Dar aripile astea se ataşează de spatele rochiei (sunt genul de accesoriu pe care nu l-ai purta decât cu rochie, îmi imaginez) şi sunt atât de fine şi suple, aproape ca pielea şi, ca tot restul lucrurilor din magazin, puţin prea reale ca să fie în regulă.

— Sunt aşa frumoase, îi spun lui Sam şi stăm amândoi să admirăm aripile.

Au o culoare albăstrui-maroniu-verzuie, destul de ciudată, care se schimbă când mă mişc, de parcă reacţionează la lumină. După un moment, îmi dau seama de ce recunosc asta: aripile astea au exact culoarea ochilor lui Sam. Le pun jos şi mă îndepărtez. Îi spun lui Sam:

— Nu sunt sigură că-mi place aici.

— Nu fi aşa o pisicuţă speriată, zice el şi-mi flutură o pisică neagră de jucărie prin faţa ochilor. Îţi iau aripile alea. Poţi să fii zâna din visul tău.

Ezitând puţin, ridic din nou aripile. Mă gândesc la zâna în Converşii ei argintii. Am o pereche de încălţări asemănătoare acasă.

— Ce-i drept, îmi plac… zic cu o ezitare.

Sam e cu spatele la mine. Când se întoarce iar cu faţa, văd că are în mână un joben şi un papion.

— Ce e locul ăsta? îl întreb.

Sam dă din cap. În spatele lui, agăţat de perete de parcă ar fi fost purtat de un om invizibil, e un sacou de costum vechi, găurit de molii, o pereche de pantaloni cu dungi fine prinşi cu bretele negre şi o pereche de ghetre albe. Când îi arăt lui Sam i se aprind ochii.

— Zombie de vodevil? sugerează el.

Dau din cap că nu.

— Băiat-fantomă care pâlpâie ca un film mut.

Când înţelege că mă refer la băiatul-spiriduş din visul meu, dă cumva din cap, surprins.

— Nu prea cred că ăsta e un simplu magazin de costume, zice el. E un magazin de magie.

Mă învârt de jur împrejur încercând să găsesc o persoană care se ocupă de vânzări în toată nebunia aia.

— Un magazin magic, rectifică Sam.

Când găsesc ceea ce pare să fie o casă de marcat demodată pe o masă în capătul cel mai îndepărtat din magazin, o femeie

bătrână apare din spatele unei perdele înstelate. Are părul alb şi şi-l poartă în plete care i se răsucesc în jurul capului ca în picturile alea medievale şi corpul îi e acoperit de eşarfe multicolore. În spatele meu, Sam îndrugă ceva gen „bineînţeles”, ceea ce cred că înseamnă că doamna se potriveşte perfect în magazinul ăsta.

Ne facem drum către ea, pe lângă rafturi şi lăzi şi coşuri. Lângă masa cu casa de marcat pe ea, e o bară de care sunt agăţate rochii. Una dintre ele îmi ia ochii imediat. E verde şi maro şi arată de parcă e udă; pare a fi făcută din alge şi plase de pescuit. Lângă ea e o rochie care arată de parcă a fost cusută din muşchi de copac şi frunze. Mi se zbârceşte pielea. Iau ambele rochii de pe bară şi i le arăt în tăcere lui Sam.

Ştiu că nu e posibil să se gândească la celelalte fete-spiriduş pe care le-am visat, dar se gândeşte la Bea şi Alice imediat.

— Pentru Alice şi Bea? întreabă. Perfect!

Sam ia rochiile din mâinile mele şi i le întinde doamnei împreună cu aripile, sacoul, pantalonii cu dungi fine, bretelele, jobenul şi chiar şi ghetrele. Doamna nu spune nimic în timp ce împachetează totul şi pune lucrurile în două pungi mari de hârtie. Apasă cu putere nişte butoane la casa veche de marcat şi scrie un preţ pe o bucată de hârtie. În timp ce ne îndreptăm spre ieşirea din magazin, ea ne tot zâmbeşte. Ne îndepărtăm de magazin şi întorc capul să văd cum se cheamă locul acela, ca să ştiu mai târziu, dar nu e niciun semn deasupra uşii şi nu pot să disting magazinul de niciuna din celelalte clădiri înghesuite de pe stradă.

Mă opresc în mijlocul drumului şi fac repede o poză cu telefonul. În autobuz, îi arăt fotografia lui Sam. Mărim imaginea cât de mult se poate, până când reuşim să vedem un manechin într-o robă de vrăjitor într-una din vitrine.

— Uite acolo, arată Sam către pânza mov imprimată cu stele.

Pe mine mă interesează mai mult femeia cu eşarfe multicolore care stă la geam şi se uită direct spre mine. În spatele ei, aproape în umbră, dar nu chiar, e altcineva. Fără să scot un cuvânt, îi arăt lui Sam cu degetul figura. E neclară, dar inconfundabilă. E Elsie.

5.

Luni dimineaţă, înainte de prima oră, mergem la bibliotecă. Am poza cu magazinul de costume salvată în telefon şi vreau să văd ce are Elsie de zis despre asta. I-am povestit tot lui Bea ieri la telefon şi pe drum spre bibliotecă e anormal de tăcută.

La bibliotecă, s-a adunat o mică mulţime la standul de secrete. Asta se întâmplă uneori, după vreo petrecere sălbatică din anul şase (când standul devine o nouă cabină de confesiuni pentru cei cu inimi frânte şi nefericite, mahmurii şi toţi cei pierduţi) sau de câte ori vreun ziar scrie despre stand („Grup de artişti online influenţează un proiect studenţesc cu secrete” sau „Legături nespuse: adolescenţi, secrete şi artă”). Când dispare mulţimea, Bea şi cu mine ne prezentăm acolo, dar, la fel ca vineri, Elsie nu e la locul ei, în faţa maşinii vechi de scris.

— Unde-i Elsie? o întreb pe fata care stă în locul ei.

O cheamă Kim Brennan şi e prietenă cu Alice; are păr drept şi strălucitor şi eyelinerul perfect aplicat. Sunt uşor surprinsă s-o văd aici; prietenii lui Alice nu sunt de obicei genul artistic sau care să meargă la bibliotecă.

— Cine? întreabă Kim.

— Elsie. Fata care este de obicei la stand.

— Oh, Kim ridică din umeri, habar n-am.

— Dar e mereu aici, spune Bea.

— Nu şi azi, răspunde Kim. Clar.

— Păi şi ştii unde e?

Kim dă din cap că nu.

— Păi n-a zis nimic când a plecat şi te-a lăsat la stand?

Kim începe să-şi împletească părul.

— Domnişoara Byrne m-a rugat să mă ocup de stand azi. Cred că poţi s-o întrebi pe ea.

Îşi prinde coada cu un elastic franjurat. Îi alunecă din păr imediat ce-şi ia mâinile de pe el.

— Deşi poate nu ţi-ar răspunde imediat. Nu cred că ştie cine ar trebui să facă asta.

Gesticulează vag către cutia cu secrete.

— E destul de dubioasă pentru o profesoară.

Bea îşi pune coatele pe birou în faţa lui Kim şi ia cea mai bună poziţie ca s-o sperie.

— Nu suntem toţi aşa? spune ea dintr-o suflare.

Sunt mereu uimită că Bea pur şi simplu face şi zice orice

simte că trebuie în momentul ăla, dar Kim nu pare impresionată. Prietenii lui Alice nu sunt teribil de intimidaţi de Bea.

— Vreţi să lăsaţi un secret? ne întreabă Kim, dându-ne de înţeles că îşi pierde răbdarea.

Bea dă din cap că nu; îi place să spună că nu vede niciun rost pentru secrete, pentru că ea îşi spune viaţa ca pe o poveste, cu secrete cu tot. N-are nevoie de anonimitatea textului scris la maşină şi a micuţei cutii de lemn.

Mă aşez în faţa maşinii de scris şi Kim ridică dosarele care ţin loc de paravan, în faţa ei şi a restului bibliotecii. Îmi trec degetele peste taste. Tasta de pauză e ştearsă în mijloc de atâtea degete. Cutia cu secrete stă pe podeaua de lângă mine. Pot să văd începutul unuia dintre secretele dinăuntru prin fanta din cutia de lemn. Zice: *Mi-am înşelat prietena şi nu regret nimic.* Aproape că pot să văd ce scrie pe altul de dedesubt, ceva cu *nu cred în Dumnezeu.* Mă uit la pagina goală de hârtie din faţa mea în timp ce Bea o complimentează pe Kim pentru ochii făcuţi perfect cu eyeliner. *Vrei să laşi un secret?* întrebase Kim, dar nu mă pot gândi la niciun secret pe care să-l las în cutie.

Mă uit la maşina de scris şi mintea mea e complet goală. Scriu: *Mi-e teamă că n-am secrete.* Mă uit la Bea şi mă gândesc la Sam cântându-i cântecelul pe chei. Apoi mă întorc la capătul rândului şi scriu: *Mi-e frică de secretele mele.* Apoi mă gândesc la sezonul accidentelor şi la cărţile lui Bea şi la faţa îngrijorată a lui Elsie din toate fotografiile mele şi mă întorc iar la capătul rândului, puţin frenetic, şi scriu: *Mi-e frică de secretele tuturor.* Aproape că îmi alunecă degetele în spaţiile dintre taste.

Când mă uit în susul paginii, văd că am făcut o greşeală: am dat backspace ca pe calculator, dar în loc să-mi şteargă cuvintele, maşina de scris îmi pusese a doua propoziţie peste prima şi pe a treia peste celelalte două. Secretul meu e ilizibil. Îl împăturesc şi-l pun oricum în cutie.

Pentru că încă mai am câteva minute înainte să se sune de intrare, îi las pe Bea şi Sam în faţa sălii de engleză şi mă duc la sala de arte ca s-o găsesc pe domnişoara Byrne, care îşi montează micuţul studio pentru prima ei oră.

— A, Cara, zice ea când reuşesc să-i atrag atenţia. Ce mai face mama ta?

Domnişoara Byrne a cumpărat mai multe din printurile maică-mii, ăsta fiind singurul motiv pentru care ştie cine sunt; am făcut

o săptămână de cursuri de artă în anul patru ca să văd dacă vreau s-o fac pentru Leaving Cert[6], dar am renunţat destul de repede, spre uşurarea tuturor celor implicaţi. Poate că mama e artist plastic, dar eu nu pot să desenez mai mult de nivelul figuri schematice.

— Ca întotdeauna, zic, încercând să nu mă gândesc la expresia de pe faţa mamei când a dat jos raft după raft cu două nopţi în urmă.

Dau din cap şi o întreb pe domnişoara Byrne dacă ştie unde e Elsie şi dacă o să vină înapoi la şcoală mâine.

— Elsie, Elsie, zice ea neatentă, de parcă nu e sigură despre cine vorbesc.

Are capul băgat cu totul în dulapul în care se depozitează chestii şi caută după ustensile.

— Uite-o, bolboroseşte scoţând o bucată de hârtie de calc.

— Elsie? Standul de secrete? încerc eu să-i reîmprospătez memoria, în timp ce mă întreb dacă e o caracteristică a tuturor artiştilor să fie aşa ţicniţi.

— Oh, cineva m-a întrebat despre asta zilele trecute, zice, capul dispărându-i iarăşi în dulap. Am pus-o pe o fată din anul şase să se ocupe. O… um… cum o cheamă – Kate?

— Kim?

— Kim, sigur, scuze.

— Da.

Mă aplec peste dulapuri de parcă asta o s-o facă să mă audă mai bine.

— Dar nu pe Kim o caut, pe Elsie. Ea se ocupă de obicei de stand.

Telefonul domnişoarei Byrne sună din cealaltă parte a încăperii.

— La naiba, bolboroseşte. Scuze, Cara, trebuie să răspund, aştept un telefon.

Când se ridică să răspundă, ia cu ea o cutie de vopsele pe care o scoate din dulap.

— Sigur, dar ştiţi cumva dacă Elsie e acasă, bolnavă, sau când o să se întoarcă?

— Elsie? zice, ridicându-şi sprâncenele. Of, hmmm, nu, mă tem că nu ştiu.

---

[6] Leaving Certificate Examinations sau Leaving Cert = examenele de final de ciclu secundar de şcoală în sistemul de învăţământ din Irlanda *(N.t.).*

— Ştiţi unde locuieşte? întreb.

Domnişoara Byrne se întinde spre birou, încă uitându-se la mine cu un aer confuz, de parcă nu e sigură ce anume o întreb.

— Nu, zice răspunzând, nu ştiu, dar sunt sigură că unul din prietenii ei ar putea probabil să-ţi dea adresa ei. Sau numărul ei de telefon.

Îi mulţumesc domnişoarei Byrne fără să-i spun că Elsie nu are niciun prieten şi nici telefon mobil. Eu, cel puţin, n-am văzut-o niciodată cu unul, ceea ce e neobişnuit într-o şcoală plină de tineri care trimit mesaje pe sub bancă, în timpul orei, în mod clandestin şi care ascultă muzică dată tare la ora prânzului.

Intru la ora de engleză chiar când se sună şi mă aşez unde stau de obicei, lângă Bea, la geam. Sam stă singur în banca din spatele nostru.

— Deci? întreabă Bea în timp ce domnul Connolly cere să se facă linişte.

— Nimic, zic şi-mi pun cărţile pe birou cu o bufnitură supărată. Absolut nimic.

Sam se apleacă astfel încât respiraţia lui mă gâdilă pe gât.

— A zis măcar de ce nu e la şcoală? întreabă.

Mă întorc pe jumătate pe scaun şi-mi întind mâinile cu palmele în sus.

— Părea că nu-şi aminteşte *cine* e Elsie, ce să mai vorbim de *unde* este.

Mi s-a pus un nod mic de frustrare chiar sub stern. Parcă am fluturi în stomac.

Bea îşi molfăie pixul.

— Kim cam are dreptate la asta totuşi, zice. Domnişoara Byrne e destul de aeriană, trebuie să recunoşti.

Îmi strâng buzele tristă.

— Ştiu. Eu doar… E stupid, ştii? N-am vorbit cu Elsie – nici măcar nu m-am gândit la ea, de fapt, de ani buni şi când a apărut semnul ăsta imens de întrebare despre ea, fix *acum* nu e nicăieri?

— Cara, zice Sam calm, au trecut trei zile. Serios. Probabil e doar acasă, răcită.

— Ştiu.

Valul de frustrare e ca un cocoloş de pâine care n-a fost înghiţit cum trebuie. Ceea ce zice Sam mă face să mă gândesc la Alice. *Cred că există o explicaţie raţională pentru orice.*

— Vreau doar să vorbesc cu ea.

— Şi-o să vorbim cu ea mâine.

— Da, dar…

În faţa clasei, domnul Connolly îşi drege vocea zgomotos. Câţiva dintre colegii noştri chicotesc.

— Cara? zice el, de parcă ar mai fi spus asta o dată.

— Scuze, da?

Râsete zgomotoase se aud din spatele clasei. Pot s-o simt pe Bea întorcându-se pe scaun să se uite.

Domnul Connolly oftează.

— Mi-ar plăcea să fii cu noi, te rog, zice el obosit. Ora a început, deci mă aştept ca toate conversaţiile tale private să se oprească – şi opriţi-vă odată cu chicotelile în spate, domnule Jones. Chiar nu văd de ce e amuzant.

Lângă mine, Bea se întoarce înapoi cu un zâmbet ironic.

— Bine, Cara, zice domnul Connolly grav, cu expresia pură, nealterată, a unei dimineţi de luni. După cum spuneam, poţi, te rog, să începi cu Actul IV, Scena I şi hai să vedem ce are acest copil-fantomă să-i spună Nobilului de Cawdor despre viitorul lui.

Când sarcina de a citi *Macbeth* cu voce tare a trecut de-a lungul rândurilor către Stephen Jones în spatele clasei şi domnul Connolly arată de parcă ne-ar putea omorî cu uşurinţă pe unul din noi pentru o cană de cafea, mi se pare că sunt în siguranţă dacă mă aplec foarte puţin către Bea. Mâzgăleşte ceva într-un caiet şi cu siguranţă nu ascultă profanarea cuvintelor lui Shakespeare care are loc în spatele clasei.

— Ai adus invitaţiile? o întreb în şoaptă.

Eu şi Sam i-am spus ieri la telefon lui Bea despre ideea mea de bal mascat şi de atunci ăsta e aproape singurul lucru despre care vorbim. Până şi Alice crede că e o idee bună, mai ales pentru că Nick a zis că ne lasă să-l ţinem la el acasă. Rochiile pe care le-am cumpărat cu Sam pentru ea şi Bea li se potrivesc perfect. Când Alice a probat-o pe a ei azi-noapte chiar a râs de cât de potrivită era.

Sam se apleacă şi el când mă aude vorbind.

Domnul Connolly se uită la noi furios, aşa că tăcem pentru câteva minute, în timp ce Emma McNamara se încurcă la replicile ei. Bea îşi scoate tăcută un caiet care pare a fi deja cu totul dedicat petrecerii. Răsfoieşte printre paginile cu schiţe de măşti şi liste de melodii pe care să le punem pe caseta pentru

petrecere. Cântece ciudate, cântece folk vrăjitoreşti, cântece marinăreşti despre înec, valsuri *black cat* şi *whisky moon.* Scoate afară un teanc de invitaţii dantelate pe care sigur le-a făcut ea.

— *Sunteţi călduros invitat/ă la Balul mascat Black Cat şi Whisky Moon,* citeşte ea reverenţios. Toate petrecerile mişto ar trebui să aibă un nume.

Sam se apleacă şi-i ciufuleşte lui Bea părul deja dezordonat.

— E perfect, zice.

Zâmbetul pe care i-l trimite îmi lasă un gust amar în gură.

Înainte de ultima noastră oră, Sam îmi aminteşte că avem un bilet de la mama care ne scuteşte de experimentele de la chimie luna asta. Profesoara de chimie, doamna Delaney, dă din cap dezaprobator, dar îi dă biletul înapoi lui Sam şi ne lasă să plecăm, lăsând-o pe Bea să stea în faţa unor arzătoare Bunsen aliniate, emiţând flăcări lungi şi palide.

Sam şi-a prins degetul în uşa unui dulap de la şcoală în dimineaţa asta. Unghia e pătată şi albastră. Îmi apăs vârful palmei tare în vânătăile de pe marginea braţului stâng. Durerea creşte ca o flacără. Mergând pe drumul către râu, Sam se plânge cu jumătate de gură că o să primim note proaste pe experimente semestrul ăsta, dar eu sunt fericită în secret să stau departe de substanţe chimice instabile şi flăcări deschise.

Când suntem la jumătatea drumului către casă, îmi pierd echilibrul şi aproape alunec, dar Sam mă ia de mână şi mă ajută să rămân în picioare. Degetul lui bandajat se simte mai aspru, puţin umflat încă acolo unde l-a prins uşa dulapului. Brusc, mă gândesc la păpuşa-Elsie din capcana de şoareci.

— Vreau să-ţi arăt ceva, îi spun lui Sam şi-l trag de braţ şi ne întoarcem şi mergem înapoi de-a lungul râului, către oraş, către podul mare de piatră de pe care oamenii îşi aruncă undiţele de pescuit vara.

O familie cu doi copii mici trece podul din cealaltă parte. Genţile copiilor sunt aproape la fel de mari ca ei, dar aleargă de parcă nu cântăresc nimic.

— De ce nu trecem la podul nostru? mă întreabă Sam.

— S-a prăbuşit, zic eu scurt.

Sam se uită fix doar. Trecem podul şi mergem de-a lungul malului opus.

— Şi n-ai fost nicăieri în apropierea lui când a căzut, nu? zice Sam cu o expresie plină de durere.

Tresar.

— Am cam fost chiar pe el, recunosc eu. Nu-i spune mamei.

Sam se opreşte pentru o secundă şi închide ochii.

— Sunt bine, îi spun şi-l trag de cot către pădure.

Sam continuă să meargă, dar expresia de pe faţa lui e ciudată. Zice ceva prea încet ca să-l pot auzi. Apoi îşi drege vocea:

— Deci, întreabă el apoi, normal, unde ne ducem?

Îi spun despre capcana de şoareci în timp ce mergem; despre păpuşa care arăta exact ca Elsie, care fusese pusă în capcană.

— Ştiu că sună dement, dar cred că ea a pus-o acolo. Doar că nu înţeleg de ce.

Sam nu se uită la mine de parcă aş fi nebună, ceea ce e reconfortant. Zice doar:

— Arată-mi!

Aşa că arăt cu degetul printre copaci, către luminiş şi-i spun că suntem acolo imediat. Când ajungem la luminiş ne oprim amândoi şi ne uităm fix.

— Aşa era când ai fost aici data trecută? întreabă Sam în şoaptă.

— Nu, îi răspund tot în şoaptă.

Nu ştiu sigur de ce vorbim în şoaptă, dar aşa pare să fie potrivit. Peste tot în luminiş, atârnând de crengile fiecărui copac, e o adunătură de capcane pentru vise[7], din acelea pe care le poţi lua de la târgul de vechituri din Galway: cercuri cu pânze colorate cu bile micuţe şi pene agăţate de ele. Sunt probabil vreo cincizeci, de toate formele şi culorile, atârnând doar acolo, la înălţimea capului.

— Ce-o fi locul ăsta?

Sam ridică mâinile de parcă ar vrea să atingă una dintre capcanele pentru vise, dar apoi îşi lasă mâna să cadă.

Simt cum mi se pune un nod în gât. Aproape că nu pot să respir din cauza lui. Îmi sare inima în piept şi mi se face pielea de găină pe braţe.

— Elsie a făcut asta.

---

[7] Dreamcatcher, în original = obiect în formă de cerc, decorat cu pene şi mărgele, provenind din cultura amerindiană şi despre care se credea că, atârnat deasupra patului, prinde visele bune şi le alungă pe cele rele *(N.t.).*

Mă învârt de jur împrejur în aşa fel încât copacii se rotesc în jurul meu şi amuletele devin neclare. Îmi simt inima bătând în urechi.

— Dar de ce?

— Nu ştiu.

Mă opresc din învârtit şi închid ochii. Îmi ia câteva secunde ca să-mi recapăt echilibrul, să mi se încetinească ritmul respiraţiei, să-mi bată inima normal din nou. Îl iau pe Sam de mână şi-l duc către tufişul mic care ascundea capcana de şoareci. Când dau la o parte crengile, o vedem clar: o capcană de şoareci normală, din lemn şi sârmă, cu o păpuşă mică aşezată deasupra.

Sam râde, dar mie mi se pare că e mai degrabă uimit decât amuzat.

— *Cine e ea?*

Simt ceva ciudat, de parcă m-aş scufunda. O zic din nou:

— Nu ştiu.

6.

Elsie a dispărut.

Habar n-am cum de ştiu asta, dar e ceva de care sunt aproape sigură şi nu doar pentru că nu e la şcoală nici marţi dimineaţa. Alice zice că probabil e acasă, bolnavă, sau plecată în vizită la rude, dar de fiecare dată când o caut la bibliotecă şi-o văd pe Kim la standul de secrete, ceva mă răscoleşte pe dinăuntru şi-mi spune că n-o să se mai întoarcă niciodată.

La jumătatea orei de irlandeză, Alice îmi trimite un mesaj să-mi spună că aproape toţi prietenii ei vin la balul Black Cat şi Whisky Moon. *Le-au plăcut mult invitaţiile,* zice. *Nu-ţi mai bate atâta capul cu Elsie şi concentrează-te pe petrecere.*

Alice crede că exagerez. Poate înainte de ultima săptămână asta ar fi crezut şi Sam, dar ceva în legătură cu pozele mele şi amuletele din luminiş l-a pus pe gânduri. Mă crede.

Nu s-a pus niciodată problema ca Bea să nu mă creadă. La franceză stăm în spatele clasei şi Bea îşi scoate cărţile. Doamna McCarthy a împărţit fişe de lucru cu exerciţii de scriere şi corectează la catedră temele de aseară. Peste tot în jurul nostru se aud şuşoteli, se dau paginile, pixurile zgârie pe fişele de lucru sau pe bileţelele care trec din mână în mână ca o scrisoare în lanţ, până în partea cealaltă de sală, la persoana la care trebuiau să ajungă, muzica se aude încet din căştile ascunse sub păr, se bate din picioare sub bănci, se dau scaunele în spate, picioarele lor scârţâind pe podea.

— *În linişte,* vă rog zice domnişoara McCarthy fără să-şi ridice privirea de la catedră, iar zgomotul din încăpere se mai domoleşte un pic.

Bea îşi întinde cărţile pe masă. Le întrebăm de Elsie, făcând pauze la fiecare câteva minute ca să mâzgălim un răspuns pe fişele de lucru.

— Cine e, unde e, ce vrea? murmură Bea în timp ce aşază fiecare carte pe masă cu un *ffp* uşor.

— Şi ce legătură are cu noi? adaug eu în şoaptă, uitându-mă la profesoară din când în când, să mă asigur că e încă ocupată cu temele. *Philippe préfere faire du vélo que la voiture parce que cela est mauvais pour l'environnement,* scriu, cu mintea în altă parte.

— Unde se potriveşte ea în povestea noastră? întreabă Bea cărţile încetişor.

Le întoarce cu faţa în sus, una câte una. Apoi tace.

— Ce zic? Sam dă din cap înspre cărţi.

— Zic, spune Bea încet, să avem încredere.

— Să avem încredere în Elsie?

Abandonându-mi fişa de lucru, mă sucesc să văd cărţile cum trebuie din partea lui Bea de bancă.

— Să avem încredere în Elsie, să avem încredere în noi înşine, să avem încredere unul în celălalt, zice Bea şi-şi lasă capul în palme, degetele atingându-i doar puţin obrajii. A trecut prin ceva – ceva din care nu-şi poate reveni. Are nevoie s-o ajutăm să-şi revină.

— Am spus *în linişte,* strigă doamna McCarthy dintr-odată, din faţa clasei. Bea îşi acoperă rapid cărţile cu un dosar, dar doamna McCarty tot nu şi-a ridicat privirea spre noi.

— Dar de ce e în toate pozele mele? sâsâi către Bea. Ne urmăreşte?

Bea dă din cap.

— Nu ştiu. Vezi cartea asta, mă întreabă arătând către o carte cu zece stele care strălucesc deasupra unui castel. Zece de pentagrame[8]. Zice că e ca o oglindă.

— O oglindă? O oglindă pentru ce?

Bea îşi lasă capul într-o parte, apoi îl scuturã ca să-i cadă părul aproape pe umăr.

— Nu ştiu, zice iar, şi-mi dau seama că-i este greu să recunoască.

— Bine, copii, zice doamna McCarthy, ridicându-se de pe scaun. Daţi fişele de lucru până în faţă când sunteţi gata şi scoateţi-vă manualele.

Am răspuns mai mult printre rânduri, probabil greşit, dar îi dau oricum fişa fetei din faţa mea.

— Şi unde e? o întreb pe Bea.

Bea bate uşor cu mâna pe o carte cu patru beţe înfipte în pământ în formă de pătrat.

— Acasă, sau oriunde simte ea că e acasă.

Sam se uită de jur împrejurul clasei aglomerate. Fişe de lucru flutură din mână în mână până în faţa clasei. Ceilalţi şuşotesc în timp ce-şi scot cărţile. Soarele dimineţii se strecoară prin geamurile murdare.

— Aici sigur nu e.

---

[8] Zece de pentagrame = carte de tarot cu semnificaţie pozitivă *(N.t.).*

— Şi ce facem? întreb.

Domnişoara McCarthy cere să se facă linişte din nou şi începe să ne spună la ce pagină să deschidem cărţile, dar cuvintele ei abia dacă se fac auzite.

Bea întoarce o carte cu faţa spre mine. Are trei stele agăţate de o boltă.

— Trei de pentagrame, zice.

Arată cu degetul către ea, către Sam şi către mine, apoi către cele trei stele de pe carte. Zice:

— Lucrăm împreună, avem încredere unul în celălalt. O găsim.

— Şi cum, mai exact, întreabă Sam, facem asta?

Ochii lui Bea strălucesc ca marea:

— Am o idee.

Doamna McCarthy o întrerupe cu o voce puternică:

— Domnişoară Morris, zice către mine, domnule Fagan, dacă domnişoara Kivlan vă deranjează cu vrăjile ei, puteţi să vă aşezaţi în faţa clasei.

Bea îşi ascunde repede cărţile, dar jumătate de clasă deja s-a întors să râdă şi să se holbeze.

— Ne pare rău, doamnă McCarthy, ne bâlbâim noi.

Doamna McCarthy se întoarce către Bea.

— Domnişoară Kivlan, zice, nu suntem la Hogwarts, suntem în anul cinci, la ora de franceză. Acum poţi să-ţi dirijezi colegii în timp ce ziceţi verbele neregulate în cor.

Toată clasa începe să râdă. S-ar putea să fie imaginaţia mea, dar râsetele par să fie mai puţin răutăcioase azi decât sunt de obicei. Poate că ideea de vrăji şi magie e mai atrăgătoare când oamenii care le fac i-au invitat pe toţi la un bal de Halloween împreună cu cei mai populari din anul şase. Bea zâmbeşte puţin către mine în timp ce-şi deschide cartea.

După ce se termină toate orele, stăm pe scări în clădirea principală şi aşteptăm să se golească şcoala. Maşini intră şi ies din parcare (mama nu e în niciuna din ele; lucrează până târziu la studio, dar sună din jumătate în jumătate de oră să se asigure că suntem înfofoliţi, protejaţi, nu sărim în râuri şi nu facem pe nebunii). Lumea merge acasă în grupuri de câte doi sau trei. Afară, pe drum, autobuzele pufăie aşteptând să urce toată lumea. Tocurile profesoarelor fac zgomot când trec pe lângă noi. Fraţi şi surori mai mici strigă, câini latră, vântul şuieră. Vara noastră indiană se termină, în sfârşit.

În timp ce aşteptăm, ni se alătură Alice şi Kim şi câţiva dintre prietenii lui Alice: Niamh, prietenul ei, Joe, fratele lui, Martin, care e cu noi în an şi Carl Gallagher, un nesuferit care e cel mai bun prieten al lui Toby Healy. Carl stă pe treapta de sus, evident foarte aproape de Bea, dar ea nu pare să observe. Nu pot să nu mă gândesc că nimeni nu stă atât de aproape de mine. Mă uit la Sam, care e pe partea cealaltă de Bea. Apoi mă uit la mâinile mele.

Toată lumea vorbeşte despre balul mascat Black Cat şi Whiskey Moon. Ăsta e singurul motiv pentru care prietenii lui Alice stau cu noi, în primul rând, cred, dar îmi place chiar şi aşa.

— Ai ceva Metallica în playlistul ăla? o întreabă Carl pe Bea. Ai nevoie de ceva old-school pentru un mix de Halloween. Pink Floyd? Guns N'Roses? Uite, lasă-mă să pun eu câteva melodii care cred că ţi-ar plăcea.

Joe, care nu pare prea impresionat de interesul pe care-l arată Carl brusc lui Bea, o întreabă pe Alice de băutură:

— Crezi că Nick ar putea să meargă după bere pentru noi înainte de party? Adică, am un buletin fals, dar cred că ar fi mişto dacă ne-ar lua-o el – nu ştii niciodată când te întâlneşti cu vreun vecin la magazinul de spirtoase, ştii?

Dar lui Alice îi sună telefonul înainte să poată răspunde.

— Vorbeşti de lup, zice Joe.

Cât timp Alice se îndepărtează ca să vorbească cu Nick la telefon, Niamh şi Kim vorbesc despre costume.

— Am auzit că Clodagh Donoghue se îmbracă în iepuraş. Gen, cu cordeluţă cu urechi şi codiţă pufoasă.

Kim pufăie indignată.

— Un iepuraş. La un bal mascat. Nu pricepe că asta *nu-i* un chef cretin şi obosit de Halloween? Asta-i toată faza.

— Clar, aşa-i?

Bea şi-a scos ukulele-ul şi cântă încet. Un tren îşi învârte roţile pe calea ferată din capătul celălalt de clădirea şcolii. Încet-încet, parcarea se goleşte. Curând, singurii care mai hoinăresc pe holuri sunt persoanele care fac curăţenie, directoarea şi personalul ei şi câţiva elevi şi profesori care mai stau pentru detenţie sau ore de pregătire.

— Deci hei, zice Carl, ridicându-se să plece, mergem la un cenaclu de la universitate. Aveţi chef să vă prefaceţi că sunteţi studenţi în seara asta?

— O să fie mişto, zice Martin. O să stăm şi-o să vorbim despre cursuri de filosofie.

— E uşor, intervine Joe. Trebuie doar să inventezi chestii şi să pari pretenţios.

— Şi să bei câteva beri, să cânţi câteva cântece. Vă băgaţi?

— Sună mişto, zice Sam şi se întoarce către noi. Melanie stă până târziu la studio, nu? Poate să ne ducă ea înapoi acasă.

Îi arunc lui Sam o privire care încearcă să ascundă sensul cuvintelor *Îţi aminteşti de plan?* Dar nu pot să-l condamn că vrea să iasă cu cei mai populari tipi în seara asta.

— Eu şi Bea avem… nişte chestii de făcut, zic eu vag, iar Bea dă din cap şi Carl pare puţin dezamăgit. Dar sigur venim data viitoare.

— Mai aveţi vrăji de făcut? zice Martin, care e cu noi la franceză.

Îşi flutură mâinile de parcă mânuieşte o baghetă magică, dar zâmbetul lui e jucăuş.

— Da, zice Bea cu un rânjet răutăcios. Dansăm mult dezbrăcate în jurul focurilor şi sacrificăm virgini. Te oferi voluntar?

Martin tresare.

— Poate data viitoare, zice, cu un pic de răceală în glas.

Îi dau lui Bea un picior. Îşi întinde mâinile către mine ca şi cum ar spune: *Ce?*

Alice o dojeneşte:

— Bea, joacă-te frumos cu ceilalţi copii.

Martin şi Joe râd. Bea îi face cu ochiul lui Alice, iar buclele i se scuturã când dă din cap.

— OK, zice Alice, uitându-se la telefon. Mă văd cu Nick în oraş într-o oră oricum, deci vin cu voi cu autobuzul.

— Ne vedem mai târziu, zice Sam către mine şi Bea, îmbrăţişându-ne cu o mână şi se duce după Alice şi prietenii ei către staţia de autobuz.

Mă uit în urma lor până când Bea mă trage de mână să mă ridic. Oftez.

— Ar fi bine să găsim ce căutăm, zic. Şi ar fi bine să merite că ratăm *chestia aia.*

Eu şi Bea ne strecurăm înapoi în clădirea principală. Bea se ridică să vadă prin geamul pătat de sus, de pe uşa uneia dintre clasele care e folosită pentru ore de pregătire. Scoate un fluierat

micuţ şi se lasă repede la loc. Chicotim şi alergăm de-a lungul coridorului să ne ascundem după colţ. Câteva minute mai târziu, Toby Healy iese din clasă.

Pe lângă faptul că e probabil cel mai drăguţ băiat din şcoală, Toby e şi fiul secretarei. Alice a reuşit cumva să-l convingă să fure cheile de la biroul mamei sale pentru noi. Nu ştiu cum a făcut asta; Toby e departe de a fi genul care încalcă reguli.

Când se grăbeşte către noi, simt fluturi în stomac de emoţie şi de exaltare, fie pentru că suntem pe cale să intrăm prin efracţie în biroul secretarei, fie pentru că Toby e unul dintre tipii ăia care arată mai degrabă ca un personaj dintr-un film decât un băiat real. Şi o voce micuţă din străfundul creierului meu se întreabă dacă, poate, doar poate, ne ajută pentru că e puţin interesat de mine. Sigur c-am observat că-mi zâmbeşte şi mă salută pe hol în ultima vreme, deşi poate doar pentru că sunt sora lui Alice.

Toby se uită înapoi peste umăr şi ia colţul către noi.

— Bine, zice, domnişoara Delaney crede că m-am dus la toaletă, deci mai bine m-aş grăbi.

Scoate un set de chei din buzunarul interior al gecii. Îl întinde, dar se opreşte înainte ca eu şi Bea să apucăm să-l luăm.

— Dar totuşi, de ce vreţi astea?

— Nu-ţi bate tu capul cu asta, zice Bea.

Toby îi aruncă o privire.

— Aş putea avea o grămadă de probleme din cauza asta – ştii, nu?

Bea dă ochii peste cap.

— Să nu exagerăm, zice, ceea ce cred că e destul de amuzant, venind de la Bea.

Toby mormăie ceva care sună destul de mult a *vrăjitoare.*

— Căutăm doar numărul de telefon al cuiva, atât, intervin eu repede.

— Are vreo legătură cu balul mascat de vineri?

Simt că mă înroşesc puţin dintr-odată. Ştiam că Alice îşi invitase prietenii, dar nu ştiam că Toby Healy chiar urma să vină.

— Da, zice Bea emfatic. E foarte important.

Toby pare curios, dar nu mai pune alte întrebări.

— Mişto, e tot ce zice.

Îmi dă setul de chei, arătând către cea care deschide biroul.

— Strecuraţi-o în dulapul meu când sunteţi gata, mai spune. E

numărul 503, în faţa clasei domnului Connolly.

Apoi rânjeşte scurt şi adaugă:

— Atunci ne vedem acolo, şi-mi face cu ochiul înainte să plece grăbit.

Am un schimb de priviri cu Bea, care abia dacă schiţează un zâmbet când îi dau cheia care descuie uşa.

Încercăm să intrăm şi să ieşim din birou repede-repejor, ca fulgerul. Sertarele cu fişe scârţâie şi noi ne înăbuşim râsul. Bea şopteşte că suntem norocoase că şcoala noastră încă se află în epoca de piatră, că majoritatea şcolilor au fişele pe calculatoare protejate cu parole, dar aici le ţin în dosare de carton în sertare care nu se încuie. Ăsta e unul din avantajele de a locui într-un mic orăşel, în Mijlocul lui Nicăieri, regiunea Mayo: încă nu am ajuns la zi cu tot ce se întâmplă în secolul XXI.

— Care ziceai că e numele ei de familie? întreabă Bea, scotocind prin fişele aşezate în ordine alfabetică.

Deschid gura să răspund, apoi mă încrunt.

— Nu reuşesc să mi-l amintesc de câteva zile, zic. *Ştiu,* îl ştiu. Îmi frec fruntea exasperată. Încearcă la M.

Bea scotoceşte prin nişte fişe înainte să scoată una afară triumfător.

— Am găsit-o!

Fişa lui Elsie are o pată de ceai pe ea, fix peste numele de familie. Cartonul e lipit – ceaiul, îmi imaginez, era cu lapte şi zahăr, s-a transformat în sirop când s-a uscat – dar informaţia pe care o vrem noi e pe coperta din faţă.

Bea scrie o adresă şi un telefon în caietul ei de teme şi o ştergem din birou ca nişte bandiţi, alergând aplecate pe sub geamurile claselor.

Odată ce am ieşit în viteză din clădirea principală, prin parcarea de maşini şi afară din şcoală, chiuim şi urlăm triumfătoare. Ţopăim şi sărim de-a lungul stratului cu iarbă a străzii principale şi, odată ce ajungem la drumul de ţară mai mic din afara oraşului ne întindem braţele şi ne învârtim ca titirezii. Fustele de la uniforme fâşâind ca nişte clopote tartan.

Când rămânem fără suflare de tot ne trântim pe marginea drumului, lângă râu şi Bea scoate numărul de telefon al lui Elsie. Fără să zică nimic, mi-l întinde şi scot telefonul să formez numărul. Totul decurge în linişte. Deasupra noastră foşnesc copacii şi ciripesc păsările. Pe câmp behăie oile. Aerul miroase

a ploaie. Durează o secundă să se facă legătura, apoi telefonul meu face un *biiip, biiip, biiip* trist şi se întrerupe conexiunea. Bea se uită la mine aşteptând ceva. Dau din cap.

— Ori are telefonul închis ori nu e numărul ei pe bune.

Nu ştiu de ce, dar simt că mă scufund.

Bea pare dezamăgită. Apoi, se îndreaptă de spate.

— Hai să mergem la ea acasă, zice.

— La ea *acasă?*

— De ce nu? Dacă Alice are dreptate şi e doar bolnavă şi stă acasă, putem să-i ducem nişte biscuiţi şi o cutie de ceai de muşeţel şi să vedem cum se simte.

Mă gândesc la Elsie ca la păpuşa voodoo de pe capcana de şoareci şi zic încet:

— Nu ştiu…

— Hai, Cara, zice Bea. Hai să trecem pe la ea să vedem dacă e bine şi s-o invităm la petrecerea noastră. Poate o să se bucure să primească musafiri.

Mă uit pe partea cealaltă de râu, unde foşnesc copacii. Mă gândesc la fotografiile pe care le-am printat şi la toate întrebările pe care le am. Mă întorc către Bea şi rânjesc.

— OK, zic şi ea îşi întinde mâna după caietul cu adresa lui Elsie.

— Hai s-o găsim pe Elsie.

7.

Când ajungem la adresă, nici măcar lui Bea nu-i vine să creadă.

— Trebuie să fi fost vreo greşeală.

Am luat-o pe drumul de lângă râu, departe de oraş, în direcţia opusă faţă de unde locuiam noi, dincolo de zonele rezidenţiale şi de casele de vacanţă, dincolo de câmpuri pline de oi şi vaci şi cai, dincolo de case mari şi moderne, ca a lui Bea, şi de case de ţară mai mici, cu acoperiş de stufăriş, ca cea pe care a cumpărat-o prietena maică-mii, Gracie, şi pe care a renovat-o cu câţiva ani în urmă. Am trecut pe lângă ultima casă acum vreo cinci minute şi următoarea e mult în faţă, după o curbă ascunsă de copaci. Pe ambele părţi ale drumului sunt doar câmpuri.

Stăm acolo şi ne holbăm la casa de peste drum. E de-a dreptul spectaculoasă, ca un conac dintr-un film de epocă. Are bovindouri şi o verandă cu stâlpi de susţinere. Dar geamurile sunt sparte şi stricate, iar veranda e lăsată într-o parte. A crescut iederă printre crăpăturile din ramele geamurilor şi începe să crească şi prin pereţi.

— Te-am văzut când ai scris adresa.

Bea dă din cap.

— Trebuie s-o fi citit greşit.

Asta nu e casa lui Elsie. Asta nu e casa nimănui sau, cel puţin, n-a mai fost de foarte mult timp. Ne-am ţinut de-a lungul râului tot drumul şi apoi l-am pierdut; curge pe sub grădina din faţa noastră şi iese pe partea cealaltă. Curtea e imensă. Porţile către şosea sunt înalte şi din fier forjat, răsucite în diverse feluri, cum sunt casele bântuite în filmele de groază. Toată casa pare bântuită.

— De ce ar fi dat locul ăsta ca fiind adresa ei?

Ridic din umeri.

— Poate părinţii ei sunt gangsteri şi nu vrea să-i găsească nimeni. Sau poate că e o casă cu acelaşi număr, dar pe alt drum, pe cealaltă parte a oraşului, care arată la fel. Numele, vreau să zic.

— Poate, zice Bea şi se întinde şi trage de porţile încuiate cu lacăt.

Îmi dau jos mănuşile şi le ating şi eu. Metalul e neaşteptat de rece. Încerc să măsor distanţa, apoi îmi dau jos ghiozdanul şi-l arunc peste porţi. Bea pufneşte-n râs zgomotos. Îşi aruncă şi ea

geanta după ghiozdanul meu şi ne prindem amândouă de porţi şi ne cocoţăm. Sunt înfofolită în mai multe pulovere şi o geacă, dar ciorapii lui Bea se prind până la urmă în floricelele de fier. Ne ajutăm cu grijă una pe cealaltă să trecem peste.

— E mult mai greu să cobori, zice Bea când ajungem cu picioarele în partea cealaltă.

Fac un control rapid: toate hainele – şi, cel mai important, pielea – sunt intacte.

— Ştii, îi zic lui Bea, rămasă puţin fără suflu, pentru cineva căreia îi e aşa frică de accidente, în mod clar fac o groază de chestii cretine.

Bea râde şi mă îmbrăţişează şi sărim amândouă îmbrăţişate puţin înainte să ne dăm drumul una alteia şi să fim conştiente de casa din faţa noastră.

Bea parcă simte ezitarea mea de moment:

— Ei, zice, dacă am ajuns până aici.

Mă prinde strâns de mână şi mergem până la uşa din faţă hotărâte, de parcă acolo locuim.

Ne înghesuim sub acoperişul dărăpănat al verandei până ne facem curaj şi apucăm mânerul greoi. Bea îşi ţine respiraţia. Eu ridic inelul de metal şi-l trântesc înapoi zgomotos. Sunetul face un ecou trist prin casă. Mă dau la o parte şi o las pe Bea să încerce. Deloc surprinzător, nu vine nimeni la uşă.

Şi-atunci se întâmplă magia. Sau poate nu e magie. Poate e doar faptul că uşa n-a fost niciodată închisă sau că altcineva a intrat înăuntru înaintea noastră, dar nu contează. Îmi pun o dorinţă să se deschidă. Îmi doresc asta din toată inima; şoptesc:

— Te rog să fii deschisă, te rog deschide-te, deschide-te, şi Bea face şi ea ca mine, aşa că repetăm amândouă: *Deschide-te, deschide-te, deschide-te* şi eu mă întind şi apuc mânerul uşii cu mâna fără mânuşi şi se învârte de parcă ne invită înăuntru; uşa se deschide singură.

Holul e întunecat din cauza stratului gros de praf de pe geamuri. Filtrează lumina de afară, care era şi ea oricum cenuşie, într-o umbră melancolică. Geamurile care nu sunt acoperite de praf sunt sparte şi un vânt uşor se aude ca un plânset prin casă, ridicând ultimele rămăşiţe de tapet, împrăştiind căcărezele de şoarece, firele din covor, crăpăturile din uşă, agitând fantomele.

— Simţi? întreabă Bea în şoaptă.

Am ochii larg deschişi. Dau din cap doar o dată. Simt. Mai facem câţiva paşi în holul de la intrare şi ne uităm lung tot mai sus, stând în mijloc şi uitându-ne printre scări la tavanul de deasupra. Îmi las capul pe spate şi închid ochii şi aud nişte şoapte vagi peste tot în jur. Bea merge înainte, prin hol şi în jos pe nişte scări în ceea ce fusese bucătăria, se lasă în patru labe şi-şi lipeşte urechea de podea.

— E râul, îmi zice.

Îngenunchez lângă ea şi ascult, şi şoaptele se aud mai tare. Curge râul aici, chiar sub podeaua din bucătărie. Asta e casa unei vrăjitoare, zice Bea. E plină de fantome.

Mă gândesc la ce a zis Toby în şoaptă pe coridorul şcolii.

— E casa ta atunci, îi spun. Eşti mai vrăjitoare decât toată lumea pe care o cunosc.

Dinţii lui Bea strălucesc în întunericul bucătăriei atunci când rânjeşte.

— Atunci lasă-mă să-ţi fac un tur al casei.

Se ridică de pe podea şi îmi întinde mâna. Palmele îi sunt negre de murdărie. Fusta nu mai e albastru-verde tartan – e gri-prăfuit şi pătată cu rugină de la poarta de fier, dresurile ei sunt zdrenţuite, părul ciufulit şi nu a fost niciodată mai frumoasă. Mă gândesc la Sam fredonându-i cântecele marinăreşti pe chei şi simt junghiul ăla care mă face să-mi doresc să fiu – sau măcar să arăt – puţin mai mult ca Bea. Dar alung repede gândul ăsta şi iau mâna celei mai bune prietene şi explorăm casa de vrăjitoare.

— Aici e bucătăria din spate, zice Bea în cămară. Curge râul pe sub noi. Noi, vrăjitoarele, asta mâncăm la micul dejun, pentru că acolo se duc toate sufletele pierdute ca să se înece şi sufletele pierdute sunt mâncarea preferată a vrăjitoarelor.

Încă sunt conserve şi cutii puse unele peste altele în bucătărie, mâncare de mult trecută de data de expirare, prize din care iese un lichid metalic verde, pentru că nu au mai fost folosite de atât de mult timp. Mergem prin camere ca nişte fetiţe pierdute în pădure.

— Asta e sala de bal, zice Bea când ajungem din nou în holul de la intrare. Aici dansează vrăjitoarele. Aici zburăm către tavan, zice ea arătând către tavanul de deasupra. Aici valsăm cu fantomele.

Scările sunt vechi şi putrezite. Lemnul se lasă uşor sub tălpile noastre. Urcăm oricum.

— Odată, demult, zice Bea, când locuiau vrăjitoarele aici, au ispitit tinere virgine în casa lor promiţându-le adevăruri şi poveşti.

Mâna ei e fierbinte în mâna mea.

— Şi, pentru că vrăjitoarele erau atât de frumoase, ca focul, ca miezul nopţii, virginele drăguţe le urmau mereu.

Urcăm şi iar urcăm. Treptele scârţâie sub noi.

— Vrăjitoarele le conduceau sus şi le lăsau să aleagă obiecte din dormitoarele lor magice şi le spuneau poveşti despre talismanele alea. Şi, când se terminau poveştile, vrăjitoarele luau drept răsplată trei fire de păr din capul virginelor, pentru că orice vrăjitoare ştie că nu există nimic mai potent pentru vrăji puternice.

Mâna mea lasă o urmă în praful de pe balustradă.

— Dar, din când în când, continuă Bea, cele mai frumoase virgine găseau un obiect pe care nu trebuiau să-l atingă şi ăla era sărutul vrăjitoarei. Toate vrăjitoarele îşi ţin săruturile în obiecte de zi cu zi, ca inimile lor să nu se fărâme atât de des.

Mă uit la ea, puţin speriată să nu ratez treapta. Bea e atentă la scara de sub noi, alegând încet o cale să evite treptele putrezite.

— Ce se întâmplă când găseşte cineva obiectul? o întreb.

Ajungem la capăt.

— Nu ştiu, zice Bea, iar buzele îi sunt roşii şi mari. Îţi spun o poveste doar.

Sus găsim un hol lung, cu uşi pe părţi. Numărăm cinci dormitoare, un dulap mic şi o baie imensă. Baia e frumoasă, dar e plină de murdărie. Eu şi Bea ne scriem numele cu degetele în murdăria de pe cada cu picioare. În afară de una singură, toate uşile de la dormitoare sunt deschise. Dezordinea dinăuntru îmi aminteşte de camera lui Sam. Trecem ca fantomele prin cele patru camere deschise şi lăsăm intenţionat la urmă uşile duble închise de la jumătatea holului. Sunt decolorate, poate odată albastre, cu vopseaua decojindu-se ca nişte limbi scoase pe covor. Sunt sculptate cu acelaşi model complicat cu răsuciri şi spirale şi floricele, ca porţile de la grădină. Eu şi Bea apucăm de câte un mâner fiecare şi ne repezim în dormitorul matrimonial.

E gol. Celelalte camere erau pline şi înghesuite cu

reminiscenţe ale vieţii: cărţi şi hârtii zdrenţuite şi rupte, praf şi haine mâncate de molii, cearşafuri sfâşiate şi perne din care ies penele pe pat, mărunţişuri pe rafturi. Bea a şoptit că praful e, făcut de fapt din pielea celor morţi. Camera asta, totuşi, e cea mai moartă dintre toate.

Paşii noştri fac ecou în ciuda prafului. Tavanul e înalt şi decoraţiunile din jurul lustrelor sunt gravate cu acelaşi model ca uşile de la dormitor. Nu e niciun pat. Nu sunt dulapuri sau rafturi de cărţi. Nu au mai rămas decât tapetul care se decojeşte, podelele de lemn, bovindourile cu perdelele lor grele şi pe jumătate putrezite, care nu permit luminii să treacă. Fac ochii mari, încerc să reţin totul. Când intrăm într-o cameră, observ că ceea ce credeam la început că e o adunătură de murdărie în mijloc, sunt de fapt rămăşiţele unui foc, goale şi negre de funingine.

Bea are aceeaşi expresie de uimire pe faţă ca mine. Mergem mai departe, încercând să ne estompăm sunetele paşilor alunecând pe podea. Singurele urme de pe covorul de mizerie sunt ale noastre.

— Oricine ar fi aprins focul ăsta a făcut-o cu mult timp în urmă, îi zic lui Bea.

Tot ce-a rămas sunt rămăşiţele carbonizate ale lemnelor şi o pată imensă de scotch.

Bea rânjeşte, dinţii ei strălucind în lumina slabă.

— Ce e locul ăsta? zice ea mirându-se. Ce s-a întâmplat aici? De ce nu am auzit niciodată despre asta?

Râde şi se aude râsul ei ca o muzică peste tot. Râd şi eu cu ea.

— Ce descoperire!

— Ce descoperire!

Atunci văd nasturele. E mare şi roşu şi adăpostit de rămăşiţele înnegrite ale focului. Mă întind dincolo de adunătura de lemn vechi şi-l ridic. Îl frec între două degete acoperite de mânuşi, ca să-l fac să strălucească. I-l arăt lui Bea. E cel mai strălucitor lucru din cameră.

Bea atinge nasturele cu vârful degetului.

— Uite, zice ea, e sărutul vrăjitoarei.

Şi-apoi, buzele ei sunt pe ale mele. Are gust de nopţi negre ca o pisică şi fum din horn şi eternitate şi ceva dulce şi ceva mai roşu, ca o cireaşă înăuntrul unei flăcări. O mai sărutasem pe Bea

înainte, sărutul ăla moale din „învârte sticla” când am băut prea mult vin roşu, dar ăsta e diferit, e mai sălbatic. Mă sărută de parcă vrea să-mi demonstreze ceva, de parcă se uită cineva, de parcă se testează sau poate mă testează pe mine. Mă îndepărtez de ea, confuză. Toată casa oftează.

— Auzi? zice Bea fără suflu. Casei i-a plăcut.

Apoi, îmi vine o idee, clară ca un nasture mare şi roşu aflat la mine-n palmă.

— Ar trebui să facem petrecerea aici.

Sprâncenele lui Bea dispar sub breton. Mă apucă de umeri şi mă sărută din nou, repede şi uşor, cum face de obicei.

— Eşti genială! Casa cu fantome prezintă balul mascat Black Cat şi Whiskey Moon. E aşa perfect că-mi vine să plâng.

Bat din palme şi ne bâţâim amândouă pe vârfurile picioarelor.

— Îmi place de mor, îmi place de mor, scandăm în cor aşa cum am făcut ca să deschidem uşa şi casa scârţâie şi mormăie în jurul nostru.

— Oho, fluieră Bea, auzi la asta. Casa asta tânjeşte după puţină acţiune. Ceva energie sexuală, îmi face cu ochiul. Mi se pare că vrea petrecerea asta la fel de mult ca noi.

Când ajung acasă, Sam e în bucătărie, înfulecând de zor mâncare chinezească dintr-o caserolă de aluminiu în timp ce mama face ceai pentru ea şi Alice.

— Mi-am luat-o în drum spre casă, zice Sam. Vrei?

Mirosul de sos de curry face să-mi plouă-n gură de poftă. Mă urc pe bufetul căptuşit şi-i fur lui Sam furculiţa.

— Ai văzut ce-a păţit Melanie la mână? mă întreabă Sam. Al câtelea accident din sezonul ăsta? Ar trebui să le numărăm.

Alice expiră zgomotos, dar cel puţin de data asta nu-l contrazice.

Mama îşi întinde mâna stângă, bandajată excesiv.

— Mă simt ca Frumoasa Adormită, zice. Credeam că am interzis toate cuţitele Stanley din studio.

Mă uit pe furiş sub bandajul ei ca să văd cusăturile. Ce mod ciudat de a forţa pielea să se vindece, îmi zic: o prinzi la loc şi aştepţi până se uneşte din nou.

— Ceilalţi probabil cred că sunt cea mai neîndemânatică femeie din lume, zice mama.

Niciunul dintre ceilalţi artişti de la studio nu ştie de sezonul

accidentelor. Doar Gracie, prietena ei cea mai bună, a observat straturile şi căptuşeala care apar în jurul nostru în fiecare an, în octombrie. Dar Gracie e o persoană cu capul pe umeri şi mama nu vorbeşte niciodată cu ea despre asta. Spune că nu-şi închipuie că ar crede-o dacă ar vorbi cu ea. Am devenit foarte buni la a ascunde lucruri de alţi oameni. Am devenit cu toţii puţin prea buni la a ţine secrete faţă de prieteni.

Mama îşi ia mâna de pe mine şi termin restul curryului lui Sam.

— Nu ai mâncat la Bea? mă întreabă mama.

I-am trimis un mesaj după ore să-i spun că merg la Bea acasă. În sezonul accidentelor îi place să ştie tot timpul unde sunt şi ceva îmi spune că n-ar fi prea încântată dacă ar şti că ne-am strecurat într-o casă abandonată de lângă râu.

— Ba da, mint eu. Dar Sam mi-a oferit şi ar fi urât să refuz.

— Ai dat de Elsie? întreabă Sam.

— Elsie? întreabă mama, întorcându-se. Cine-i Elsie?

— O fată de la şcoală.

— Ea şi Cara au fost prietene, explică Alice. O vreme doar, după ce a murit tata.

— Nu suntem chiar prietene, zic, ca să explic de ce mama nu a auzit niciodată de ea. Doar că Bea voia s-o sune.

Mă uit către Sam, care dă din cap înspre mine uşor de tot.

— Ca să-i spună care a fost tema noastă de la engleză de săptămâna asta, mint cu uşurinţă.

— Deci i-ai spus, până la urmă, de temă? întreabă Sam.

Ridic capul să mă uit la mama. Stă la chiuvetă şi clăteşte cănile de ceai. Pentru că e cu spatele, simt că pot să-i arunc lui Sam o privire cu subînţeles fără să observe ea. Uneori parcă are ochi şi la spate.

— Nu, zic cu voce tare.

Amintirea sărutului lui Bea e ca o fantomă pe buzele mele.

— N-a răspuns la telefon. Eu şi Bea am stat puţin împreună şi am făcut o plimbare pe lângă râu.

De fapt, cred, asta nici măcar nu e o minciună.

Mama se întoarce şi se uită la mine cu un aer uşor ironic.

— Uneori mi se pare că eşti mai îndrăgostită de râul ăla decât ai fost vreodată de un băiat.

Mă uit hotărâtă la cutia de mâncare goală din faţa mea.

Sam mă loveşte jucăuş cu pumnul în braţ. Mi s-au dus

vânătăile, dar tot mă doare puţin.

— Nu credeam că râul e genul tău, zice el.

— E, păi nu e vreun chitarist cu ochi trişti sau vreo haimana victoriană întunecată, zice mama, căreia îi place să mă mai necăjească în legătură cu gusturile mele în materie de muzică şi cărţi. Îi spun că râul face muzică mai bună decât orice artist şi că haimanalele întunecate sigur o să fie din nou la modă în literatură.

— Şi care e genul tău? îi zic lui Sam. Vrăjitoare cu ochi mari?

Cuvintele îmi stau ca un nod în gât.

— Ceva de genul.

E ciudat cât de repede se poate transforma urma unui sărut în ceva amar. Parfum prea dulce şi fum de ţigară. *E fratele tău,* îmi zic nervoasă. *De ce să nu-i placă de prietena ta cea mai bună?*

— Şi genul lui Alice e mult prea comun pentru aşa un copil obraznic ca ea, zice mama, întinzându-i ceaiul.

Alice îşi ridică o sprânceană. Mama glumeşte; Nick e oricum, numai comun nu.

Când mama se duce sus să-şi termine nişte schiţe, le spun lui Sam şi lui Alice despre casa părăsită. Când ajung la partea în care le propun să ţinem balul mascat Black Cat şi Whiskey Moon acolo, li se aprind ochii exact în acelaşi fel şi arată de parcă chiar sunt frate şi soră. Îmi scot telefonul să le arăt câteva dintre pozele pe care le-am făcut eu şi Bea în camerele pline de praf. Sam şi Alice se înghesuie unul în celălalt. Le arăt cămara cu râul care curge invizibil sub ea, le arăt privelişte a scărilor din hol, le arăt dormitoarele abandonate şi pline de chestii şi, când ajung la poza dormitorului matrimonial, mi se taie respiraţia dintr-odată.

Am făcut fotografia din cel mai îndepărtat colţ al camerei, cel de lângă uşile duble. În cadru se văd pereţii care se decojesc şi scândurile prăfuite de pe podea, cu urmele ghetelor noastre. Vedem rămăşiţele focului stins din mijlocul camerei, dar nu asta îmi face părul să mi se ridice peste tot. Apăs pe poză ca să se mărească. Se vede sticla bovindourilor pătată de murdărie, se văd draperiile grele şi mâncate de molii şi acolo, pe jumătate ascunsă de perdea, cu faţa ascuţită ieşind de după şi cu privirea aia familiară şi îngrijorată, e Elsie.

8.

Mă tot aştept ca Elsie să reapară. Mă uit după fiecare colţ pe coridorul şcolii a doua zi. Tresar când aud paşi şi mă întorc repede, dar sunt doar cei din anul doi, lăsând noroi adus de pe terenul de fotbal pe oriunde păşesc sau fete din anul şase pe tocuri. Totuşi, nu pot să scap de sentimentul că mă urmăreşte cineva.

După ce se face prezenţa eu şi Bea mergem la domnul Duffy, care e îndrumătorul de an al celor din ultimul an. Se grăbeşte să treacă printr-o turmă de boboci, ca să ajungă mai încolo pe coridor, la sala de muzică. Mă lovesc cu umărul de câţiva băieţi care se îmbrâncesc, în timp ce încerc să-l prind din urmă.

— Domnule Duffy? zic tare.

Bea îşi flutură braţele ca să-i atragă atenţia.

— Domnule?

Se opreşte în faţa uşii de la sala lui şi se uită la noi peste ochelari.

— Ah. Domnişoară Kivlan. Şi domnişoară… Morris, nu? zice. Sora lui Alice Morris?

— Da.

Şi Alice şi Bea sunt la muzică, dar eu şi Sam am vrut să învăţăm germană şi, din cauza felului în care au fost făcute orarele, nu puteam să ajungem la amândouă.

— Domnule, zic, căutăm pe cineva din anul şase, o cheamă Elsie. E cea care are proiectul cu standul de secrete, ştiţi?

Domnul Duffy dă din cap.

— Nu-mi sună cunoscut, zice.

Ca la comandă, sună clopoţelul pentru începutul primei ore.

— Sora ta e o persoană mult mai potrivită pe care să o întrebi aşa ceva.

Se întoarce să descuie uşa de la sala lui. Pe coridor începe să se formeze un grup din anul trei.

— N-o cunoaşte, zic repede. Îmi trebuie doar numărul ei de telefon. Sau o adresă? Vreau doar… n-a mai venit la şcoală de câteva zile şi trebuie neapărat s-o găsesc.

— E legat de standul de secrete, zice Bea. Voiam să facem un interviu cu ea pentru pagina web a şcolii.

Domnul Duffy descuie uşa şi cei din anul trei se înghesuie toţi în sala de muzică.

— Cine e diriginta ei? mă întreabă. Ei ar trebui să aibă

informaţiile astea. Deşi, să fiu sincer, probabil că încalci regulile şcolii dacă le dai cuiva.

— Nu ştiu cine e diriginta ei, îi spun. Dar credeam că poate puteţi să…

— Din păcate, nu o cunosc pe fata asta. Dar sunt sigur că o să se întoarcă înainte de parţiale şi dacă nu, puteţi să-i luaţi interviu după vacanţă.

Domnul Duffy dă să intre după elevii lui în clasă, dar Bea îşi strecoară subtil piciorul în deschizătura uşii, ca să fie nevoit să stea să ne răspundă. Domnul Duffy se uită la piciorul ei şi oftează. Îmi spune:

— Ştii, când predai de atât de mult timp ca mine, Clara…

— Cara.

— Cara – poţi să te zăpăceşti puţin. Am mai avut câteva Ellie…

— Elsie.

— Elsie. Şi câteva Ella şi Essie. Înţelegi ce vreau să zic?

— Da, dar… zic eu, încercând din greu să nu par nerăbdătoare sau nepoliticoasă. Dar e în anul dumneavoastră. Nu ştiu dacă e la muzică, dar aţi vedea-o la întâlniri şi…

Domnul Duffy se uită la mine tăios.

— Nu toţi studenţii sunt la fel de… vocali în clasă, zice, uitându-se direct la Bea, care se uită şi ea înapoi la el, fără nicio urmă de jenă. Şi îmi pare rău, dar nu toţi studenţii sunt la fel de memorabili, de asemenea. Am o grămadă de studenţi aşa la mine în clasă. Muncesc din greu, nu ies în evidenţă, nu-mi dau niciun motiv să mă plâng în legătură cu ei. Acum cred c-ar fi bine să luaţi exemplu de la ea şi să faceţi la fel.

Şi închide uşa de la clasă.

Primim răspunsuri similare de la fiecare profesor pe care-l abordăm; nimeni nu pare să ştie unde e Elsie şi cei mai mulţi dintre ei cred că suntem prostuţe că ne facem griji că nu e la şcoală.

— Ei, chiar dacă ar fi doar acasă, bolnavă, zice Bea, tot mi-aş dori să vorbească cineva cu noi despre ea.

Stăm lângă peretele sălii de sport în timpul orei, unde doamna Smith (care a refuzat să mă învoiască de la oră două săptămâni la rând) a întins un fileu, care pare că are mucegai, în mijlocul sălii şi încearcă să ne înveţe să jucăm tenis. Eu şi Bea stăm în spate, cât mai departe de acţiune, mişcându-ne vag

rachetele de câte ori se uită profesoara în direcţia noastră. Sam, pe de altă parte, pare să fie prins într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Stephen Jones; fiecare loveşte mingea de tenis către celălalt cu mişcări ale antebraţului pline de hotărâre, care o trimit pe doamna Smith în culmea fericirii. Domnul Breslin, profesorul de sport al băieţilor, nu e la şcoală, e bolnav, deci doamna Smith supraveghează ambele clase. Din fericire, asta înseamnă că e suficient de ocupată ca să ne lase pe mine şi Bea să ne continuăm discuţia fără întreruperi.

— Nu ştiu pe cine altcineva să întreb, zic peste pocnetul ritmic al mingilor de tenis lovite, scârţâitul adidaşilor pe podeaua sălii, respiraţia grea a colegilor, care sunt mult mai prinşi în joc decât noi. Mi se pare că pur şi simplu nu ştie nimeni nimic despre ea.

Bea îşi loveşte racheta de podea gândindu-se la ceva.

— Aş zice să ne uităm pe net, dar fără numele de familie n-o să ajungem nicăieri prea curând.

— Nu pare genul care să folosească social media.

— Şi domnişoara Healy n-a vrut să-ţi zică nimic?

Dau din cap că nu. Am fost la biroul secretarei în pauza mică, dar a fost o activitate la fel de inutilă ca atunci când am intrat prin efracţie cu Bea.

— A zis că foile de prezenţă ale celor din anul şase nu reprezintă ceva care ar trebui să mă preocupe pe mine şi, practic, mi-a zis să-mi văd de treaba mea.

Bea oftează.

— Adulţii sunt inutili.

Ne uităm la Sam şi Stephen cum aleargă în susul şi în josul plasei o vreme. Sam loveşte tare şi mingea aproape că-l pocneşte în faţă pe Stephen.

— Nu vă loviţi, băieţi, strigă doamna Smith fericită.

— Patruzeci-cinşpe pentru domnul Fagan, aici.

Sam îşi scutură capul ca să-şi dea părul din ochi. Martin bate palma cu el în timp ce-i ia locul la fileu. Câteva dintre fetele mai populare care se uită la ei îi încurajează de pe margine. Mă încrunt la ele fără să vreau.

Vocea lui Bea îmi opreşte şirul gândurilor.

— Auzi, întrebare aiurea, ce crezi despre Carl?

— Carl Gallagher?

— Da. Ce crezi despre el?

— Sincer?

— Sincer.

— E cam pretenţios şi ascultă o muzică de căcat.

Bea râde zgomotos. Una dintre fetele care îşi aşteaptă rândul la fileu se întoarce încruntată, dar Bea se strâmbă cu un mârâit demonic şi îşi mută repede privirea.

— Presupun că aşa e, zice Bea. Totuşi, măcar e interesant.

Mormăi cum că nu mi se pare că e aşa interesant, de fapt, şi Bea râde din nou.

— De când eşti aşa de sinceră, Cara? mă întreabă şi nu cred că e corect, pentru că n-am fost niciodată altfel decât sinceră.

Doar că uneori prefer să păstrez lucrurile pentru mine. Îi spun lui Bea asta şi râde şi mai tare şi se împinge cu şoldul în şoldul meu.

— Ştiu asta, zice ea, mai serioasă. Scuze.

— De ce? o întreb. *Tu* ce crezi despre Carl?

Bea îşi strânge gura, de parcă se gândeşte intens la ceva.

— În principiu sunt de acord cu tine, zice. Dar cred că toate vrăjitoarele trebuie să sărute pe cineva de Halloween.

Îmi ridic sprâncenele.

— Tu săruţi destui oameni.

— Da. E important să săruţi oameni.

Nu zic că nu-s de acord cu asta, dar nu pot să mă opresc aici.

— M-ai sărutat pe mine.

Bea zâmbeşte.

— Era doar parte din poveste.

— Care poveste?

Bea îşi flutură un braţ aiurea.

— Povestea casei cu fantome, zice. Avea nevoie de un sărut ca s-o trezească, s-o pregătească pentru petrecere.

O cunosc pe Bea suficient cât să ştiu că nu ăsta e motivul pentru care m-a sărutat, dar decid s-o las aşa.

— Păi sigur e trează acum, zic eu.

Bea rânjeşte şi face cu ochiul cu subînţeles, dar, de fapt, pare puţin uşurată.

— Şi ce crezi, Carl o să găsească sărutul vrăjitoarei acolo? o întreb, lovind-o iar în şold.

Am spus tuturor despre schimbarea locului petrecerii şi toată lumea a fost mult mai încântată ca înainte de faptul că o să fie ţinută într-o casă abandonată. Am fost şi foarte atenţi să nu vorbim despre petrecere când e de faţă mama, care crede c-o

să petrecem o seară liniştită de Halloween la Bea acasă, uitându-ne la filme horror şi dând bomboane la copiii care vin cu „ne daţi ori nu ne daţi”.

Bea râneşte şi dă din cap.

— Nicio şansă. Dar probabil că-l sărut oricum.

Chicotim puţin amândouă în timp ce restul clasei face cu rândul la serviciu.

— Şi pe cine săruţi *tu* la bal atunci? vrea Bea să ştie.

Pe partea cealaltă a sălii, Sam se stropeşte pe faţă cu apă dintr-o sticlă de plastic. Picături i se scurg din păr pe gulerul tricoului.

Mă uit în altă parte şi o lovesc uşor pe Bea în braţ.

— Pe nimeni, zic. Mi-a distrus viaţa pentru totdeauna sărutul tău.

Bea îmi ciufuleşte părul.

— Prostii, zice ea.

Dar abia dacă mai ascult. Lângă fileu, Sarah Keogh, care are părul castaniu şi lung şi sprâncene perfecte, s-a dus la Sam, care vorbeşte cu Martin. Pare că popularitatea lui Martin se ia. Când Sarah zâmbeşte, se vede că are dinţii foarte drepţi. Mă forţez să mă uit în altă parte şi să mă gândesc la altceva. La Toby Healy făcându-mi cu ochiul când am intrat prin efracţie în birou ieri. Are buze frumoase şi gene lungi, ca o fată. Îi spun asta lui Bea.

— Alt chitarist cu ochi trişti, zice ea.

— Cântă la chitară? *Rabdă, tu, inima mea.*[9]

Râdem amândouă.

— Oricum, pare să fie interesat de tine dintr-odată, zice ea. Cred că e potenţial acolo.

— Dintr-odată? zic eu, cu nasul pe sus. De unde ştii că n-a fost îndrăgostit de mine în secret din anul întâi şi aştepta doar un pretext să-mi spună? pufnesc. Dar nu, serios, sunt sigură că doar a observat că exist, nu cred că e interesat de mine în niciun fel.

— Vedem noi, zice Bea cu sprâncenele ridicate.

Brusc, e mult zgomot şi multă mişcare în jurul fileului. Un strigăt, gâfâieli, valuri de înjurături şi oameni care o strigă pe profesoară. Cu atâţia oameni îmbulzindu-se, nu văd ce s-a întâmplat. Eu şi Bea ne aruncăm rachetele şi fugim; în perioada

[9] În original *Be still my heart,* referinţă la Odiseea, Homer.

asta a anului, mereu ne gândim la ce-i mai rău.

În mijlocul mulţimii e Sam, aplecat, aproape îndoit în jumătate. Are mâinile pe faţă şi îi curge sânge printre degete.

— Sam! aproape că ţip eu şi toată lumea face loc, să pot ajunge la el.

— Domnişoară, n-am fost eu, domnişoară, n-a fost vina mea, începe Stephen Jones să strige în timp ce domnişoara Smith se grăbeşte să ajungă din partea cealaltă a sălii.

— Mingea *ta* l-a lovit.

Sarah Keogh îşi arcuieşte sprâncenele perfecte. Îmi pun mâna în jurul lui Sam.

— Da, dar a fost un accident. N-am făcut-o intenţionat.

— Sunt bine, zice Sam cu voce răguşită.

Când îşi ia mâinile de pe faţă, văd că gura îi e plină de sânge.

— E în regulă, zice din nou, ca s-o liniştească pe profesoară. Are dreptate, n-a fost vina lui. Sunt OK, e numai buza.

— Hai să te ducem la asistentă, zice domnişoara Smith îngrijorată.

Ăsta nu e primul accident pe care l-a avut Sam la sport. Întinde mâna să-l ajute să meargă la cabinetul medical, dar el face un semn s-o îndepărteze.

— Nu-i nevoie, domnişoară Smith, zice, mergând uşor către uşă, cu aerul cuiva care a trecut prin accidente mai grave decât o buză spartă.

Îşi dă părul de pe faţă cu un zâmbet plin de sânge.

— Ştiu drumul.

Un frate vitreg ar fi trebuit să facă multe lucruri să fie mai uşoare, s-a gândit Alice. În primul rând, însemna că ea şi Cara puteau să aibă un arbitru când jucau Şuteşte şunca. Cara mereu încerca să trişeze când era mingea la ea – sau papucul, sau puloverul făcut ghem sau orice foloseau în loc de şuncă. Dar s-a dovedit că nu puteai să ai încredere că Sam o va spune pe Cara, chiar dacă trişa.

În mod normal, în octombrie, Alice şi Cara nu aveau voie să se joace afară, decât dacă le supraveghea mama sau unchiul Seth sau altcineva, dar de vara trecută, de când mama s-a căsătorit cu Christopher, s-au schimbat multe lucruri.

— Nu ai *atins marginea şoselei atunci, Cara, a strigat Alice după ce Cara a prins mingea înaintea ei.*

— Ba da.

— Ba nu! Sam. Spune-i că nu a atins marginea.

Sam şi-a târşâit puţin picioarele pe asfalt.

— Nu ştiu, Alice, a zis cu o voce din care Alice îşi dădea seama că sigur *ştia. Cred că a atins-o.*

Alice şi-a aruncat nervoasă pălăria pe şosea.

— Ba n-a atins-o şi ştiţi amândoi asta al naibii de bine.

Câteodată un frate vitreg însemna doar să mai ai încă o persoană care să se alieze cu ceilalţi împotriva ta.

Mama şi Christopher au venit în grădină. Christopher cu o lopată, o săpăligă şi mănuşile de grădinărit. De obicei, mama nu lucra în grădină în sezonul accidentelor.

Mama şi-a pus o mână streaşină la ochi şi s-a uitat către ei.

— De ce nu vă jucaţi pe iarbă mai bine? a zis ea. Nu vreau să căderi pe asfalt.

— Nu poţi să alergi aşa repede pe iarbă, a zis Cara. Şi e mult prea înaltă.

Christopher a sărutat creştetul capului mamei, cu păr vopsit portocaliu strident. Era atât de înalt încât nici nu trebuia să-şi ridice capul ca să facă asta. „O să mă ocup imediat de asta”, a zis el.

Pe mama a trecut-o un fior. Alice ştia că nu-i plăcea să folosească cineva maşina de tuns iarba în perioada aceea a anului. Erau multe lucruri pe care mama le ascundea în octombrie.

— Şi, a zis Christopher, chinuindu-se să-şi pună mănuşile de grădinărit ale mamei pe mâini, cine câştigă?

— Eu, au răspuns Alice şi Cara amândouă odată.

— Cara, a spus Sam.

Alice i-a aruncat o privire plină de răutate lui Sam.

— Bine atunci, a zis. Rândul tău. Hai să vedem cine câştigă dacă joacă el împotriva ei, *s-a gândit.*

Sam şi Cara au jucat cinci ture de Şuteşte şunca în timp ce Alice arbitra şi Christopher smulgea buruienile din straturile de flori şi mama se uita stând ca pe ghimpi de la o distanţă sigură. Sam a lăsat-o pe Cara să câştige fiecare tură.

Până a ajuns noua prietenă a lui Cara, Bea, pe bicicletă (Alice şi Cara nu aveau voie să meargă cu bicicleta, chiar dacă Alice avea unsprezece ani şi Cara zece şi nu era sezonul accidentelor tot *timpul), mama se relaxase şi pălăvrăgea şi râdea cu Christopher peste tufele de trandafiri. Alice, Cara, Sam şi Bea s-au decis să facă concursuri de alergat pe câmpia de lângă. L-au pus pe Christopher să zică PE LOCURI, FIŢI GATA, START şi toţi patru s-au întrecut de la gardul din laterala grădinii până la celălalt capăt al terenului.*

Alice şi Sam fuseseră cei mai rapizi, dar pentru că amândoi au fost nevoiţi să ocolească un morman întreg de balegă de vacă care era chiar pe drumul lor, au ajuns să fie la egalitate cu Bea şi Cara chiar înainte de linia de sosire, la gardul opus.

Puţin frustrată, dar încă râzând, Alice a alergat ultimii câţiva metri către gard în acelaşi timp cu ceilalţi. Problema, a crezut Alice după aia, a fost că nu şi-au dat seama că fusese ridicat un nou gard. Dacă şi-ar fi dat seama, ar fi văzut că iarba era culcată abrupt în faţă chiar înainte de el. Dacă ar fi ştiut asta, n-ar fi căzut, pe ultimii câţiva metri, direct în noul gard electric.

Alice a fost aruncată înapoi atât de repede, că a aterizat pe spate în iarbă. Impactul a scos tot aerul din plămânii ei şi, pentru câteva secunde lungi, n-a putut să respire. Când şi-a întors capul, a văzut că ochii surorii ei, Cara, erau închişi. O auzea pe Bea strigându-i pe mama şi Christopher de parcă o făcea de foarte departe. Bea, care nu alunecase pe pantă. Bea, care nu alergase în gardul electric. Bea, care nu era afectată de sezonul accidentelor.

Alice s-a ridicat pe coate. Cara îşi deschidea ochii. Pe partea cealaltă de Alice, Sam stătea întins pe iarbă ca şi ea, cu faţa palidă, ţinându-se de gleznă cu ambele mâini.

Alice putea să vadă panica din ochii mamei în timp ce alerga

către ei. Când a văzut că Sam era rănit şi el, şi-a acoperit imediat gura cu mâinile şi a avut dintr-odată un aer îngrozit. Christopher s-a aplecat şi l-a ridicat pe Sam de parcă nu cântărea nimic. Mama s-a repezit către Alice şi Cara, dar încă se uita în spate la Sam, şi Alice ştia că amândouă se gândeau la acelaşi lucru.

Uneori un frate vitreg însemna încă o persoană pentru care să te temi în timpul sezonului accidentelor.

9.

La prânz, Kim închide standul cu secrete mai devreme, dar înainte să facă asta, mă aşez în spatele paravanului şi mai scriu un secret pe care-l strecor în cutie. Scriu repede şi câteva litere ies legate şi unele nu ies deloc, aşa că ceea ce scriu pe bilet ajunge să fie: *Niciodaată cei pecare îi sărut nusunt cei de care sunt îndrgostită.* Nu mă aştept să fie ales pentru expoziţia de final de an, iar ăsta e parte din motivul pentru care hotărăsc să-l pun în cutie.

Kim vine după mine la cantină. Îmi spune că anul ăsta domnişoara Byrne vrea să facă ceva diferit cu expoziţia cu standul cu secrete; vrea ca studenţii să-şi ilustreze secretele, să facă o întreagă cameră cu secrete într-una din sălile de clasă, cu secrete scrise şi agăţate, dar şi cu picturi şi sculpturi făcute ca să le reprezinte. Îi spun că nu ştiu ce să zic despre asta. Cumva îmi place expoziţia cu secrete din fiecare semestru, felul în care atârnă toate pe sârme de rufe pe coridoarele şcolii, chiar deasupra capului, ca şi cum ar fi cuvinte pe care le spunem fără să le rostim. Ca nişte bule de cuvinte pe care le putem citi, dar la care nu putem ajunge. Este pe jumătate înspăimântător şi pe jumătate reconfortant.

Kim se uită la mine cântărindu-mă din ochi.

— Maică-ta e artistul, nu?

Artistul, de parcă mama e singurul artist din lume.

— Da, unul dintre ei, mă rog.

— Evident.

Kim deschide uşa de la cantină şi-mi face loc să intru. Sunetul dinăuntru e ca o ceaţă.

— Hei, se opreşte şi mă opreşte şi pe mine. De ce nu-l preiei tu?

— Ce să preiau?

— Standul de secrete.

Deschid gura să zic nu imediat, dar Kim nu mă lasă să spun nimic.

— Eu am făcut-o pentru că m-a rugat domnişoara Byrne, dar mă gândesc să renunţ la ora de artă oricum – am deja opt materii.

Dau din cap şi încerc să vorbesc, dar mă întrerupe iar.

— Înţelegi tu, zice, şi mă opreşte. Chestia aia despre cum paginile trebuie să fie ce zicem noi, ca nişte bule de cuvinte? Nu

m-aş fi gândit la asta niciodată.

Mă uit la un grup de anul patru din cantină. Doi dintre ei sunt legaţi unul de celălalt la nivelul buzelor, limbile lor lucrând cu o determinare îndârjită. Lângă mine, tocurile de la pantofii lui Kim pocnesc pe podea.

— Mă mai gândesc, îi spun.

La o masă de la geam, Sam şi Bea stau cu Niamh, Joe şi, spre marea mea surpriză, Toby. Gura lui Sam nu mai sângerează. După ce a petrecut restul orei de sport şi ora de irlandeză în cabinetul asistentei cu o pungă de gheaţă pe faţă, pare chiar fericit. Probabil pentru că domnişoara O'Shaughnessy habar n-are că nu şi-a făcut tema aseară.

Alice e chiar afară, în dreptul geamului, vorbind la telefon. Se vede pe faţa ei că e agitată. Toby îmi face loc să stau la masă lângă el. Bea îmi face cu ochiul într-un mod nu-prea-subtil în timp ce mă aşez lângă el. Scrisese versurile unui poem pe o foaie de hârtie. Când mă aşez, împachetează foaia de hârtie şi i-o dă lui Kim.

— Un cadavru rafinat[10], zice Bea.

— Scuze, *ce* cadavru? întreabă Kim cu o sprânceană ridicată.

Sam râde la privirea confuză pe care o are Kim. Mă gândesc că Kim şi prietenele ei nu-şi petrec de obicei pauzele scriind poezii împreună. Arunc o privire înspre Toby, întrebându-mă el ce crede despre asta. Rânjeşte către mine.

— Rafinat, zice Bea.

— Asta nu prea îi răspunde la întrebare, Bea, zic eu.

Kim încearcă să despăturească hârtia, dar Bea i-o şuteşte repede.

— Un cadavru rafinat e un tip de poem, spune ea.

— Şi un tip de cadavru, zice Sam.

Bea îi dă un picior.

— Un tip de poem, continuă ea, care e scris de mai mult de o persoană.

Scoate un carneţel din geantă şi mai rupe o pagină.

— Prima persoană scrie trei versuri, apoi îndoaie pagina peste primele două versuri şi i-o dă următoarei persoane, care ia ultimul vers al persoanei de dinainte drept referinţă şi îşi scrie

---

[10] Cadavru rafinat = scriere aparţinând mai multor autori, fiecare redactându-şi partea ignorând ceea ce au scris cei dinaintea sa. Fragmentele laolaltă alcătuiesc „cadavrul" (*N.t.).*

propriile trei versuri, zice Bea. Etc.

— E un procedeu folosit mai mult în desen, încerc eu să explic, observându-le pe Kim şi Niamh aruncându-şi priviri cu subînţeles. O persoană desenează un cap, îndoaie foaia, altcineva desenează trunchiul şi aşa mai departe, astfel încât desenul ajunge să arate, de obicei, ca un fel de monstru al lui Frankenstein.

Kim şi Niamh încă par năucite.

— De aici numele de cadavru rafinat, mormăi eu, pierzându-mi toată răbdarea.

Poate nu avem nicio şansă; poate o să fim mereu prea ciudate pentru grupul celor populari.

Bea îi întinde foaia de hârtie înapoi lui Kim, care o ia neîncrezătoare. Se uită către Alice, care încă vorbeşte la telefon afară, gesticulând nervoasă. Niamh chicoteşte nervos.

— Hai, o întârâtă Joe, scrie-ne un poem.

Kim se încruntă, dar dintr-un oarecare motiv decide să ne facă jocul. Se apleacă şi părul îi acoperă foaia. Lângă mine, Toby îşi pune braţul peste umerii mei. Mă înroşesc când îl simt atât de aproape, dar nu mă mişc. Nu ştiu ce am făcut ca el să mă observe, dar sunt destul de fericită că a făcut-o. Sunt fericită şi pentru că pare mai puţin şocat de treaba cu cadavrul rafinat decât Kim şi Niamh. Sunt destul de sigură că Joe şi fetele stau cu noi doar pentru că Alice făcea asta; nu ştiu ce caută Toby aici.

— Deci, Cara, zice el, Bea ne povestea despre casa abandonată pe care aţi găsit-o.

— Da, zic. E incredibilă. E sinistră şi frumoasă.

— E locul perfect pentru balul nostru, aprobă Bea.

— Şi în ce te îmbraci? mă întreabă Toby. Cum o să te recunosc cu costum?

— O să fiu o zână. Şi o să mă recunoşti pentru că o să arăt ca mine, dar cu un costum de zână.

Braţul lui Toby se simte firesc şi cald în jurul meu şi chiar şi puţin reconfortant, având în vedere masa de lemn fals care are probabil treizeci şi cinci de ani şi picioarele şubrede la care stăm.

Afară, Alice pare că strigă ceva.

— Dar nu o zânuţă exaltată ca de jucărie. Nu o zână ca… mă chinui să mă gândesc la o zână.

— Tinker Bell? sugerează Niamh.

— De fapt, nu, răspund eu şi mă gândesc o secundă. Tinker Bell e cumva asemănătoare cu genul de zâne pe care le am în minte. Încearcă s-o omoare pe Wendy – are latura asta răutăcioasă, răzbunătoare. Nu prea se conformează la regulile oamenilor şi asta o face imprevizibilă şi puţin periculoasă.

— Ca sirenele din *Peter Pan,* zice Bea. Ele încearcă s-o înece pe Wendy.

— Săraca Wendy – toate creaturile astea mitice încearcă să scape de ea, zice Sam, şi râdem toţi.

— O să fiu genul de zână care e puţin periculoasă, spun eu. Genul în faţa căreia nu ţi-ai lăsa garda jos, pentru că n-ai fi niciodată sigur de ce ar fi în stare.

— Îmi place asta, răspunde Toby şi se apropie şi mai tare de mine. Sună… imprevizibil.

Nu ştiu de ce, dar mă înroşesc din nou. Ştiu că interesul lui în mine e trecător; că probabil că a ieşit deja cu toate fetele drăguţe şi populare şi eu sunt ce a mai rămas, acum că a observat că exist. Dar a observat că exist. Şi poate asta e de ajuns pentru moment.

— Dar tu? întreb repede, observând că Sam şi Bea se holbează. Tu în ce te costumezi?

— Va trebui să aştepţi să vezi.

— Dar atunci cum o să te recunoaştem? zic, tachinându-l.

Toby ridică o sprânceană.

— Poate te las să te uiţi sub masca mea puţin.

Niamh se îneacă. Joe o bate pe spate. Eu mă înroşesc (din nou), dar, din fericire, Bea distrage tuturor atenţia de la mine, dând din cap atotştiutoare şi zicând:

— Nu, nu, nu, nu vrei să faci asta.

Toby se uită la ea.

— Măştile sunt importante, continuă Bea, ca să nu ne recunoască fantomele şi să vină după noi acasă. Pentru că dacă vreunul dintre noi calcă greşit, să ştiţi că asta o să se întâmple. Toate fantomele care atârnă pe tavan, uitându-se cum dansăm dedesubtul lor, aşteaptă doar ca unul dintre noi să-şi dea masca jos.

Toby îi aruncă lui Bea privirea aia pe care i-o aruncă multă lume când spune una din poveştile ei. Sam, care pare să fi observat, se încruntă la Toby. El se întoarce şi o trage pe Bea de

păr în joacă.

— Atunci va trebui să ne asigurăm că măştile sunt strâns legate, zice el.

Bea strânge din buze şi-l bate pe Sam pe obraz.

— Măcar tu mă înţelegi, Sammy, zice ea.

Nu ştiu de ce, dar simt că-mi tresare puţin inima. Poate că e doar în capul meu, dar când Sam se uită către braţul lui Toby înfăşurat în jurul meu mi se pare că observ o scânteie răutăcioasă în ochii lui albaştri, ca şuviţa din părul lui. Îmi bate inima puţin mai tare. Mă las pe Toby într-o poziţie mai confortabilă.

Kim îmi întinde foaia de hârtie cu un vers scris pe ea despre un bal mascat la miezul nopţii. Alice se întoarce, în sfârşit, din nou înăuntru şi mă gândesc la propria mea mască – spirale şi paiete de aceeaşi culoare cu aripile mele – dar adânc în mintea mea e încă privirea aia fixă, îngrijorată, holbând-se de după perdelele din casa cu fantome. Îmi trece prin minte că poate faptul că Kim m-a întrebat dacă nu vreau să preiau standul de secrete sugerează că nu crede că Elsie se va mai întoarce la şcoală vreodată.

— Hei, Kim, zic, după ce se sună şi Toby îşi trage braţul (şi restul corpului) de lângă mine cu un sărut scurt, inexplicabil, pe obraz, pe care-l expediez repede ca să mă gândesc mai târziu la el.

Kim îşi închide geanta.

— De ce vrei să mă ocup eu de standul de secrete? În loc de Elsie, vreau să zic.

— Elsie?

— Da, Elsie.

Ieşim împreună din cantină, rămânând puţin în urma celorlalţi.

— A fost tot timpul proiectul ei, din anul doi. Cred că ea l-a şi inventat. Iniţiat. Mă rog.

Kim îşi mişcă buzele într-o expresie confuză.

— Păi, zice ea, chiar nu ştiu ce să spun despre asta.

— Dar – o prind pe Kim de cot şi o trag mai aproape de mine – ţi-a zis domnişoara Byrne ceva despre Elsie, că nu se mai întoarce?

— Nu, nimic de genul ăsta, zice Kim, dar încă pare confuză.

— Ţi-a zis domnişoara Byrne măcar ceva despre Elsie?

— Ştii, nu cred că mi-a zis. Kim ridică din umeri cumva şi mă lasă în mijlocul coridorului aglomerat cu sentimentul că inima mi-e din ce în ce mai grea.

Până la sfârşitul zilei, asta e ce am descoperit despre Elsie: nu are niciun prieten, stă la standul de secrete între ore, nimeni nu o cunoaşte cu adevărat. Niciunul dintre profesorii sau studenţii pe care i-am întrebat nu ştie unde e sau unde locuieşte sau măcar ce materii studiază. E tăcută în clasă; n-o observă nimeni. Pare că îşi trăieşte viaţa ca un personaj secundar. O uiţi îndată ce întorci pagina.

10.

Vrem să mergem la Bea acasă să ne facem măştile pentru balul de Halloween, dar când ieşim de la ultima oră, îl vedem pe Nick stând lângă uşile de la clădirea principală. Poartă o jachetă de piele maro şi blugi skinny şi părul lui e ciufulit într-un fel perfect şi e mult prea frumos ca să se potrivească cu uşile imense ale unei clădiri urâte care dă în parcarea unei şcoli. Câteva fete care trec prin spatele nostru încetinesc şi şuşotesc una cu cealaltă în timp ce merg pe lângă noi. Câţiva băieţi din anul lui Alice îşi îndreaptă umerii şi încearcă să-şi controleze postura atunci când îl văd. Alice se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.

— Cărui fapt îi datorez surpriza asta? zice ea într-o voce care nu e chiar pe tonul ei obişnuit.

E mai joasă, de parcă încearcă să fie mai de adult, mai gravă, de parcă nu e Alice deloc. Mă simt ciudat auzind-o aşa.

Eu, Sam şi Bea nu-l vedem pe Nick atât de des; nu prea iese cu prietenii lui Alice (ceea ce presupun că are sens, pentru că are douăzeci şi doi de ani şi e, deci, şi mai mare, şi mai înţelept, şi e şi muzician, ceea ce-l face infinit mai mişto). În marea majoritate a timpului, el şi Alice stau împreună doar ei doi sau cu colegii lui de trupă. În locul lui Alice n-aş fi atât de fericită – să ieşi cu trupa lui Nick înseamnă să ieşi şi cu turmele de fete care stau prin preajmă după show-urile lor – dar Alice zice că toate astea sunt parte din stilul ăla de viaţă şi că dacă vrea ca Nick să aibă succes ca muzician, trebuie să se obişnuiască cu lucrurile astea. Uneori glumeşte că abia dacă mai are timp pentru ea cu toate hoardele de fane iubitoare şi când zice asta pare că sunt două Alice care se uită la mine: cea care râde, dar e puţin geloasă că prietenul ei e atât de popular şi cea care e aproape uşurată.

Să fii iubita unui muzician sună destul de complicat pentru mine, dar ce ştiu eu? N-am fost propriu-zis iubita nimănui. Şi când văd felul în care se uită Nick la Alice, de parcă e singura persoană de pe planetă pe care o poate vedea în culori, cred că merită efortul.

Nick îşi pune uşor mâna în scobitura spatelui lui Alice şi dă din cap către noi trei în semn de salut. Se apleacă să-i spună ceva la ureche, dar se aude până la noi. Zice:

— Am repetiţii într-o jumătate de oră, aşa că nu pot sta mult.

O sărută pe păr.

— Dar trebuia să te văd.

Faţa lui Alice se îndulceşte.

Mă gândesc la ea strigând la telefon în după-masa asta şi mă întreb dacă ea şi Nick se certau mai devreme şi acum se împacă. Încerc să-i trag pe Sam şi Bea de-o parte, să le dau puţină intimitate, dar Bea rămâne ca o statuie, cu braţele încrucişate şi nu se clinteşte. Îmi ridic sprâncenele în semn de întrebare către ea.

— Vii, Alice? întreabă Bea.

— Două secunde, zice Alice şi-l duce pe Nick în partea cealaltă a parcării ca să poată vorbi doar ei doi.

Nu pot să nu mă uit la ei. Nu se poate să fi fost Nick persoana cu care se certa la telefon, mă gândesc, stau prea aproape unul de celălalt şi Nick o atinge în fiecare secundă. Mă întreb dacă o să găsesc şi eu vreodată pe cineva care să mă atingă în felul ăla. Sam îşi drege vocea lângă mine. Cobor privirea şi-mi aranjez părul sub căciulă ca să ascund roşeaţa pe care o simt strecurându-mi-se în obraji.

Nick pleacă după vreo zece minute (dar nu înainte să o sărute pe Alice atât de pasional încât majoritatea copiilor din parcare se opresc să se holbeze) şi Alice, părând puţin ameţită, vine înapoi la noi.

— Totul ok cu iubiţel? o întreb în joacă.

— De ce n-ar fi? zice ea jovial şi trecem pe partea cealaltă a parcării ca să mergem către casa lui Bea.

După câţiva paşi ne oprim, totuşi, pentru că maşina mamei e parcată în faţa porţilor şcolii. Pentru o fracţiune de secundă ne gândim s-o evităm – alergând înapoi peste terenul de fotbal şi prin oraş, să nu ne vadă plecând – dar şi numai faptul că e aici, când ar trebui să fie încă la studio, deja nu ne miroase prea bine, aşa că mergem toţi încet către maşină.

Mama nu e pe locul şoferului. Ne înghesuim toţi în spate, şoldurile mele lovindu-se de ale lui Bea şi Sam, Alice strivită de celălalt geam ca o muscă. Gracie ne face cu mâna în spate de pe locul şoferului şi porneşte maşina. Pe scaunul pasagerului, mama îşi ţine cu mâna braţul celălalt – în ghips şi bandajat, cu siguranţă rupt. Ea şi Gracie explică împreună în timp ce Gracie conduce.

Ne apropiem de sfârşitul zilelor din sezonul accidentelor.

Lucrurile se înrăutăţesc aproape de fiecare dată acum, înainte să se termine. Anul trecut, pe vremea asta, Alice şi-a rupt două degete; şi le-a prins în portiera maşinii o dată, când o ducea Nick acasă de la o petrecere. Cu doi ani înainte de asta, Sam şi-a spart nasul jucând fotbal. (Osul e pus la loc aproape cum trebuie; se vede doar o deviaţie uşoară în profil, când se uită la tine într-un anume fel. Îi spun că-l face să pară îndrăzneţ, ca un pirat). Cu câţiva ani înainte de aia, mi-am rupt piciorul şi Alice a avut o ruptură de apendice. Într-un an mama şi-a fracturat clavicula; în altul m-am lovit cu laba piciorului goală de baza chiuvetei şi aproape că mi-a căzut toată unghia pe podeaua din baie.

Şi asta fără să mai punem la socoteală sutele de tăieturi, zgârieturi şi vânătăi, loviturile şi frica pentru viaţa noastră. Momentele de putea-să-se-întâmple şi aproape-că-s-a-întâmplat, capetele care aproape s-au spart de plăcile de marmură într-un anumit unghi, sticla spartă care aproape a atins vena respectivă, apa care aproape a umplut plămânii înainte să fie scoasă afară. Dar nu vorbim niciodată despre alea.

Astăzi, mama a fost lovită de o maşină. E în stare de şoc, are vânătăi şi şi-a rupt mâna în două locuri, dar e norocoasă să fie în viaţă, zice Gracie. De fiecare dată când o spune (şi a spus-o de trei ori deja) mama tresare. Noi ne prefacem că nu observăm. Acasă ne învârtim toţi în jurul ei şi ea încearcă să ne expedieze.

— N-am nimic, zice. Sunt bine – lăsaţi-mă doar singură cu un pahar de vin şi un film prost.

Îi aducem perne, şi mai multe perne, analgezice, ciocolată; le aducem ei şi lui Gracie vin şi strecurăm o altă sticlă sus pentru noi, pentru mai târziu. Alegem filme proaste, unde nu se răneşte nimeni niciodată, mai puţin sentimentale, poate, dar doar din cauza unei neînţelegeri care se rezolvă la sfârşit. Le lăsăm pe ea şi Gracie în camera din faţă şi mergem în grădina din spate unde se leagănă copacii, dar noi nu simţim adierea vântului de pe iarbă.

Cerul se întunecă deja; lumina toamnei mereu mă ia prin surprindere – seara pare să fie mai târzie decât îmi spune timpul că e. Ne înghesuim unul lângă altul într-un cerc protector şi Bea rulează un joint cu nişte iarbă din cea pe care o creşte tatăl lui Martin la el în magazie. Îi ia mult timp, chiar dacă de multe ori fumează ţigări rulate. Cât timp aşteptăm, umăr în umăr ca să

ţinem la distanţă vântul care se formează şi saltă prin grădină, adunând norii destul de întunecaţi deasupra noastră, ameninţând cu ploaie, scot foaia de hârtie de la prânz şi terminăm cadavrul rafinat.

Pot să identific versurile fiecăruia imediat. Ale lui Bea sunt cele brutale, cele care îţi vor rămâne în minte. Ale lui Sam sunt alerte şi jucăuşe. Ale lui Kim sunt simple, ca versurile unui cântec. Ale lui Niamh fac referinţe la alte poeme pe care le studiem la ore. Ale lui Alice trebuie să fie alea încărcate cu metafore care nu spun niciodată ce vor să zică. Ale mele sunt doar ale mele; doar acolo; pierzându-se printre restul.

Poemul e o himeră, cu mai multe capete şi mai multe limbi. E copleşitor şi derutant, şi asta îl face cu atât mai frumos. Bea spune că o să-l scaneze şi o să-l printeze ca să avem toţi câte o copie.

— Dacă-l scriu pe calculator n-o să fie la fel, zice. Scrisurile de mână diferite sunt parte din poem.

Mă gândesc la secretele bătute la maşina de scris şi la dispariţia lui Elsie şi o întreb pe Alice dacă e cineva în anul ei cu care vorbeşte Elsie.

— În afara standului de secrete, vreau să spun, adaug eu.

Bea linge foiţele care se rulează încă o dată ca să se lipească totul bine şi dă viaţă jointului cu o brichetă Zippo veche care a fost a tatălui ei.

Alice se gândeşte la asta o vreme.

— Nu, zice, cred că n-a avut niciodată niciun prieten.

— Niciunul de la tine încolo, oricum, zice Sam către mine.

În întunericul din grădină, luminat de foiţele care ard şi de strălucirea bucătăriei din spatele mărului, mă gândesc la cum eu şi Elsie ne-am îndepărtat una de cealaltă când eram copii; sau, de fapt, eu m-am îndepărtat şi Elsie a rămas exact la fel. Gândul mă face ciudat de tristă. Mă întreb de ce nu m-am gândit niciodată la Elsie până în ziua aia, weekendul trecut, când am observat-o în prima fotografie.

Sam zice:

— Dar trebuie să fie cineva cu care vorbeşte măcar ceva mai mult decât, nu ştiu, nimic?

Ne gândim toţi la asta puţin.

— Nu în anul meu, zice Alice într-un final. Dar Elsie e în anul vostru oricum – voi ar trebui să ştiţi mai mult ca mine.

— Nu, zic încet, în timp ce, pe fiecare parte a mea, Sam şi Bea dau din cap. Mereu am crezut că Elsie e în an cu tine.

— Nu e la mine în an, Cara.

— Dar a fost aici de când eram… zice Bea încet.

Fumul ni se ridică în spirale în jurul feţelor. Pământul e foarte tare sub palmele mele. Îmi ling buzele.

— Da, dar a fost cu noi tot timpul şi în şcoala primară.

Sam se apleacă şi smulge nişte iarbă din mijlocul cercului nostru.

— Adică, era cu noi şi când eram în clasa a şasea.

Îmi frec braţele.

— Cred că e în an cu noi şi nu am observat doar, zic.

Vocea îmi sună puţin tremurată. Mă întreb cum e posibil să treci pur şi simplu cu vederea pe cineva pe care l-ai considerat prieten la un moment dat. Mă simt oribil.

Sam trage un fum lung din joint. Când expiră, face cerculeţe în aer. Bea chicoteşte încet şi îşi bagă limba printr-unul din ele. Apoi ne pufneşte râsul pe toţi. Ne rostogolim prin iarbă râzând şi mă prefac că am uitat de Elsie. Sam mai suflă nişe cercuri şi ne băgăm toţi limbile prin ele. Încearcă să ne înveţe să suflăm şi noi fumul aşa, dar numai Alice ajunge pe-aproape şi semnalele ei de fum arată mai mult ca nişte şerpi graşi. Când zic asta mai râdem toţi puţin.

— Dar nu sunt şerpi în Irlanda! se hlizeşte Bea, desfăcându-şi braţele larg.

Îşi pierde echilibrul şi cade peste Alice. Acum râdem mai mult de ea. Puţin intimidată, Bea stă proptită de umărul lui Alice şi desface cadavrul rafinat din nou şi-l citeşte cu voce tare.

E ca o poveste cu fantome scrisă în versuri. Strofe. Măsură şi rimă, deşi nu rimează niciun vers cu altul. Doar măsură atunci. Ia un vers de la fiecare din noi şi le leagă ca să facă un fel de refren pe care-l repetă prin tot poemul ca un cântec: *Aşa că hai să ridicăm paharele pentru sezonul accidentelor, / Pentru râul de sub noi, unde ne înecăm sufletele, / Pentru vânătăi şi secrete, pentru fantomele de pe tavan, | Încă un pahar pentru drumul plin de apă.*

În lumina amurgului din grădină, lumea nu pare translucidă. Lângă mine, Sam se vede şi apoi nu se mai vede, alb şi negru şi pielea lui Alice a prins o tentă de verde de la tufişurile de lângă ea. Părul lui Bea – bucle încâlcite de vânt – îi stă ridicat de parcă

e în apă. Chiar şi capul meu pare uşor şi plin de aer şi ciudat.

Când se face prea târziu şi nu mai e fum pe care să-l scoatem în cercuri, intrăm în casă. Mama e încă în sufragerie cu Gracie; râd de ceva şi vocile lor sună de foarte departe de hol. Mergem pe vârfuri pe scări oricum.

Ne hotărâm să dormim toţi în aceeaşi cameră. Pentru că salteaua lui Alice e cea mai mare, o tragem pe-a mea şi apoi salteaua lui Sam de-a lungul coridorului şi (nu fără puţin efort) pe uşa de la dormitorul ei. Încercăm să nu facem gălăgie, ca mama să nu bănuiască nimic, dar probabil că e mult mai plauzibil să nu-i pese ce facem, dacă nu ne sfâşiem pielea sau dacă nu ne rupem oasele. Ceea ce lasă loc pentru câteva nebunii.

În sfârşit, când saltelele şi pilotele şi pernele sunt în camera lui Alice, dăm şi salteaua lui Alice jos de pe patul ei, ca podeaua să fie tapetată de saltele. Ne îmbrăcăm toţi în pijamale şi ne aşezăm înfăşuraţi în cuverturi şi rezemaţi pe perne şi stăm treji aproape toată noaptea, povestind şi bând, bârfind şi chicotind şi ascunzându-ne de lucruri amintite doar pe jumătate.

Când adormim în sfârşit, suntem ca nişte căţeluşi nou-născuţi şi înghesuiţi unii în alţii. Eu visez la copiii-spiriduş din nou. În visul meu sunt slăbiţi; au fost în lumea umană pentru prea mult timp. Spiriduşul-copac, fata care arată ca o pădure, a fost cândva capabilă să facă copacii să crească şi să înflorească florile. Era îndrăgostită de un băiat despre care credea că e om, dar care, de fapt, era un lup deghizat. Acum inima ei de frunze e sfâşiată şi uită limba copacilor.

Sirena, fata care arată ca marea, putea să aducă ploaia, să scoată apa din pământ, să oprească lacrimile. Dar acum i s-au uscat ochii şi gâtul îi e ca un deşert. Băiatul-fantomă, băiatul care pâlpâie ca un film mut, putea să apară şi apoi să dispară, să fie în lumea reală şi apoi în afara ei. Putea să se strecoare perfect în orice poveste, cântec, vis. Dar acum simte că inima i se face nevăzută. Zâna, fata cu aripi care îi cresc pe spate putea să zboare. Dar acum e blocată pe pământ, dansând cu Converşii ei argintii şi dorindu-şi să ajungă la cer.

Mă trezesc crezând că am căzut după ce am încercat să zbor. Am ajuns în gaura dintre două saltele. Alice şi Bea împart aceeaşi pilotă şi, când mă uit la Sam, văd că e treaz lângă mine.

— Nu pot să dorm, zice în şoaptă. Vii să ne plimbăm?

Îşi pune un deget pe buze şi arată înspre uşă.

Ne punem ghetele şi gecile peste pijama şi ieşim afară. Mă opresc în hol o clipă şi întredeschid uşa de la sufragerie. Mama şi Gracie dorm amândouă, mama întinsă pe canapea şi Gracie încolăcită pe fotoliu. Sunt mai multe sticle de vin goale pe măsuţa de cafea şi ambalaje de ciocolată peste tot pe podea. Zâmbesc şi închid încet uşa.

Eu şi Sam mergem în jos către râu. Nu prea zicem nimic şi, la jumătatea drumului în jos, când lumina verandei noastre din faţă nu se mai vede de copaci, Sam mă ia de mână. Nu ne-am luat nicio lanternă şi cerul e plin de nori, dar cumva putem să vedem pe unde mergem. Noaptea e aşa caldă că pare că e vară, dar se adună nori deasupra noastră, ameninţând să ne ducă înapoi la toamnă. Totuşi, e ceva sinistru la vremea de anul ăsta din octombrie, dar e uscată şi blândă şi frunzele foşnesc sub picioare şi, în starea asta ca de vis, mi se pare că totul e cumva perfect.

Când ajungem la râu, ne dăm jos ghetele înainte ca iarba să se adâncească înspre râu, le ducem în mână şi coborâm desculţi. De partea cealaltă a râului, copacii îşi şoptesc unul celuilalt secrete frunzoase, sau poate nouă, dar noi nu vorbim limba care trebuie pentru a le înţelege. Până şi vântul e cald.

Sam se opreşte chiar în faţa malului şi, când observ ce nu e în regulă, stăm amândoi şi ne holbăm la apă.

Râul e îngheţat. Fluxul e nemişcat. Câte o piatră mai împunge gheaţa ca un dinte rupt, dar restul râului e un raft de sticlă îngheţată. Sam dă drumul ghetelor şi mă ia de mână.

Nu poate fi posibil. E un vis.

Şi totul pare ca un vis: mâna lui Sam în a mea, aerul cald pe obrajii mei, iarba caldă de sub picioarele mele goale, strălucirea puternică a unui cer înnorat, râul care a îngheţat într-o noapte ciudată şi blândă. Nu poate fi altceva decât un vis.

Din acest motiv, abia dacă ezit când mâna din vis a lui Sam strânge mâna mea din vis şi păşim pe gheaţă. Răceala ne amorţeşte tălpile. Pielea ni se lipeşte de gheaţă aşa cum s-ar lipi de un plasture, dar mergem oricum. Când ajungem la mijlocul râului, începem să râdem. Stăm faţă în faţă şi ne ţinem de mână şi râdem şi râdem de parcă noi suntem râul, de parcă noi facem sunetele pe care le face el când nu e nemişcat. Ne holbăm la picioarele noastre goale pe apa îngheţată şi când ne uităm

înapoi, unul la celălalt, ochii noştri sunt larg deschişi şi suntem atât de aproape şi pentru un foarte scurt moment mi se pare că Sam o să parcurgă distanţa dintre gurile noastre şi o să mă sărute, şi pentru un moment şi mai scurt îmi doresc cumva să o facă.

Stau nemişcată ca apa de sub noi. Sam e ca fratele meu. De unde vin gândurile astea? Încerc să clipesc şi să le fac să dispară de la mine din cap, dar tot ce văd sunt pistruii de pe pielea lui.

Îmi trece prin cap un gând dement: *Ăsta nu e un vis. Ăsta nu e un vis şi tocmai mi-a trecut prin cap să-l sărut pe Sam. Ăsta nu e un vis şi sunt pe un râu îngheţat în mijlocul sezonului accidentelor.*

Atunci se crapă gheaţa.

Scot un ţipăt scurt. Ne ţinem şi mai tare unul de celălalt. Pentru câteva clipe stăm drepţi ca nişte statui, ca nişte sculpturi de gheaţă, dar când gheaţa începe să se crape din nou, alunecăm încet către malul râului. Încercăm să ne distribuim greutatea egal. Călcăm încet. Gheaţa se crapă din nou. Ne mişcăm mai repede. Se crapă din nou. Curând alergăm, mâinile noastre încă prinse una de cealaltă, picioarele îngheţând şi alunecând şi crăpăturile se multiplică la fel ca notele muzicale şi Sam cade, dar îl trag după mine până când ajungem, în sfârşit, la iarba de pe malul râului, unde ne prăbuşim, gâfâind, încă ţinându-ne de mâini.

Stăm pe spate şi ne uităm la cerul senin de noapte. Picioarele noastre încă ating gheaţa. Nu întrebăm *Chiar se întâmplă asta?,* nu ne uităm unul la celălalt în semn de consolare şi zicem *Mereu se întâmplă;* nu spunem nimic şi Sam nu se mişcă să mă sărute din nou. Dacă chiar asta era ceea ce făcea.

Ne dăm seama imediat ce ne ridicăm: suntem pe cealaltă parte a râului. Trebuie să ne fi învârtit cumva. Pe partea asta, copacii se uită în jos la noi ca la copiii ridicoli care suntem. Din partea cealaltă, ghetele noastre îşi flutură şireturile. Începe să bată vântul.

— Nicio şansă să traversez din nou chestia asta, zice Sam, iar vocea lui e răguşită, ca atunci când te trezeşti din somn.

— Putem să mergem pe varianta mai lungă şi să trecem la podul principal, îi spun. Dar fără ghete…

— E ori aia, ori ne înecăm.

— N-am fost niciodată cel mai mare fan al înecatului.

Sam sărută oasele degetelor mâinii mele, pe care o ţine.

— Atunci hai, surioară, zice. Hai să mergem acasă, hai să ieşim din noaptea asta ciudată.

— Nu-s soră-ta, îi reamintesc şi îl conduc către pădure, unde e mai uşor să urmezi poteca decât să navighezi printre pietrele de pe partea asta a râului.

Poteca ne duce către luminişul lui Elsie. Capcanele pentru vise sunt încă acolo. Se învârt în vânt ca nişe păsări exotice care dansează. Penele lor sunt pătate de vreme acum, totuşi, şi le lipsesc sfori şi mărgele. Dar mai e ceva capsat de copaci; ceva nou. Multe ceva-uri. Merg către unul dintre copaci ca să mă uit mai aproape. Sam mă urmează, în mod firesc, mâinile noastre sunt încă unite.

— Hârtie? zice el, nesigur.

Arată ca nişte foi de hârtie maro, sute, capsate pe fiecare copac.

— Mai degrabă şmirghel, de fapt, îi spun lui Sam, observându-le textura.

Întinde mâna şi atinge una. Degetele îi rămân lipicioase.

— Hârtie de muşte.

Într-o vară, când eram mici, şi mama a avut o serie de picturi care s-au vândut bine, am mers toţi în vacanţă în Pirinei. Am închiriat o casă micuţă în afara unui sat şi ne-am petrecut zilele mergând în drumeţii şi serile folosind zahăr ca să prindem muşte în mână. Mama ura muştele; a agăţat hârtii de muşte pe tavan şi deasupra fiecărei uşi, şi Christopher, care e mai înalt decât noi toţi, îşi tot prindea părul în chestiile alea cu muşte. Mă uit rapid la Sam, întrebându-mă dacă îşi aminteşte acelaşi lucru, dar încă se holbează la hârtia de muşte, adâncit în gânduri.

— Nu înţeleg deloc, spune el în cele din urmă.

— Ştiu ce zici.

Ne îndepărtăm şi lăsăm luminişul în spate. Hârtiile de muşte strălucesc umede pe copaci şi amuletele tremură în vânt. Crengile îmi intră în tălpi, unde carnea e prea moale pentru că port mereu pantofi.

— Îmi doresc doar să ştiu unde e.

— Trebuie s-o găsim, Cara, zice Sam. Serios.

— Ştiu, zic în şoaptă.

Sunt atât de fericită că e de acord cu mine. Simt o nevoie

puternică să vorbesc cu Elsie; e o nevoie pe care o simt în sânge.

— Trebuie s-o găsim cât mai curând.

11.

A doua zi dimineaţă, Gracie e prea mahmură ca să ne ducă cu maşina la şcoală şi mama nu poate conduce cu o mână ruptă, aşa că mergem pe jos toţi patru, mahmuri şi cu tâmplele bubuindu-ne după noaptea trecută. Strângem din ochi în lumina slabă a dimineţii. Alice şi Bea, care par a fi într-o stare mai bună decât mine şi Sam, merg puţin în faţa noastră, cu capul întors una către cealaltă, adâncite în conversaţie. Eu şi Sam mergem în linişte, departe unul de celălalt.

Nu vorbim despre cum am ieşit din casă noaptea trecută, dar cred că asta e mai mult ca să nu ne convingem unul pe celălalt că a fost real, decât ca să ne prefacem că nu s-a întâmplat. Ar fi fost prea uşor să lăsăm logica să ne spună că râul nu putea să îngheţe într-o noapte caldă, că nu putea să existe un luminiş dubios în pădure, plin de capcane pentru vise şi hârtie de muşte şi o versiune-păpuşică a fetei care e posibil să fi dispărut, aşezată pe o capcană de şoareci pe post de momeală. Dar poate nu vorbim despre asta pentru că ne-am ţinut de mână, am stat aproape unul de celălalt, ochii lui Sam s-au oglindit în ai mei când am stat pe gheaţă.

Ne-am trezit cu mâinile una lângă cealaltă, dar fără să se atingă şi în dimineaţa asta parcă am încercat să nu ne apropiem prea tare. Gândurile mele se încâlcesc printre cuvintele *frate* şi *fost frate vitreg,* mai întâi punând accent pe diferenţa dintre cele două lucruri şi apoi respingând-o. *E acelaşi lucru,* îmi spun hotărâtă. *Sam e fratele meu. E mult prea greşit să gândesc aşa.* Creierul meu ajunge să fie copleşit de gânduri încâlcite în atât de multă ruşine şi confuzie, că încerc doar s-o las baltă, să ignor orice gânduri care-mi trec prin minte şi să mă concentrez doar pe baretele de la ghiozdan care îmi ating vânătaia de pe umăr, pe gustul de pâine prăjită rece pe care-l am în gură în timp ce merg, pe cum se simte drumul sub Converşii mei. (Eu şi Sam ne luăm în linişte Docşii de pe malul râului în drum spre şcoală, dar sunt uzi de la roua dimineţii şi nu pot fi purtaţi deloc, aşa că amândoi avem încălţări cu talpă subţire pentru restul zilei).

Invitaţia la petrecere pentru Elsie stă în buzunarul din faţă de la ghiozdanul meu. O tot ating pe parcursul zilei, de parcă ar fi un talisman. Nevoia de a o găsi mă bântuie, mă chinuie cu cât de uşor ar trebui să fie şi cât de greu e, de fapt. Şi nu ştiu de ce, dar mi se pare că nu mai avem timp destul.

Îi spun lui Bea despre hârtia de muşte în timpul orei de mate, dar nu pare să mă asculte. Tot trimite mesaje pe sub masă şi nu-mi spune cu cine vorbeşte.

— Îgh! Te rog nu-mi spune că mă ignori ca să-i dai mesaje lui Carl Gallagher, îi spun cu o grimasă.

Bea zâmbeşte misterios.

— Chiar şi o vrăjitoare bună are nevoie de câteva secrete.

Sunt pe punctul de a-i aminti lui Bea că ea nu are niciodată secrete, când mă loveşte un gând:

— Standul de secrete!

Sam se întoarce cu faţa la noi, din banca din faţa noastră.

— Ce-i cu el?

— Sigur că da, zic, mai mult pentru mine, mereu sunt articole şi ştiri în presa locală despre el, nu? Elsie trebuie să fie menţionată în ele.

— Sigur!

Sam loveşte în bancă cu palma.

— Ce bine că unul din noi mai are câţiva neuroni rămaşi, zice, înainte să se întoarcă rapid la cartea de mate, când profesoara se uită înspre noi.

Eu şi Sam petrecem pauza de masă la bibliotecă, căutând articole despre standul de secrete şi le printăm ca să le citim după ore. Facem şi copii foto la fiecare newsletter al şcolii din ultimii cinci ani şi petrecem cinşpe minute frustrante punându-i întrebări despre Elsie unei bibliotecare incredibil de inutilă.

— E aici în fiecare zi! strig, fluturându-mi braţele în faţa lui Kim, care stă la standul de secrete, lângă geam. Chiar aici! În fiecare zi!

— N-o ştiu pe fata asta, zice bibliotecara pentru a şaptea oară. Nu te pot ajuta. Bun, 3,50 pentru copii.

Când ajungem acasă după şcoală, Bea mă sună pentru că se ceartă cu maică-sa. Asta se întâmplă destul de des: Bea şi mama ei au personalităţi la fel de dramatice, care bineînţeles că nu se potrivesc. Cât timp vorbesc cu ea cu o voce liniştitoare, Sam stă pe masa noastră de bucătărie nouă, proaspăt înfăşurată în folie cu bule de aer (Alice s-a lovit de ea mai înainte, alunecând pe o cută dintr-una din imitaţiile noastre de covor afgan) şi mănâncă felii de brânză care arată ca de plastic, direct din pachet.

Mama, care e într-o dispoziţie surprinzător de bună, ascultă

cântece rock’n’roll din anii ’50. Dă volumul mai tare, ca toată casa să se scuture sub învelişul de plastic şi de fetru. A petrecut toată ziua în drumeţii pe munte cu Gracie. Ne spune cât de bine e să lase totul deoparte pentru prima dată în săptămâni întregi, să nu-ţi faci probleme unde îţi pui picioarele, să ştii că e cineva acolo să te prindă când cazi. Gracie a scris un haiku despre plimbarea lor pe ghipsul de pe mâna ei. E stupid şi drăguţ.

Dintr-odată, peste tot rock-ul din ’50, o aud pe Alice ridicând vocea, de pe scări. Sună de parcă ar striga la telefon. Când mă duc în hol şi o întreb ce s-a întâmplat, îşi pune geaca pe ea.

— Vin imediat, mama, strigă înspre bucătărie.

— Unde te duci? întreb.

— Doar până la Bea.

Alice îşi pune geaca pe ea şi îşi trage părul de sub fular.

— La Bea?

Alice îşi aruncă geanta pe umăr.

— Da, Bea. Tipa înaltă, păr roşu, fuste hippy. O ştii.

— S-a certat cu maică-sa, îmi scapă.

Alice deschide uşa.

— Da, ştiu.

Se opreşte doar cât să-şi bage bine piciorul în gheată şi pleacă.

— Îi spun că ai întrebat de ea, strigă înapoi peste umăr, în timp ce eu rămân cu gura căscată în hol.

Când mă duc înapoi în bucătărie, mama cântă ceva care sună de parcă e din *Grease* şi Sam râde de ceva ce a zis ea şi încearcă s-o convingă că nu a mâncat el toată brânza feliată. Stau în uşă şi mă uit la ei de parcă sunt la televizor sau într-o fotografie. O parte din mine aşteaptă să vadă piciorul lui Elsie ascuns în colţul cadrului.

— E totul bine? întreabă mama, turnându-şi lapte în ceai. Unde se grăbeşte sora ta aşa?

— La Bea, răspund eu şi parcă mi se strâmbă gura.

— La Bea?

Sam pare la fel de surprins ca mine, dar probabil că mult mai puţin supărat.

— Foarte bine, zice mama, neatentă.

Când se apleacă să pună laptele înapoi în frigider – cu o singură mână, celălalt braţ inutil în faşa lui pentru suport – părul îi acoperă faţa, ca o draperie mov mototolită.

Sam ridică doar cumva din umeri. Ridicându-se de lângă frigider, mama se loveşte cu capul de marginea căptuşită a bufetului. Se strâmbă şi îşi freacă locul cu mâna.

— Dar, zic eu, pentru că nu pot să las lucrurile aşa încă, tocmai am vorbit cu ea. Cu Bea, vreau să zic. Se certase cu maică-sa. N-a vrut să vină aici.

Mama scoate un borcan de pastile de arnică din dulap şi îşi pune câteva sub limbă.

— Poate a vrut să se ducă cineva la ea, zice, sâsâind din cauza pastilelor.

Încep să mă simt vinovată.

— Dar ar fi trebuit să-mi spună.

Sam o ajută pe mama să decojească o banană şi îşi toarnă cu grijă ceaiul lui. (Am convins-o pe mama să nu mai ascundă fierbătorul acum două săptămâni. Nu e nicio problemă să trăim fără cuţite ascuţite şi fără aragaz, dar fără ceai e imposibil să trăieşti.)

— Cred că e bine ca Alice să petreacă mai mult timp cu Bea, zice ea. Stă atât de mult timp cu Nick şi gaşca lui, iar prieteniile cu femei sunt atât de importante.

— Dar e prietena *mea* cea mai bună, zic şi apoi simt că-s caraghioasă şi copilăroasă.

Mama are dreptate, Nick îi ocupă atât de mult timp lui Alice în afara şcolii.

— Ştiu că te simţi lăsată pe dinafară, zice mama, citindu-mi gândurile precis.

Vine la mine şi-şi pune braţul teafăr pe după umerii mei.

— Dar tu îl ai pe fratele tău ca să-ţi ţină companie. Şi pe mine.

— Nu e fratele meu, mormăi eu, şi mama râde.

— Dacă zici tu, *petite soeur,* zice Sam şi mama râde şi mai tare.

Când se duce sus în pod să lucreze, eu şi Sam stăm în sufragerie şi ne uităm prin newslettere şi articole, căutând orice loc unde ar putea fi menţionată Elsie. E aproape la fel de greu de descoperit în text cum e şi în persoană; se pomeneşte de „o fată din anul patru” aici, o „elevă” dincolo, ca şi cum am zări un cardigan urât sau o tentă de păr-ca-de-şoarece. Mă întreb dacă Alice are dreptate despre toate astea; mă întreb din nou dacă există coincidenţe.

— Nu pot să cred că Bea i-a zis ei să vină şi nu nouă, îi spun

lui Sam după o vreme, de parcă îi vorbisem în capul meu despre Alice în tot timpul ăsta.

— Nu cred că a fost nimic de genul ăsta.

Sam frunzăreşte prin melodiile din laptopul lui în timp ce încearcă să găsească mai multe articole online.

— Probabil că Alice e cea care a întrebat-o pe Bea. Poate avea nevoie să vorbească cu cineva. Şi Bea e bună la chestia asta.

— Şi noi nu suntem?

Sam se uită la mine.

— Nu întotdeauna, zice el, cu o sinceritate care doare.

Mă uit prin sufrageria învelită toată ca un pachet fragil şi mă gândesc la toate secretele ascunse în colţurile ascuţite ale lucrurilor.

— Aşa o fi, zic eu. Cred că lui Bea nu-i prea pasă de secrete.

Cred că Bea ar putea să-şi deschidă propriul ei stand de secrete, să vândă toate lucrurile nespuse pe zece cenţi kilogramul. *Câte secrete ar intra într-un kilogram?* mă întreb.

— M-a sărutat, mă trezesc eu zicând.

Din laptop, vocea unei femei cântă delicat. Notele de chitară care îi acompaniază cântecul par a fi coardele inimii ciupite.

Sam rămâne nemişcat.

— Bea? întreabă el.

Dau din cap:

— În casa cu fantome.

Cumva, lui Sam nu pare să-i pese.

— V-aţi mai sărutat voi până acum, zice. La petreceri, la Adevăr sau provocare.

— Presupun ca da.

Aş vrea să-i spun despre felul în care m-a sărutat – de parcă ar fi vrut să demonstreze ceva, de parcă nu eram eu cea pe care o săruta şi despre faptul că n-a vorbit despre asta de atunci de la ora de sport (nu că eu aş fi făcut-o), dar în loc de asta întreb:

— Tu ai sărutat-o vreodată?

— La Adevăr…?

— În afară de asta.

Sam bate cu degetele pe tastatură.

— O dată.

— Oh.

Îmi dau seama în secunda în care o zice că n-aş vrea să ştiu,

dar îmi spune oricum. Încerc să nu ascult fără să-mi acopăr urechile de-a dreptul.

— A fost la petrecerea aia, acasă la Joe şi Martin, vara asta. Tu şi Alice v-aţi dus la magazinul de băuturi şi ceilalţi erau în bucătărie, să aducă îngheţată.

Îmi amintesc noaptea aia. Alice ne dusese la petrecerea pe care o dădea Joe pentru că părinţii lui erau plecaţi din oraş. A fost una din primele dăţi în care am ieşit pe bune cu prietenii lui Alice şi a fost în mare parte pentru că Martin a invitat şi nişte colegi din anul nostru. Stătuserăm pe verandă şi Bea ne-a dat degajată în cărţi, aşa cum mai face uneori, când toate întrebările sunt despre iubire şi sex şi niciuna nu e despre ceva serios. (Dar e ceva mai serios, mă întreb acum, decât iubirea şi sexul? Nu chiar.)

— Mă rog, zice Sam. Toată lumea a plecat şi ea încă nu-mi citise în cărţi şi mie, aşa că a făcut-o şi apoi am sărutat-o.

Am scos un sunet din gât, ca şi cum m-aş fi înecat.

— *Tu* ai sărutat-o *pe ea?*

Sam nu se uită la mine.

— Da, am vrut doar… oftează el. Cărţile ei au spus ceva ce nu voiam să cred, aşa că am sărutat-o ca să demonstrez că nu era aşa.

Acum chiar aş vrea să-mi acopăr urechile. În loc de asta, îmi duc mâinile la cap şi-mi dau părul de pe faţă.

— Dar asta cum…?

Sam vorbeşte mai tare şi vocea lui o acoperă pe a mea.

— N-am simţit nimic.

Se uită fix şi hotărât înspre pliantele cu newslettere din faţa lui.

Îmi cad mâinile în poală. Aş vrea să zic o sută de chestii, dar ajung să spun sarcastic:

— Da, sigur.

— Da, zice Sam, simplu.

— Dar… mă uit în sus, către tavan, de parcă de-acolo mi-ar putea veni nişte răspunsuri.

Dar nu vine nimic, e doar tavanul gol şi alb. E singura parte din casă care nu pare bandajată.

— Dar îţi place de ea.

— Şi ţie.

— Nu, adică îţi *place*-place, zic eu, simţindu-mă de parcă am

doişpe ani din nou. Ai sărutat-o.

— Da, dar a fost doar un sărut. Doar ca să văd… Sam râde cumva. Nu sunt îndrăgostit de Bea, Cara.

Mă uit în jos către mâinile mele.

— Credeam că eşti.

— Ei bine, nu-s.

Începe un alt cântec.

— N-am fost niciodată.

Brusc, în inima mea se înfiripă ceva ciudat. Sam nu e îndrăgostit de Bea. *Nu că ar conta dacă ar fi fost,* îmi spun. *E fostul meu frate vitreg. E ca fratele meu. E fratele meu.* Sam încă vorbeşte, dar aproape că nu-l pot asculta. *N-am fost niciodată,* a zis. *Există numai o gagică pe care o vreau.*

— *Cara,* zice Sam şi-mi dau seama repede că nu e prima oară când încearcă să-mi atragă atenţia în ultimele câteva minute.

Ţine în mână unul din newsletterele şcolii de acum câţiva ani. Pliantul original, care fusese copiat, era rupt. Tot ce lipseşte e o parte dintr-un paragraf despre podul pe care primăria tot zice că-l construieşte peste râu de douăzeci de ani.

Parcurg pagina repede, uitându-mă dacă se menţionează standul de secrete. Dau din cap.

— Ce? îi întind pliantul înapoi lui Sam, care îl întoarce către mine din nou şi arată către partea ruptă care vorbeşte despre pod.

— Pun pariu că acum nici n-ar construi un pod pe bune, zic, gândindu-mă la felul în care podul de lemn s-a prăbuşit în apă. Probabil că o să-l repare pe cel vechi.

— Cara, zice Sam din nou, *uită-te.*

— La ce? citesc repede articolul rupt, zicând punctele cheie cu voce tare, ca Sam să-şi dea seama că sunt atentă. *Construcţia podului întreruptă din nou… ani de când s-a prăbuşit podul original… primarul din oraş pune presiune pe consiliul judeţean… spune că e o bătaie de joc că nu s-a reconstruit încă… o fată din partea locului, Elsie – Stai, ce?*

Articolul se încheie aici. E rândul chiar de sub citatului primarului, dar restul articolului a fost rupt.

Mă uit la Sam.

— Crezi că e Elsie a noastră?

— Merită încercat. Nu e un nume atât de comun.

Strâmb din gură, încercând să fac să nu pară că aş avea dubii.

— Nu ne spune prea multe.

— Acum tot ce avem ca să mergem mai departe, zice Sam. Dacă am putea să găsim restul articolului, ne-am da seama dacă e Elsie a noastră.

Mă uit nesigură înapoi la pliant. Arată ca un articol de ziar copiat în newsletterul şcolii.

— Ar putea fi din *Telegraph,* zic, nesigură. Sau *Western People.* Dar birourile lor sunt în Castlebar şi Ballina. N-o să putem să ajungem acolo înainte să închidă. E aproape la jumătate de oră distanţă.

Sam dă din cap.

— Exisă locul ăsta magic, zice, cu o solemnitate ironică, numit bibliotecă – nu ştiu dacă ai auzit de el, dar au cărţi şi au şi ziare şi numere vechi ale ziarelor.

Îi dau un ghiont jucăuş în braţ, dar simt că mă cuprinde emoţia.

— OK, zic, scoţându-mi telefonul să le spun lui Bea şi Alice să ne întâlnim în oraş, hai să mergem.

Oraşul nostru micuţ e mai aglomerat azi ca de obicei: autobuzele din Dublin şi Galway par să fie pline de studenţi care şi-au luat vinerea liber şi vin acasă mai repede, cu autobuzul de joi după-masă, pentru vacanţa semestrială, iar părinţii şi copiii din oraş se grăbesc să nu se închidă magazinele, cumpără decoraţiuni de Halloween şi dulciuri pentru *ne-daţi-ori-nu-ne-daţi* de mâine. Câţiva dintre ei sunt costumaţi deja şi în câteva dintre puburi grupuri zgomotoase de oameni costumaţi se revarsă pe stradă.

Bea şi Alice ne aşteaptă peste drum de bibliotecă în timp ce noi mergem în sus. Îmi croiesc drum printre oamenii costumaţi din faţa pubului, ferindu-ne cu coatele ridicate, ca să le evităm băuturile. În felul ăsta, mă lovesc de un bărbat. Pieptul lui răsună a gol acolo unde îl lovesc mâinile mele.

— Oh, îmi cer scuze, zic, în timp ce alt bărbat mă ţine ca să-mi recapăt echilibrul, dar bărbatul de care m-am lovit se strecoară în pub.

Când mă uit atentă pe geamul de lângă uşa deschisă, văd că e statuia de metal de care m-am lovit în ziua când eu şi Sam am găsit magazinul de magie din Galway. Sam se opreşte brusc în spatele meu. Mă uit în ochii gri ai bărbatului şi nu văd niciun

contur de lentilă de contact. Ceva din strălucirea pielii lui e artificial, adică mai artificial decât vopseaua de corp argintie. Sau poate că e mult mai natural; arată ca o piele făcută din metal. Bărbatul zâmbeşte mecanic şi eu mă cutremur. Se mişcă de-a lungul geamului în timp ce merg şi ochii lui ciudaţi îl găsesc pe Sam şi apoi pe Alice, care e în faţa noastră. Zâmbetul lui se măreşte. Până şi colţurile gurii lui sunt nişte balamale micuţe.

— Hai să mergem, zic încet, îl iau pe Sam de mână şi ne grăbim către Alice şi Bea.

O iau şi pe Bea de mână şi îi duc repede pe cealaltă parte a drumului, către bibliotecă. Bărbatul de metal se holbează prin geam. Alice traversează drumul mai încet în spatele nostru. După ce tocmai a pus piciorul jos de pe bordură se întoarce să se uite la bărbatul-statuie o ultimă dată. Se încruntă şi începe să zică ceva de parcă ar vrea să strige către el. Lui Sam îi cade faţa.

O maşină ia colţul în viteză în faţa noastră. Şoferul o vede pe Alice în ultima clipă. Îmi dau seama ce urmează să se întâmple, dar abia am timp să mă mişc, că scârţâitul frânelor şi muşcă din şosea. Şoferul încearcă să oprească, dar maşina e prea aproape de Alice. Botul vehiculului o izbeşte, iar Alice zboară peste capotă şi apoi cade pe stradă. Maşina derapează şi apoi se opreşte.

Cred că Bea ţipă, sau poate că o fac chiar eu. Toţi alergăm către Alice. Singurul lucru pe care îl percep e că se mişcă şi, chiar când ajungem lângă ea, am un moment neaşteptat de uşurare, pentru că pare că încearcă să se ridice. Dar apoi faţa i se face palidă ca a unei fantome şi ochii i se dau peste cap şi se prăbuşeşte. Cu o viteză incredibilă (şi o prezenţă de spirit pe care eu nu o am), Bea o prinde pe Alice înainte să dea cu capul de pământ.

Parcă simt cum mă înţeapă genunchii în timp ce mă las pe jos, pe drum, lângă Alice. Pleoapele ei tresar şi braţele lui Bea în jurul ei tremură. Sam şi o femeie care trebuie să fie persoana care conducea maşina sunt acolo, lângă mine şi un grup mic de oameni s-a adunat pe marginea drumului, punând întrebări şi dându-ne sugestii despre ce ar trebui să facem.

Mă întind şi o plesnesc uşor pe Alice pe obraz.

— Alice, zic cu vocea răguşită. Alice!

O lovesc puţin mai tare şi deschide ochii. Tipa de la volan

scoate un oftat de uşurare. Alice pare confuză o secundă, dar apoi expiră zgomotos şi soaţe cel mai scurt scâncet care se transformă repede într-un suspin. Când mă uit în jos la ea, văd de ce. E acoperită de sânge. I s-au rupt ciorapii şi pielea de pe genunchi e crăpată. Şi mâinile şi coatele ei sângerează tare şi are o rană lungă, crestată în braţul drept care se vede prin ruptura puloverului. Are bucăţi de pământ şi pietriş înfipte în piele.

Dar braţul stâng al lui Alice e cel care mă face să mă opresc din a încerca s-o ridic. Umărul nu mai e la locul lui. E o diferenţă mică, dar arată atât de greşit – o umflătură unde ar trebui să fie linii ascuţite. Simt un val de greaţă pe care mi-l înghit cu greu.

Respiraţia lui Alice e superficială şi rapidă.

— E OK, zice Sam de lângă mine. E OK – uite, dă-mi mâna.

O femeie iese din mulţimea de pe marginea drumului.

— Sunt calificată să dau primul ajutor, zice, pot să ajut?

— Şi noi suntem, răspunde Sam, fără să se uite la femeia care vorbise.

Mama ne-a dus pe toţi să facem cursuri de prim-ajutor în fiecare an, de la vârsta de opt ani. Putem să bandajăm răni, să improvizăm faşe de suport şi atele în câteva minute. Alice se albeşte la faţă, dar îi întinde braţul lui Sam.

El o prinde de mână şi eu îi fixez braţul chiar sub umăr. Încet, cu Alice tresărind sub noi, Sam îi întinde cotul şi îi trage braţul încet către el, până când încheietura alunecă la locul ei pocnind.

Alice scoate un ţipăt, apoi tremură.

— Mai bine? zic în şoaptă.

Dă din cap, dar ochii ei par bântuiţi. Arunc o privire peste drum, la lumea care încă se agită şi mă întreb dacă omul de metal încă se uită de la geam. Brusc, mă înţeapă obrajii de parcă aş fi fost pălmuită. Mă încrunt şi dau din cap, îmi pun mâna rece pe faţă ca să mă răcoresc.

Sam, Bea, şi doamna cu prim-ajutorul o ajută cu grijă pe Alice să ajungă pe marginea drumului, în timp ce tipa care conducea maşina îşi frânge mâinile şi îşi cere scuze din nou şi din nou. Alice tot zice: *E în regulă, e în regulă,* dar când se ridică ameţeşte din nou şi se sprijină greoi pe Bea.

— Trebuie să te ducem la spital, zice Bea şi Alice dă din nou din cap.

Proprietara de la chioşcul de ziare de peste drum, Mary Daly,

ne invită înăuntru şi o aşezăm pe Alice pe un scaun din spatele tejghelei. Apoi îi dă lui Alice nişte ciocolată şi o băutură carbogazoasă.

— Pentru şoc, zice.

— Să sun la o ambulanţă? întreabă doamna cu prim-ajutorul.

Alice răspunde, vocea ei e dintr-odată puternică:

— Nu, e în regulă, prietenul meu locuieşte imediat mai jos. Poate el să… apoi se opreşte, rămâne fără aer de la durere. Poate el să mă ducă.

Îmi dau fularul jos şi fac o faşă de suport pentru braţul lui Alice.

— Nu crezi că ar trebui s-o întrebăm pe Gracie? zice Sam.

— Nu, răspunde Alice repede, nu vreau s-o îngrijorez pe mama. O să-l rog pe Nick să mă ia.

— Alice, cred că ar trebui să chemăm o ambulanţă, zice Bea.

Mary Daly şi doamna cu prim-ajutorul dau amândouă din cap.

— *Nu,* zice Alice din nou.

Îşi îndreaptă spatele şi îşi dă părul lung pe spate, de parcă vrea să demonstreze că poate.

— Sunt bine.

— Alice…

— Am avut parte şi de lucruri mai rele, zice Alice scoţând un chicotit uscat. Toţi am avut.

Poate e pentru că a pomenit de sezonul accidentelor, cumva indirect, dar Bea nu insistă. În loc de asta, scoate telefonul lui Alice, formează numărul lui Nick şi-i ţine telefonul la ureche lui Alice.

În timp ce vorbeşte cu el, eu şi Sam facem tot ce putem ca să-i curăţăm şi să-i dezinfectăm rănile. Mulţimea se risipeşte, până rămânem singuri după tejghea. Pentru că suntem atât de aproape de Alice, putem să auzim cu toţii ambele părţi ale conversaţiei ei.

— Unde ai fost azi-noapte? e primul lucru pe care-l zice Nick când răspunde la telefon.

— Hei, Nick, răspunde Alice cu o voce aparent relaxată. Am avut un mic accident şi nu vreau s-o deranjez pe mama. Eşti liber acum? Mă poţi duce la spital?

Nick parcă nici n-a auzit-o.

— Unde ai fost azi-noapte, Alice?

Alice face o perdea din părul ei şi se apleacă, de parcă aşa n-o

să mai auzim.

— Am fost cu Cara şi Bea. Am stat acasă doar.

Vocea lui Nick devine mai gravă, dar cred că pot distinge cuvintele.

— Trebuia să stai cu mine.

— Nick, îmi pare rău. Mama şi-a rupt mâna şi a trebuit să stau acasă.

Vocea lui Alice coboară ca să ajungă la acelaşi nivel cu a lui, dar a ei e delicată şi a lui e tăioasă. Lângă mine, Bea îşi încrucişează braţele şi scoate un sunet nervos şi iritat.

Alice pare să treacă prin asta des, cu Nick. Mama zice că e groaznic de nesigur pe el pentru cineva atât de popular, dar Alice spune că nu e nesigur, e doar gelos. E doar iubire. Eu nu ştiu nimic despre genul ăla de iubire, dar îmi imaginez că dacă ai sentimente aşa puternice pentru cineva, ajungi să fii puţin posesiv. Mama spune că iubirea lor e una cu scântei.

Alice tresare în timp ce Sam pune nişte bandaje de hârtie pe braţul ei care sângerează încontinuu.

— Trebuie să fi fost sticlă spartă pe jos, bâiguie el.

Nick trebuie să fi auzit ce a zis Sam, pentru că atunci când vorbeşte din nou, vocea lui e complet diferită.

— Eşti bine, iubire? zice el prin telefon către Alice.

— A lovit-o o maşină, spune Bea, foarte zgomotos, lângă telefon.

Alice tresare din nou.

— Sunt bine, spune ea peste sunetele de îngrijorare pe care le scoate Nick. Trebuie doar să mă ducă cineva la spital. Sunt în chioşcul de ziare de vizavi de bibliotecă.

— Vin acum.

Când închide, Alice pare şi mai palidă, dar se întoarce către Bea cu capul sus.

— Nu face scandal, îi zice.

Nick ajunge în cinci minute. Alice se ridică atunci când intră înăuntru.

De fiecare dată când îl văd, sunt surprinsă de cât de frumos e. Părul lui e negru şi îi cade în valuri până la maxilar şi ochii lui sunt destul de intenşi. E înalt şi lat în umeri şi emană energie.

— OK, zice Bea cu o voce încordată, hai să mergem.

Nick se uită către Bea, care pare să se uite oriunde numai nu la el.

— O iau eu, zice. Nu trebuie să staţi cu noi.

Se întoarce către Alice şi o mângâie pe obraz cu delicateţe.

— Hai, iubire, îi spune, hai să te bandajăm!

— Vin şi eu cu voi, intervine Sam. Trebuie să mă întâlnesc cu Martin în oraş mai târziu oricum.

Nick nu pare prea fericit să aibă un însoţitor, dar zice:

— OK, frate, te las în faţa spitalului. Dar intru eu cu Alice.

Bea se uită urât, dar Alice zâmbeşte încordat. Îi mulţumeşte lui Nick cu un sărut şi se întoarce către mine şi Bea.

— Nu faceţi mare tămbălău, zice iar. Şi nu-i spuneţi mamei. O să rămân la Nick în seara asta, ca să nu se îngrijoreze. Voi mergeţi acasă, zice. Nick o să aibă grijă de mine.

— Da, sunt sigură că aşa va fi, spune Bea printre dinţi, nervoasă.

Mă uit către ea dezaprobator. Se încruntă în timp ce îi urmărim plecând.

Când nu se mai vede maşina lui Nick, alerg pe cealaltă parte a drumului (uitându-mă cu atenţie în ambele părţi înainte să traversez) şi către bibliotecă chiar în timp ce bibliotecara încuie uşa.

— Nu, nu, nu, zic, stând în faţa ei ca să-i blochez calea. Trebuie neapărat să găsesc un articol de ziar, zic eu, foarte repede. Nu apare online şi e foarte important şi ştiu că biblioteca e închisă mâine şi nu pot să merg la Ballina sau Castlebar pentru că trebuie să mă duc la şcoală şi apoi e Halloweenul şi oricum nu ştiu exact în ce ziar e articolul şi ar trebui să merg la amândouă şi nu pot să aştept până luni, vă rog, mă lăsaţi măcar cinci minute?

Bibliotecara îşi ridică sprâncenele.

— Biblioteca e închisă, iubito, zice. Ar fi trebuit să-ţi faci temele mai devreme dacă era atât de important.

Bea apare în spatele meu:

— Nu e pentru teme, spune ea. Dar chiar *e* foarte important. E pentru o prietenă. E un articol de acum câţiva ani despre podul care s-a prăbuşit şi pe care trebuia să-l reconstruiască primăria. Credeţi că putem să stăm doar câteva minute, să vedem dacă-l găsim?

— Mă tem că nu, zice bibliotecara. Trebuie să-l iau pe băiatul meu de la antrenament la şi-un sfert.

Îşi pune cheile în buzunar şi dă să treacă drumul spre parcare.

— Dar dacă vreţi informaţii despre pod, s-ar putea să găsiţi pe cineva la birourile de la primărie, dacă vă grăbiţi. Ar trebui să aibă copii după anumite articole.

Eu şi Bea aproape că fugim către birourile de la primărie. Ajungem la uşa principală cu răsuflarea tăiată, chiar în timp ce bărbatul în costum gri dinăuntru întoarce semnul de la DESCHIS pe partea pe care scrie ÎNCHIS. Bea bate în geam şi eu încerc să mă rog de bărbat să vorbească cu noi, dar el doar dă din cap, arată către semnul de ÎNCHIS şi dispare înapoi în clădire.

— La dracu'!

Bat din picior frustrată. Mă întorc către Bea, dar ea pare absorbită de telefonul ei.

Se uită la mine şi zice:

— Sunt încă pe drum.

Oftez şi mă îndepărtez de birouri.

— Alice o să fie bine, încerc s-o liniştesc pe Bea. Cum a spus şi ea, am avut parte şi de lucruri mai rele. Şi îl are pe Nick să aibă grijă de ea.

Bea se uită urât. Tot drumul spre casă, faţa ei e ca o furtună. Ne oprim la râu, unde se reconstruieşte podul de lemn. Mă sprijin pe masa de picnic şi mă uit către apă. Îmi doresc să fi putut vorbi cu cineva despre Elsie. Simt că am nevoie ca cineva să-mi aducă aminte din nou că e reală.

Bea mormăie ceva despre muzicieni de căcat. Când o întreb de ce-l urăşte brusc atât de tare pe Nick, îmi aminteşte despre certurile lui cu Alice şi despre telefoanele de la trei dimineaţa şi toate dăţile în care Alice urcă scările apăsat după ce a stat cu el şi toate dăţile în care zice că nu vorbeşte cu ea dintr-un motiv sau altul şi, în timp ce Bea spune toate astea, mă simt de parcă o imagine care fusese neclară acum devine foarte limpede.

— O mare parte din farmecul lui Nick ţine de sex, zice Bea.

Îşi aprinde o ţigară şi îmi dă şi mie una. Gura ei e hotărâtă şi subţire când fumează.

— Se pricepe la asta şi ştie s-o facă pe Alice să se simtă bine.

Mă trag cumva înapoi când zice asta, nu mă simt chiar confortabil să ştiu detalii despre viaţa sexuală a surorii mele.

— Mă rog, asta e… De fapt, nu prea ştiu ce-i asta.

— Dar ceva la care chiar *se pricepe* e manipularea emoţională.

Gura lui Bea se strânge în jurul sunetelor. Dau din cap încet şi

îi spun că asta pot să cred şi eu. Accesele de furie prin care trece, felul în care îşi arată popularitatea, ca pe o cravată stridentă care ar sufoca orice altă persoană. Bea îşi coboară vocea şi vorbeşte către iarba călcată în picioare de sub bancă.

— Alice mi-a spus ceva mai devreme, zice. Despre Nick.

Dă cu piciorul în smocurile de iarbă.

— Chiar înainte de vara asta, Alice a fost la una din petrecerile celor din anul şase şi s-au îmbătat şi au jucat Adevăr şi provocare, ştii? Şi ea şi Kim au fost provocate să fugă pe stradă în lenjeria intimă.

Piciorul lui Bea bate în bancă fără oprire.

— Şi dimineaţa următoare, continuă ea, Alice a fost la Nick acasă şi i-a spus totul despre petrecere şi cum ar trebui să vină şi el data următoare, dar lui nu i-a plăcut că ea bea fără el şi că alţi oameni au văzut-o în lenjeria intimă.

Ţigara îmi atârnă în mână, într-o parte. Scutur scrumul şi trag un fum. Bea continuă:

— Şi, mă rog, s-au certat în legătură cu asta şi apoi s-au împăcat şi au făcut sex.

Zice următoarea parte foarte repede.

— Şi lui îi place s-o lege.

Eu mă foiesc iar.

— Şi ea e ok cu asta, mai puţin că în dimineaţa aia a legat-o de un scaun în dormitorul lui şi a lăsat-o acolo.

Trag prea tare şi fumul mă zgârie în gât.

— Stai – *cum?*

— S-a dus să cumpere ţigări, zice ea. S-a dus să cumpere ţigări şi a lăsat-o legată atât de strâns că nu a putut să se elibereze orice ar fi încercat.

Rămân cu gura căscată.

— Trei ore mai târziu – şi-a dat seama după ceasul deşteptător de pe comoda lui – a venit înapoi.

Clipesc apăsat de câteva ori ca să-mi scot imaginea asta din cap.

— A spus *Oh* şi zâmbea. A spus *Am uitat.*

— Dar cum…? zic. De ce nu…? De cât timp…? De ce e încă cu el? E cu el acum. De ce am lăsat-o…? Trebuie să mă opresc să respir. De ce nu mi-a spus?

Vocea mea devine mai puternică şi mai rugătoare decât voiam.

Bea nu răspunde. În loc de asta, îşi scoate cărţile. Le întinde pe masa de picnic din faţa noastră.

— O atrag pericolele, zice Bea. Pentru că măcar aşa ştie că sunt chiar în faţa ei şi nu sunt ascunse. Spre deosebire de tine.

— De mine?

— Asta înseamnă asta de aici, răspunde şi arată către una dintre cărţi. Tu îţi dai voie să vezi doar lucrurile bune, dar asta… Tu vezi doar ce e sigur, ce vrei să vezi.

— Ce vrei să spui?

Cuvintele ei se simt ca un pumn.

— Nu, nu fac asta, zic cu voce stinsă.

Nu-mi dau seama dacă mi-e ruşine sau sunt indignată.

— Nu-i adevărat, Bea. De ce ai spune aşa ceva?

— Nu eu o zic, răspunde Bea dând din cap. Cărţile au făcut asta.

— Sigur ca da.

Îmi simt gura cum mi se strânge de parcă am gustat ceva nasol sau de parcă urmează să plâng. Nu ştiu când a devenit Bea brusc cea mai bună prietenă a lui Alice şi îi ştie toate secretele. Nu ştiu de ce mă deranjează asta după tot ce tocmai a zis Bea despre sora mea. Am un nod în gât care nu se mişcă oricât de tare aş încerca să înghit. Ne aruncăm amândouă mucurile de ţigară pe pământ şi le calc cu vârfurile ghetelor. Rujul lui Bea pătează iarba, ca sângele.

12.

Când ajung acasă, mama stă pe întuneric în bucătărie. (Bea nu e singura persoană din viaţa mea cu o afinitate pentru dramă). Aprind lumina şi pare surprinsă să mă vadă. Încearcă să se comporte normal, dar se vede că a mai pus un covor în bucătărie şi când mă duc să pun la fiert apă pentru ceai văd că ceainicul nu mai e acolo. Observ şi data de azi în calendarul care atârnă de spatele uşii dinspre grădină.

Cu toate ciudăţeniile de azi-noapte şi sărutul lui Sam şi Bea de vara asta şi accidentul lui Alice şi ce mi-a spus Bea despre Alice şi Nick, am uitat complet ce zi e azi. Mă opresc în mijlocul bucătăriei şi mă întorc cu faţa către mama.

— Eşti bine? întreb. E o întrebare stupidă; ştiu că nu e OK.

Mama încearcă să zâmbească, dar zâmbetul ei arată ca o grimasă.

— Mă doare puţin capul, zice. O să mă duc la culcare. Să nu uiţi să scoţi totul din priză înainte să te duci sus, OK? Şi ai grijă cum deschizi dulapul ăla – cred că balamalele sunt slăbite. Şi să nu te duci lângă geamul din baie.

Eu dau doar din cap tristă şi o las să se ducă sus, şi mă întreb unde a dispărut persoana care era atât de încântată de o plimbare în munţi în dimineaţa asta. Dar cred că ştiu răspunsul. S-a întors înapoi în timp, în mintea ei, la un alt octombrie prea cald pentru anotimpul ăsta, cu patru ani în urmă, la ultima nenorocire.

Ochii mi se umplu brusc de lacrimi şi inima încearcă să iasă afară şi gâtul mi se închide înainte să-mi poată sări din piept. Iau câteva guri adânci de aer, cum îmi spune mama că ajută în situaţii de criză – prin nas, din diafragmă, de parcă urmează să cânţi operă. Nu că aş fi cântat vreodată operă. Mă întreb cine îi spune mamei să respire adânc în noaptea asta.

O sun pe Gracie. Mănâncă ceva când răspunde şi sunetele pe care le face când mestecă se aud prea tare şi distorsionate. Cerceii i se lovesc de telefon şi aud zgomotul clar lângă mine.

— Suntem în treizeci, îi spun.

Nu zice *Cara*? Pentru că ştie deja că sunt eu la telefon şi nu zice *Ce?* Pentru că ştie despre ce vorbesc.

— Oh, Doamne, spune ea în schimb. Am uitat complet. Se comporta atât de normal mai devreme. Părea fericită.

— Poate a uitat şi ea o vreme.

Poate simte că faptul că a uitat face totul şi mai rău. Eu sigur asta simt.

Tata a murit în prima săptămână din sezonul accidentelor, când eu aveam opt ani. Ca şi noi, mama a fost complet distrusă şi s-a pus încet pe picioare şi l-a jelit şi mulţi ani mai târziu a renunţat să se mai ascundă de lume în ziua aia de octombrie timpuriu şi, în loc de asta, în fiecare an ne duce la mormântul tatei şi ne spune poveşti despre el, ca noi să nu uităm niciodată. Unchiul Seth a murit fix acum patru ani şi mama încă se ascunde de lume în ziua cu pricina. Dar nu vorbim despre asta. Vorbim despre Seth când era în viaţă, dar nu pomenim niciodată despre felul în care a murit. E ca şi cum mama refuză să creadă că nu mai e.

Gracie oftează la celălalt capăt al firului.

— O s-o sun, zice. Vorbim mai târziu, Cara.

Când închid, mă simt puţin mai bine. Pentru asta sunt cei mai buni prieteni, îmi spun eu. Apoi mă gândesc la toate lucrurile pe care le-a zis Bea despre mine mai devreme *(Nu eu, cărţile)* şi din nou nu mă mai simt prea grozav.

Alice vine acasă înaintea lui Sam. E aproape de miezul nopţii, dar nu mă aşteptam să vină acasă deloc; trebuia să rămână la Nick. Sunt în sufragerie în pijamale, cu unul din mixurile lui Bea pe post de companie, încercând să mă las prinsă într-o carte. Apoi apare Alice şi îmi pică faţa şi simt că mi se rupe inima.

Are buza spartă şi ochii îi sunt roşii. Unul dintre obrajii ei se face roz închis de la o nouă vânătaie. Sar de pe canapea şi alerg către ea, iar ea îşi lasă geanta pe jos de acolo de unde e şi parcă se leagănă pe loc în timp ce o îmbrăţişez strâns. Ceva îmi spune că vânătăile astea noi nu sunt accidente, dar nu ştiu cum s-o întreb.

Alice nu spune nimic şi chiar nu ştiu ce să fac, aşa că o aşez pe canapea şi mă duc la bucătărie şi pun la microunde o cană cu apă, pentru că nu ştiu unde a ascuns mama fierbătorul de apă. Fac două groguri improvizate cu scotch-ul mamei şi cu bucăţi generoase de lămâie înţepate cu cuişoare. Le fac foarte dulci şi zahărul arată ca sclipiciul la fundul paharului.

Stăm pe canapea în linişte şi bem şi când terminăm ştiu că am aşteptat destul, aşa că întreb:

— Alice, Nick te…? dar brusc îmi dau seama că nu pot să termin fraza.

Nici nu ştiu ce vreau să întreb. Nici nu prea pot să mă uit la Alice după tot ce mi-a zis Bea. În loc, merg în bucătărie şi mai fac două pahare de grog.

Când vin înapoi în sufragerie încerc s-o spun altfel:

— Bea mi-a zis ceva după ce ai plecat la spital.

Aşez paharele înalte jos pe suportul de pahare de pe masa învelită. Alice îl ia pe-al ei imediat.

— Despre Nick.

Îmi iau paharul mai încet şi iau o înghiţitură, savurând căldura.

Alice dă din cap, părul acoperindu-i faţa ca o perdea, ferind-o de mine.

Mi se pune un nod în gât, dar trebuie s-o întreb oricum.

— Nick, zic eu din nou şi aproape de întrebare nu reuşesc să ajung.

— Probabil că ar trebui s-o termin cu el.

Deschid şi închid gura de câteva ori înainte să pot vorbi.

— Ce s-a întâmplat în seara asta?

— Au spus că umărul a fost pus la loc cum trebuie, deşi, se pare că nu trebuie să-l pui la loc singur. Sau să-ţi pui fratele mai mic să-l pună pentru tine.

Râde cumva. Înainte să o pot întrerupe, continuă:

— A, şi zece copci… arată către braţul ei drept, cel care avea tăietura de-a lungul lui. Cinci aici.

Îmi arată bandajul gros de pe genunchiul drept.

— Mă simt ca o păpuşă din cârpe, cusută toată. Zâmbeşte cu gura strâmbă.

— Dar aia? arăt către buză.

Alice oftează. Şoptesc atât de încet încât nu sunt sigură că aude:

— A fost Nick?

Alice e tăcută pentru atât de mult timp încât sunt aproape sigură că nu m-a auzit.

— Nu ştiu ce ţi-a spus Bea, zice într-un final, dar nu e ca şi cum…

Se opreşte câteva clipe.

— Uneori ne certăm. Adică, ripostez şi eu. Uneori eu îl lovesc prima. Am vrut să vin acasă după spital, el a vrut să stau cu el – a blocat uşa, aşa că l-am lovit. Eu am început.

Acum nu mai pot să tac.

— Pentru că nu te lăsa să pleci. Şi ce contează că tu îl loveşti prima, sigur el loveşte mai tare. Alice – îi spun numele ca pe o rugăminte – te-a *lovit.* Alice, chestia asta e serioasă. E foarte, foarte serioasă.

— Nu e chiar aşa. El nu e… nu e aşa. A fost o greşeală, spune Alice. Avem o… relaţie temperamentală.

Zâmbeşte confuză. Asta e un alt termen pe care îl foloseşte mama pentru partidele lor de ţipat la telefon.

— Dar de ce-l laşi să se poarte aşa cu tine? Îl iubeşti?

Nu ştiu de unde a venit a doua întrebare, dar dintr-odată voiam să ştiu.

Lui Alice îi ia ceva până să răspundă şi, când o face, nu e răspunsul la care mă aşteptam.

— Aşa cred, zice încet.

Frustrarea mea creşte odată cu nodul din gât.

— Dar de ce? Cum?

Aş vrea s-o întreb cum se poate gândi că-l iubeşte după toate astea, dar în loc de asta îi pun o întrebare mai uşoară:

— Ce vrea să însemne asta? *Aşa cred?* Cum poţi să nu ştii?

— E complicat, Cara.

Îmi atinge părul de parcă ea e cea care mă liniştеşte pe mine.

— Probabil c-ar trebui să mă despart de el. Dar suntem împreună de atâta timp, ştii? Şi mă înţelege. Poate de aia ne certăm atât de mult. Şi eu îl înţeleg pe el, mai mult ca oricine. Are sufletul ăsta fascinant. Faptul că e întunecat e parte din asta.

Apoi râde cumva de ce a zis.

— Zici că-s Bea.

Se aşază pe spate mai confortabil, rezemată de canapea.

— Vrei să-ţi spun un secret?

Nu ştiu câte secrete mai pot duce, dar dau din cap oricum.

— Mai e cineva.

Lui Alice îi joacă un zâmbet la colţurile gurii. Suntem, poate, puţin bete. Întunericul e aproape de noi şi parcă ne ascultă. Casa asta ia lecţii de la fantome.

— Cineva nou. Sau, de fapt, se corectează, cineva vechi. Cineva care a fost mereu aici şi cred că mereu am ştiut că e perfect pentru mine, dar nu mi-am dat voie niciodată să cred asta, nici măcar să mă gândesc la asta.

Întunericul se scutură pe pielea mea ca nişte ace mici. Mă

gândesc la o mână caldă în mâna mea în timp ce mergeam desculţă peste un râu care nu putea să fie îngheţat. Mă gândesc la ochi ca albia râului. Fără să-mi dau seama că gândesc cu voce tare, zic:

— Ştiu exact ce vrei să spui.

O zic cu voce stinsă şi respiraţia mi se face ca ceaţa în faţa ochilor. Văd cum cuvintele îmi ies din corp. Le văd chiar în faţa mea.

Alice n-a observat.

— Dar mi-e frică, zice. Nu-i aiurea? Mi-e frică să recunosc chestii. Să recunosc că am greşit.

Îşi pune paharul gol jos şi-şi răsuceşte părul în faţă, peste umeri şi suflecă capetele de la faşa ei de suport... Mi-e frică să fiu fericită.

Atunci îmi dau seama că Alice nu a fost niciodată fericită, pentru o lungă perioadă de timp. Asta îmi dă fiori. Trebuie să-mi mai fi spus, să-mi fi arătat într-o mie de feluri, ani întregi, dar nu mi-am dat seama niciodată cu adevărat. Mă aplec spre ea şi îi iau mâna sănătoasă în mâna mea. Zic în şoaptă: *Îmi pare rău,* pentru că nu mă pot gândi la nimic altceva să-i spun.

Alice îşi întoarce mâna ca ea să fie cea care mă ţine.

— Nu-i nimic, surioară, zice. O să fie bine. Dar nu pare că o să fie bine vreodată.

N-o mai aud pe mama sus. Mă întreb dacă telefonul lui Gracie a făcut-o să se simtă mai bine sau dacă aşa ceva ar fi posibil măcar. Nu pentru prima dată, mă gândesc cum trebuie să fie să pierzi un frate. Mă ţin de Alice de parcă mă înec, sau de parcă ea se îneacă şi nu vreau să-mi dau drumul. *Cel mai rău de până acum.* Cuvintele lui Bea îmi huruie în cap.

— Suntem în 30, şoptesc în părul lui Alice.

Alice se trage înapoi şi se uită la mine. Dă din cap.

— Ştiu. Cum e?

— Rău.

Mă joc cu nişte puf de la una din pernele de pe canapea.

— Eu uitasem, zic încet. Asta-i tare egoist şi oribil?

Alice îmi mângâie mâna.

— Nu, deloc, zice ea. E normal. Viaţa merge mai departe.

Nu pentru toată lumea, mă gândesc.

— Mi-e mai dor de Seth decât de tata, îi spun lui Alice.

Dacă eram la şcoală aş fi scris asta la maşina de scris a lui

Elsie şi ar fi fost agăţat pe sârma de rufe cu celelalte secrete, pe coridoare, dar nu sunt la şcoală şi faptul că-i spun secretele mele unei surori-prietene e aproape la fel de bine.

Alice vorbeşte în şoaptă:

— Şi mie.

Secretele sunt şi mai bune când sunt împărtăşite. Mă uit la picioarele bandajate ale lui Alice. Aş vrea să-i povestesc ce au spus cărţile lui Bea, să-i zic să aibă grijă, dar mi-e prea frică.

— Sezonul accidentelor îşi lasă urmele, zic, în schimb. Mă gândesc la tata, mă gândesc la Seth. La toate dăţile când a fost cât pe ce să se întâmple, la tipa de la volan apăsând lung şi tare pe frână azi, la cât de repede ar fi mers dacă n-o vedea pe Alice în ultima clipă. Mă gândesc la Alice lovindu-se la cap de balustradă când a căzut alaltăieri noapte. Nimeni în casă. Ar fi putut să nu se mai trezească din lovitură şi să nu poată suna la ambulanţă. Uneori pare că suntem mai mult decât norocoşi când supravieţuim accidentelor.

— Nu am căzut pe scări, zice Alice brusc, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Mă uit în sus la faţa ei.

— Nici nu eram aici. În casă, adică.

Îmi amintesc cum m-a sunat mama în noaptea aia, cum am luat autobuzul spre spital şi cum am plimbat-o pe Alice cu o contuzie de jur împrejur.

— Dar te-ai lovit la cap.

— De poliţa de la şemineul lui Nick.

Îmi simt inima ca un bolovan.

— Alice, zic, pentru că e singurul lucru pe care-l pot spune.

— Ne certam. M-a împins, am căzut – n-a vrut, n-a fost vina nimănui. A fost un accident, zice ea, dar nu a fost din cauza sezonului accidentelor. Nu e mereu din cauza asta.

Tresar. Simt că tot corpul îmi tresare.

— Eu cred că e.

Alice încearcă să-şi aşeze picioarele unul peste celălalt, dar bandajul de pe genunchi n-o lasă. Ciorapii ei încă sunt pătaţi de sânge. Face o grimasă.

— Nu pot să cred că n-am văzut maşina aia venind, zice.

— Niciunul din noi n-a văzut-o, dau din cap.

Apoi, amintindu-mi, zic:

— Ai spus ceva, înainte să te lovească maşina. Când m-am

lovit eu de statuia aia ambulantă.

Alice dă din umeri şi se trage mai în spate ca să stea mai confortabil pe spătarul canapelei.

— Tipul în costum de Om de Tinichea? Mi s-a părut doar că seamănă cu cineva. Atâta tot.

Scot nişte puf din perne.

— Mi s-a părut că ai zis *Christopher,* spun eu, amintindu-mi expresia lui Sam, întrebându-mă dacă a auzit ce-am auzit eu.

— M-am înşelat, zice Alice şi se ridică de pe canapea. Evident.

Ridică paharele noastre goale de whisky cu o singură mână, ca să le ducă în bucătărie.

— A fost una din situaţiile alea ciudate când ţi se pare că nişte lucruri seamănă până când nu mai crezi deloc aşa când le vezi într-o altă lumină.

Se întoarce către hol şi scoate un oftat micuţ.

— Mă duc să văd ce face mama.

Căptuşeala de pe fiecare suprafaţă din casă e sufocantă, de parcă nu ai destul loc să respiri. Se simte de parcă sunt multe lucruri care au rămas nespuse. Cred că toată familia mea e aşa: ne înghiţim limba când sunt lucruri pe care nu le putem spune şi căptuşim fiecare suprafaţa pentru inevitabilul moment când toate o să se zbată să iasă afară.

Sam vine acasă puţin mai târziu. Eu şi Alice suntem iar în sufragerie împreună, cu sonorul televizorului dat la minim în fundal. Sunetul lui se aude înăbuşit în camera mult prea căptuşită. Mama e sus cu ceaiul pe care i l-am dus. Ne închipuim că n-o să doarmă prea mult în noaptea asta.

Primul lucru pe care-l face Sam când intră în casă e să întrebe ce s-a întâmplat cu faţa lui Alice şi ea îi spune acelaşi lucru pe care i l-a povestit şi mamei: a fost un accident. Îi evit privirea lui Sam. Se holbează la Alice mult timp.

— OK, zice, dar nu pare s-o creadă deloc. Ce face Melanie? întreabă, şezând pe măsuţa de cafea de lângă noi. Azi e…

— 30, da, zice Alice. E sus. E bine, cred. Cât de bine poate fi.

Se uită la tavan de parcă poate să vadă camera mamei prin el. Are o privire ciudată pe faţă.

— Are secretele ei, zice.

Mă încrunt. Obrazul lui Alice se face mov. Buza nu mai sângerează, dar e umflată şi arată dureros. Mă uit la Sam şi mă

gândesc că Alice n-ar trebui să vorbească despre ţinut secrete.

Sam pare să creadă şi el asta. Se întunecă la faţă.

— Mda, aşa facem noi lucrurile, zice el. Nu-i aşa?

Vocea lui e tăioasă. Se ridică şi apoi se aşază din nou.

— *Urăsc* asta! zice cu voce ridicată.

Mă uit spre tavan, la fel cum tocmai a făcut Alice şi îmi încrucişez braţele la piept.

Sam continuă:

— În casa asta nu ştim niciodată ce e greşit, doar că ceva e greşit. E o tâmpenie.

Bate cu piciorul pe podea de parcă are emoţii, sau e nervos. Arată cu degetul arătător către Alice.

— Şi ce căcat s-a întâmplat după ce te-am lăsat la spital? Sau ai şi tu secretele tale?

— Sam, zic, ca pe o atenţionare.

— Nu, are dreptate, îmi spune Alice şi dintr-odată pare să fie la fel de nervoasă ca Sam. Ai dreptate, zice către el. Vrei să ne împărtăşim secretele? OK, o să-ţi zic ce cred eu – o să-ţi zic un secret.

Vocea ei e ascuţită, ca marginea unei stânci. Zice:

— Cred că toată povestea asta cu sezonul accidentelor e un căcat.

Ridic mâinile s-o opresc, de parcă cuvintele ei sunt obiecte palpabile, care pot să ne atingă şi să ne lovească.

— Alice, hai, te rog.

— Aşa e.

Mă uit panicată către uşa de la sufragerie. Sam nu a închis-o când a intrat şi-mi fac griji că o să ne audă mama.

Zic asta în şoaptă, dar sună ca un sâsâit:

— Şi-atunci ce e cu toate căzăturile şi umflăturile şi vânătăile? Ce e cu maşina care tocmai te-a lovit? Dar mâna mamei, braţul rupt? Dar raftul de cărţi care a căzut peste mine? Dar Sam, la ora de sport?

— Coincidenţă, zice Alice. În cea mai mare parte. Restul? Nu-s accidente. Crezi că pur şi simplu mi-a căzut telefonul din mână în noaptea aia? Eram nervoasă, spune cu ardoare. Mi-am trântit veioza de perete.

Sam deschide gura să zică ceva, dar îl întrerup.

— Dar tot a fost un accident că raftul meu a căzut, spun eu, iar sâsâitul din vocea mea se aude mai tare. Şi ce e cu tăieturile

şi copcile? Şi cu oasele rupte din doi în doi ani?

Vorbesc normal acum, dar în urechile mele glasul mi se aude prea tare.

— Şi ce e cu scăpatul ca prin urechile acului, Alice? Şi atunci când Sam şi-a spart capul de plăcile de gresie din bucătărie? Şi atunci când s-a spart sticla aia şi aproape că ţi-a secţionat vena de la încheietura mâinii? Şi atunci când aproape m-am înecat?

Ochii lui Alice par ochii altcuiva.

— Chiar crezi că toate alea au fost accidente?

Mai târziu mă întorc la propoziţia aia şi-mi dau seama ce e greşit cu ea, ca într-un puzzle cu poze pentru copii, dar acum ridic doar vocea şi mai tare şi zic:

— Dar tragediile, Alice? Tata şi bunul? Seth?

— Oh, da? strigă Alice. Ce e cu Seth? Cum e un accident felul în care a murit?

— Alice, zice Sam încet.

— Uite, zice, ştiu că nu vreţi să credeţi asta. Ştiu că n-aţi crezut niciodată, dar ăla n-a fost un accident. Nu a fost un accident că s-a lovit cu capul de stânca aia.

Şi poate cuvintele ei sunt palpabile, poate ne apucă şi ne duc departe de casa de păpuşi înfăşurată toată, către seara de după una dintre inaugurările de galerie ale mamei, în Westport, acum patru ani. Ne duc chiar acolo – îmi dau seama după faţa lui palidă că şi Sam e acolo cu mine; nu mai suntem în sufragerie, suntem la chei, lângă stânci, ne provocăm unii pe alţii să sărim în apă cu hainele pe noi, dar mama nu ne lasă. *Nu în timpul sezonului accidentelor,* ne spune ea.

— N-a ştiut că sunt stânci acolo, zice Sam cu o voce ciudată. Niciunul dintre noi n-a ştiut.

— Mda, zice Alice. Niciunul dintre *noi* – gesticulează către noi trei – nu l-a împins. Partea aia n-a fost un accident.

Dă din cap şi vorbeşte peste noi când încercăm să spunem ceva.

— Seth a fost împins în apă, s-a lovit la cap. Ăla nu e un accident. Şi ştiu că nu-ţi place să te gândeşti la asta, Christopher e tatăl tău, dar…

— A fost un accident, spune Sam din nou.

Faţa lui e prea palidă şi obrajii roşii. Ies în evidenţă; îmi amintesc că acolo, dedesubt, e sânge care pompează, o pânză de vene.

Îmi pun mâinile pe ale lui.

— A fost un joc, îi spun lui Alice. Christopher a făcut-o ca pe o glumă. Am făcut acelaşi lucru vara. Nici nu pot să număr de câte ori l-am împins pe Sam în râu.

Mâinile lui Sam le cuprind pe ale mele şi le strâng.

Expresia de pe faţa lui Alice e indescifrabilă.

— Dacă asta îţi spui tu ţie, zice ea. Dar nu cred că asta îşi spune mama ei. Nu cred că asta o ţine trează noaptea.

Faţa lui Sam e furioasă, dar ochii îi sunt plini de lacrimi. Alice se ridică şi pleacă nervoasă din sufragerie şi când nu mai e acolo, toată casa pare că se poate sparge mai uşor ca niciodată, şi nu mai pare sigură nici sub toate straturile ei.

Când mă duc la culcare, stau trează multă vreme. Mi se învârte capul de la whiskyul pe care l-am băut cu Alice şi de la toate lucrurile pe care le-a zis. Simt senzaţia aia ciudată, de parcă mă înţeapă ceva în obraz din nou. O simt mult timp, de parcă m-ar înţepa mii de ace. Vântul şuieră la geam şi dintr-odată îmi doresc să fiu afară. Deschid uşa de la dormitor ca să mă duc jos şi-l văd pe Sam stând acolo, în faţa mea, cu ochii plecaţi şi părul ciufulit, de parcă s-a tot foit în pat. Una din mâini îi era ridicată, de parcă era pe punctul să bată la uşă.

— Hei, zic.

— Hei.

Mă simt aiurea şi ameţită în pijamalele mele roz, groase. Sam înclină din cap către scări.

— Te-am auzit mişcându-te prin cameră, zice şi voiam să văd dacă nu vrei să ieşim la o ţigară înainte de culcare.

Are un hanorac şifonat peste pijamale şi e desculţ.

— Nu puteam să dorm, adaugă.

— Nici eu, zic.

Îmi dau seama că simt o tensiune în piept. Poate o ţigară ajută.

Îl urmez pe Sam jos şi afară, pe uşa de la bucătărie. Ploaia bate în rafale pe geamuri, dar ne adăpostim între uşa din spate şi magazie şi vântul nici măcar nu ne ciufuleşte părul. Se unduieşte prin grădină şi trece ca o săgeată printre copaci. Lumea pare că se topeşte. Îmi aprind o ţigară cu mâinile tremurânde şi îi dau bricheta lui Sam. Nu ştiu ce să spun.

— Îţi aminteşti acrobatul ăla de pe stradă în ziua în care am găsit magazinul de magie? zic după un moment de linişte, în

care nu facem altceva decât să fumăm.

Mă întind şi ating acoperişul de la magazie. E ruginit şi ud de la ploaie.

— Acrobat de pe stradă?

Sam îşi încrucişează braţele la piept, cu ţigara periculos de aproape de haine. Vântul îşi face loc prin pijamalele noastre.

— Omul de metal. Bărbatul-statuie.

— Adică tipul în costum de Halloween de mai devreme?

— Nu ştiu dacă era costum de Halloween. M-am lovit de el şi săptămâna trecută în Galway.

Iau mâna de pe acoperişul de la magazie prea repede şi mă tai în marginea unei bucăţi de tablă ondulată, care îmi despică palma ca linia vieţii. Din tăietură începe să picure sânge. Strâng pumnul ca să nu observe Sam. Nu sunt pregătită să intru încă.

— Credeam că de asta păreai să-l fi recunoscut.

— Nu l-am mai văzut până acum, zice Sam.

Mă dau în spate de lângă magazie şi stau rezemată de peretele rece al casei.

— Alice credea că e altcineva, zic eu. De aia s-a oprit. De aia a lovit-o maşina.

Sam ridică din umeri.

— Presupun că semăna cu Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz.*

Nu ştiu de ce, dar continui.

— Nu ţi s-a părut că seamănă cu Christopher?

Sam parcă zâmbeşte. Arată mai mult ca o grimasă.

— Presupun, zice. Poate. Dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr şi făcut din metal. A fost doar o asemănare trecătoare, dar sunt sigură că Melanie îl ştie pe tipul ăla. Ştie mai toţi artiştii de stradă de pe aici.

Trage un fum lung.

— Nici n-aş mai şti cum arată Christopher.

Îşi dă părul din ochi.

— Ar putea să arate complet diferit. Eu sigur arăt. Dacă m-ar vedea acum, nici nu m-ar recunoaşte.

Mă gândesc la Sam la treişpe ani, cu părul până la umeri şi încâlcit, corpul lui sfrijit, ochii obraznici şi încrezători, vocea şuierând ca o navă pe mare, şi zâmbesc. Apoi mă uit la Sam la şaptişpe ani. Stau în lumina galbenă de la geamul bucătăriei în faţa fostului meu frate vitreg şi mă uit la el pe bune. Văd şuviţa

albastră în părul lui închis la culoare, pistruii de pe pometi, unghiile roase până în carne. Îi văd umerii laţi şi mâinile mari şi pătrăţoase. Îi văd zâmbetul care tremură ca o fantomă dintr-un film mut. Mă uit în ochii lui ca albia râului şi el se uită direct în ai mei.

— Şi ştii ce? zice Sam. Mă bucur. Nu ştiu ce-aş face dacă aş arăta ca el.

Sunt luată prin surprindere de asta.

— Dar e taică-tău, Sam.

— Mda, zice Sam. Şi cu ce mă ajută asta pe mine? A plecat.

Îşi termină ţigara şi îşi adânceşte mâinile în buzunarul hanoracului.

— Nici nu mă iubeşte, nu-i pasă. Am tot încercat să n-o cred, ani buni, dar nu pot să fac nimic în legătură cu asta, deci… dă din cap cu o sprânceană ridicată, de parcă nici nu contează, de parcă nu e mare chestie. Deci îl urăsc.

Totuşi e ceva în spatele sprâncenei ridicate şi a nonşalanţei forţate – o simt. Ca o furtună pe punctul de a izbucni.

Apoi o spune, încet, dar repede, ca ceva ce vrea să iasă la suprafaţă, dar e ceva ce n-ar vrea să spună.

— Cred că Alice are cumva dreptate.

Sunt sigură că mi se citeşte şocul pe faţă.

— Ce?

— Mă tot gândesc la asta, zice. Mult de tot. M-am tot gândit la toate, din nou şi din nou: cum a plecat, de ce nu şi-a luat nimic cu el, de ce sună o singură dată pe an, de ce nu se întoarce niciodată, nici măcar pentru o vacanţă. Nu crezi că e ceva ce nu se potriveşte?

Ochii lui în ai mei aproape imploră. Nu ştiu dacă mă imploră să fiu de acord sau să-i arăt că nu e aşa.

— Nu ştiu, Sam, zic în cele din urmă. Cred că e doar o persoană de căcat căreia nu-i pasă de nimeni altcineva.

Ochii lui Sam sunt întunecaţi în noaptea asta rece. Ochi ca râul după un apus de soare.

— Poate ai dreptate.

Pare a fi uşurat. Încerc să nu mă gândesc la ce a zis Alice mai devreme *A fost un accident,* cred. *Era sezonul accidentelor. Asta e tot.* Nu sunt sigură că cred ce zic.

Sam se lasă pe peretele magaziei şi îşi aprinde altă ţigară. Verific tăietura din palmă şi văd că nu mai sângerează. Îmi

pocnesc degetele zgomotos în liniştea grijulie pe care au lăsat-o în urmă cuvintele noastre. Lângă mine, Sam suflă trei cerculeţe perfecte de fum. Mă întind după una din ele şi îmi bag limba prin ea, cum am făcut toţi noaptea trecută, aici, în grădină, înainte ca eu şi Sam să mergem la râu şi râul să fie îngheţat. Acum pare că s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Când rupi cercul de fum, parcă rupi o vrajă. Sam zâmbeşte la mine cu toată gura şi e de parcă ultimele câteva ore au fost uitate. Chicotesc. Aerul rece îmi usucă limba. Simt în gură fum şi ploaie şi frunze umede de toamnă. Sam ia alt fum şi imediat mai apar trei cercuri de fum plutind deasupra capetelor noastre. Ca un copil care încearcă să spargă toate baloanele de săpun, îmi bag limba prin toate cercurile. Sam mai scoate câteva şi îşi răsuceşte limba în felul ăla, despre care se spune că e genetic, şi străpunge cercurile de fum cu mine. Râdem încet ca să nu trezim pe nimeni. În spatele nostru, casa e liniştită şi pare foarte departe de noi.

Mă întind după unul din cercurile de fum care s-a îndepărtat. E deformat şi alungit şi când mă întind să-l prind, îmi pierd echilibrul şi aproape cad pe scara din spate, în furtuna din grădină, dar Sam mă prinde de talie şi mă trage înapoi sub adăpostul magaziei şi mai râdem amândoi puţin.

Suntem foarte aproape unul de altul. Observ asta brusc. Braţele lui Sam sunt încă în jurul taliei mele. Miroase bine. Părul lui e complet negru în întuneric şi abia dacă îi văd ochii.

— Când ai sărutat-o pe Bea, îi spun încet, în cercul pe care-l formează braţele lui, ai spus că a fost ca să demonstrezi cărţilor că se înşelau.

Sam dă uşor din cap.

— A funcţionat? întreb.

Sam se uită fix la mine.

— Nu, zice.

Ştiu că n-o să-mi spună, dar întreb oricum:

— Ce ţi-au zis?

Sam doar zâmbeşte cumva. Îmi las capul jos stânjenită. Îmi desfac braţele şi îmi las mâinile uşor pe umerii lui Sam.

— Eşti cald.

Sam râde puţin. Îmi dreg vocea.

— Deci, ăă, zic stânjenită, fericită şi conştientă de prezenţa braţelor lui în jurul meu, te-ai simţit bine în oraş, cu Martin?

— Am stat doar la sala de jocuri, am jucat ceva. Dar apoi i-am spus despre magazinul de unde ne-am luat costumele şi a vrut să mergem, dar nu l-am găsit.

— Cum adică nu l-aţi găsit? E imediat după Shop Street.

Sam ridică din umeri. Braţele lui sunt încă în jurul meu. Îmi e puţin greu să mă concentrez la ce zice.

— Nu era acolo.

— Adică s-a închis?

— Adică de parcă n-ar fi existat.

— Adică, costumele alea sunt aproape prea perfecte, ştii? zice el. Tu uneori arăţi deja de parcă ai aripi.

Îşi aduce mâinile, prin spatele meu, până la omoplaţi. Felul în care mă ţine îl aduce mai aproape de mine. Faţa lui e doar la câţiva centimetri distanţă. Îşi lasă capul mai jos şi-şi propteşte fruntea de a mea. Ne atingem buzele ca o imagine în oglindă.

Sam mă sărută. Începe cu cea mai uşoară atingere de buze pe buze, capul înclinat, fără respiraţie. Oscilăm de parcă am fi în pragul unei uşi. Inima mea bate tare. Apoi gurile noastre se apasă una pe cealaltă. Ochii noştri sunt aproape şi buzele deschise şi Sam îşi strecoară foarte încet limba în gura mea şi când o ating cu a mea, el mă sărută şi mai intens, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei mele şi ţinându-mă strâns lângă el. Gurile noastre devin lumea mea întreagă. Buze calde, limbi delicate, respiraţie liniştită, foame sălbatică. Mâinile mele se împleticesc în părul lui. Suntem conectaţi buze la buze, piept la piept, genunchi la genunchi, de parcă am fi o singură persoană. Îi simt sărutul în gură şi în minte, ca o dorinţă nebună în inimă, ca fluturi în stomac şi ca o durere imensă care se întinde până jos, până la degetele de la picioare. Îl simt în bătaia inimii şi în fiecare vânătaie. N-am mai fost sărutată aşa niciodată.

Apoi sună telefonul fix. E trei dimineaţa şi sună de parcă e sfârşitul lumii. Eu şi Sam ne îndepărtăm unul de celălalt repede, ca polii opuşi ai unui magnet. Mă întorc şi fug în bucătărie să răspund.

E Nick.

— Cara? întreabă el, pot să vorbesc cu Alice?

Nici măcar nu mă gândesc şi zic:

— Nu.

— Nu răspunde la telefonul ei, zice, de parcă nu m-a auzit. Dar am crezut că poate e trează.

Inima încă îmi bate cu putere. Aud pe cineva coborând scările. Paşi şi bătăi de inimă. Sam stă în umbră, în uşa de la bucătărie. Uşa din spate e încă deschisă, aruncă aer rece peste tot prin casă. Sam stă cu mâinile pe gură.

Alice vine în bucătărie şi dă să-mi ia telefonul din mână. Degetele mele se încordează automat în jurul lui. Trage de el, dar nu vreau să-i dau drumul.

— Sună-mă pe mobil, zice ea în receptor, aplecându-şi capul la nivelul mâinii mele, ca s-o audă. Imediat telefonul ei începe să sune.

Dau din cap.

— Alice, nu.

Privirea pe care mi-o aruncă e tristă, dar hotărâtă. Se întoarce cu spatele şi se duce înapoi sus, vorbind încet la telefon cu Nick. După faza asta, eu rămân doar şi mă uit fix, pentru că nu mă pot mişca. Sam e în spatele meu, dar nici el nu se mişcă. Amorţită, merg către dormitorul meu fără să mă uit înapoi. Când mă bag în pat, observ că încă am telefonul în mână.

13.

Sam încă doarme când noi, restul, suntem gata de şcoală în dimineaţa următoare. Alice bate la uşa lui, dar nu iese. Mama trece pe acolo şi zice:

— E ca un urs în hibernare – nu deschide uşa vizuinii lui, şi Alice râde.

Eu nu pot să râd. Nu mă pot gândi decât la ce s-a întâmplat azi-noapte. Încerc să nu mă gândesc la asta, dar bineînţeles că niciodată nu merge aşa. E ca vorba aia cu elefanţii roz. *Nu pot face nimic*, îmi spun, *decât să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată.* Un mic gând pierdut iese la suprafaţă şi zice: *Da, se pare că eşti foarte bună la asta.* Strivesc gândul ca pe o insectă de pe picior. Bat tare la uşa lui Sam.

— Sammy, strig de parcă ar fi oricare altă dimineaţă. Dă-ţi fundul leneş jos din pat.

Mormăitul dinăuntru chiar sună a urs.

— Sam! strig şi mai tare.

Sam deschide uşa. Are ochii mici şi părul ciufulit şi se lasă pe tocul uşii, cu faţa în spaţiul mic dintre cameră şi coridor. Îmi imaginez întrebări în ochii lui, dar îmi imaginez şi scuze. Îmi imaginez regrete. Ploaia, whiskeyul, fumul de ţigară ca un sărut pe care l-am împărţit. Mă opresc la cuvântul *sărut. E fratele meu,* îmi reamintesc pentru a suta oară.

— Plecăm, zic eu, prefăcându-mă iritată.

Ochii lui Sam sunt trişti, ca cea mai adâncă apă.

— Mda, zice.

Glasul lui e răguşit ca de la whisky. Îşi drege vocea. Alice se grăbeşte de-a lungul coridorului şi pe scări în jos şi Sam aşteaptă până n-o mai putem vedea înainte să zică:

— Pot să vorbesc cu tine o secundă?

Deschide încă puţin uşa şi pot să văd prin spaţiul subţire că e pe jumătate îmbrăcat; e desculţ şi fără tricou, pantalonii îi atârnă pe şolduri. Îmi arde faţa.

— Am întârziat, zic şi vocea mea sună strangulat.

Alice strigă din bucătărie şi mama se repede pe scări să ia ceva ce a uitat la ea în cameră.

— Ştii că lui Melanie o să-i mai ia douăzeci de minute, zice Sam. Cara, te rog.

— *Plecăm!* strigă Alice din hol.

Mama iese din dormitor ţinând o pereche de şosete într-o

mână, portofelul şi telefonul băgate în faşa de susţinere ca să fie puse bine şi ochelarii de soare atârnând între buze.

— Sam, nu te-ai îmbrăcat încă? zice, sâsâind printre rama ochelarilor dintre dinţii ei.

Îi iau ochelarii din gură ca să nu-i rupă, nici pe ei, nici dinţii.

— Grăbiţi-vă – o să mergeţi pe jos la şcoală toţi trei. Gracie o să ajungă imediat să mă ia.

— Hei! strigă Alice. Fraţilor! Am un test prima oră, deci ar fi bine să nu mă faceţi să întârzii.

Mama zâmbeşte şi dă din cap:

— Aţi auzit-o, zice, arătând cu portofelul către Sam. Daţi-i drumul!

Sam intră la el în cameră fără niciun cuvânt. Mă holbez la uşa lui închisă probabil o fracţiune de secundă prea mult, pentru că mama se uită ciudat la mine în timp ce-mi târâi picioarele în jos pe scări.

Alice nu i-a spus mamei despre accidentul de ieri. Nu poartă faşa şi şi-a pus pantalonii de la uniformă în loc de fustă, ca mama să nu aibă cum să-şi dea seama că a fost la spital azi-noapte cu un umăr dislocat şi genunchii făcuţi praf, având nevoie de multe copci. Tot ce ştie mama – sau crede că ştie – e că Alice a fost lovită în faţă de o minge de fotbal când trecea pe terenul de fotbal după ore.

Alice petrece cea mai mare parte din drumul spre şcoală plângându-se de profesorul ei sadic de economie, care le-a trântit un test surpriză în ultima zi înainte de vacanţă. Nu pomeneşte nici de accident, nici de Nick, nici altceva ce am vorbit aseară. Ea şi Sam se comportă complet normal unul cu celălalt. Nu-mi dau seama dacă şi eu şi Sam facem la fel; am uitat cum e normalitatea.

Ziua asta trece doar pe lângă mine, dar Bea practic ţopăie la fiecare oră. Colegii noştri tot vin la noi pe holuri sau la cantină, să vorbească despre petrecere. Câţiva dintre prietenii lui Alice aranjează să ne întâlnim la casa cu fantome mai târziu în seara asta, să punem totul la cale şi e mai uşor decât credeam să-mi ţin mintea ocupată cu pregătirile pentru petrecere, aşa încât toate celelalte lucruri să fie aproape uitate. Chiar şi găsirea lui Elsie pare să se fi pierdut în fundal. Nu sunt sigură că mai pot suporta alte surprize, după tot ce s-a întâmplat noaptea trecută.

În sfârşit sună clopoţelul anunţând sfârşitul ultimei noastre

ore. Eu, Bea, Alice şi Sam ne schimbăm din uniforme în băile de la şcoală. După aia mergem către casa cu fantome, înarmaţi cu sacoşe cu costume şi decoraţii, lumânări şi lanterne pe care Bea le-a ţinut la ea acasă, ca mama să nu ştie nimic despre planurile noastre, plus trei sticle de vin pe care Sam le-a ascuns la el în dulap de la ultima cină festivă a mamei. Îi trimitem mamei mesaje vesele despre cum îi decorăm grădina lui Bea pentru cei care urmează să vină cu ne-daţi-ori-nu-ne-daţi, ca să nu bănuiască nimic.

Acum câteva zile am fost de acord să venim mai devreme la casa cu fantome, ca să avem ceva timp acolo singuri, înainte să înceapă petrecerea. Îmi spun că mă bucur de asta; că faptul că o să le arătăm lui Alice şi Sam împrejurările şi o să bem vin înainte de bal o să facă totul să pară normal din nou.

Până să ajungem la casa cu fantome, cerul s-a întunecat de tot şi după-amiaza e mohorâtă. Temperatura a scăzut cu câteva grade azi şi vântul e furios. Îmi strânge fularul în jurul gâtului ca pe un bici, ameninţând să mă strângă de gât. Mă uit către bovindourile mari de la dormitorul matrimonial şi doar pentru o secundă mi se pare că văd o faţă în spatele perdelelor de pânză. Clipesc şi faţa nu mai e.

Bea şi Alice sar primele poarta şi, când sunt amândouă în grădină, îi dau lui Alice sticlele de vin printre gratii şi arunc geanta peste, către Bea. Când încep să urc peste poartă, înaintea lui Sam, îmi dau seama că e mai uşor să urc fără mănuşi în mână şi cu Converşii de pânză pe care nu-i port niciodată în timpul sezonului accidentelor. Îmi dau seama că, în afară de noaptea de alaltăieri, pe gheaţă, azi port cele mai puţine straturi de haine pe care le-am purtat vreodată în timpul sezonului accidentelor de când s-a întâmplat povestea cu Seth. Şi uite-mă escaladând porţi ca să intru în case abandonate. Dacă m-ar vedea mama acum.

În vârful porţilor mă clatin. Încerc să-mi şterg din minte imaginea lui Seth, dar îmi scutur capul puţin prea tare pentru porţile astea foarte vechi şi vântul care bate acum. Când îmi trec piciorul stâng peste – piciorul meu drept deja prins între bare pe partea cu casa bântuită – îmi pierd echilibrul. Piciorul meu stâng loveşte în aer şi forţa lui îl face pe dreptul să alunece. Aproape că n-am timp să mă sperii. Dintr-odată dau din ambele picioare la doi metri deasupra pământului. Alice ţipă. Mă

ţin strâns cu mâinile de porţi şi încerc să-mi duc picioarele din nou peste spiralele de fier forjat, înainte să găsesc un sprijin pentru ele. Inima îmi bate nebuneşte în piept, încep să-mi transpire mâinile şi alunec.

— Cara! strigă Bea şi îşi întinde braţele către mine, de parcă asta o să ajute.

Simt că picioarele nu mai sunt ale mele. Nu pot să le fac să facă ce vreau eu să facă; încălţările îmi alunecă de-a lungul barelor porţii şi nu mai găsesc nicio spirală de metal de care să mă agăţ. Tot ce pot să văd sunt încheieturile albe ale degetelor mele care se ţin de barele ruginite din faţa mea. Porţile se clatină.

— Sam, stai unde eşti! strigă Alice de jos. Dacă încerci să urci, scuturi şi mai tare porţile.

Simt cum Sam dă drumul porţilor. Încerc să nu mă panichez. Pedalez din picioare fără niciun folos, până când picioarele mele care atârnă găsesc un locaş în care să stea. Îmi bag picioarele între bare şi mă apăs tare peste poartă. Muşchii din braţele mele urlă.

Stau aplecată peste porţi doar cât să-mi reglez respiraţia înainte să cobor încet. Sunt fericită când picioarele mele ating pământul. Cu vârful porţii şi cu gheaţa de pe râu, cred că nu am nici pe departe suficient pământ solid în viaţa mea acum. Când ajunge şi Sam pe partea noastră de grădină, îşi pune braţul în jurul meu.

— Eşti bine, surioară? zice uşor, sunând ca Sam cel dintotdeauna.

Inima mea parcă nu mai bate cum ar trebui, dar o ignor. *Totul a revenit la normal,* îmi spun. *A fost greşit, regretă, n-o să vorbim despre asta. E cel mai bine aşa.*

Mă concentrez atât de tare pe asta, că uit să-i reamintesc să nu sunt sora lui. Pentru că, de fapt, sunt. *Înapoi la normal,* îmi reamintesc. *Cel mai bine aşa.*

Când ajungem pe verandă, Bea întinde mâna ca să împingă de mâner, dar uşa se deschide singură doar, de parcă ne-a simţit trupurile în faţa ei, de parcă ştie că vrem să intrăm. Alice scoate un râset nesigur.

Înăuntru, casa se simte diferit. Poate e din cauza întunericului – holul e luminat de umbre şi raze de lumină de la lanterne – sau poate e vântul care plânge prin fiecare crăpătură, dar azi casa

cu fantome pare mai bântuită decât era înainte (şi deja părea destul de bântuită). Alice şi Sam sunt captivaţi. Bea le face turul casei. Când ajungem la uşa dublă de la dormitorul matrimonial, suntem toţi tăcuţi.

Îmi îndrept umerii.

— OK, îi fac semn lui Bea să apuce unul dintre mânere, iar eu îl apuc pe celălalt.

Împreună, deschidem uşile dormitorului principal şi îi lăsăm pe Sam şi Alice înăuntru.

Nu s-a schimbat nimic. Este exact ca în fotografia pe care am făcut-o. Pereţii se decojesc şi aproape că pot să disting feţe în tapetul decolorat. Murdăria s-a aşezat în strat gros peste tot, mai puţin peste urmele picioarelor noastre de data trecută. Sunt singurele urme din cameră.

Urmărim razele de lumină de pe scândurile din podea către locul cu resturile focului. Sam murmură un „wow” cu voce joasă.

Bea merge direct către bovindouri şi trage draperiile. Praful face norişori în jurul capului ei. Nu e nimeni acolo. Nu e nicio Elsie. Nu sunt fantome; doar praf în lumina lanternelor, răsuflarea noastră şi vântul în liniştea dinăuntru şi sentimentul că ceva, sau mai multe ceva-uri, se uită la noi. Poate că totuşi sunt fantome, până la urmă.

Alice se aşază în genunchi pe podeaua murdară şi deschide rucsacul pe care nu observasem că-l are. Înăuntru, împreună cu boxele cu baterie pe care le-a împrumutat de la Nick pentru petrecere, are ceea ce par a fi sute de lumânări împachetate în hârtie de bucătărie. Le scoate una câte una şi ne strigă s-o ajutăm. Vocea ei face ecou în întreaga încăpere. Mă cutremur.

Bea şi Sam aranjează lumânările; pastile mici de ceară, lumânări colorate de la magazinul de cadouri, lumânări mari de biserică, care îmi amintesc de Crăciun. În strălucirea lanternei, arată ca nişte oase. Alice vine în spatele nostru cu o brichetă din aia lungă pe care o foloseşti pentru grătare şi aprinde o sută de flăcări. Luminile care pâlpâie mă sperie. Totul e atât de inflamabil în cameră, iar noi suntem cei expuşi focului.

Bea mai scoate patru obiecte împachetate în hârtie de bucătărie din geantă. Sigur nu sunt lumânări. Ne dă câte unul fiecăruia şi, când le deschidem, vedem că sunt măşti.

— Le-am făcut ieri, zice Alice. Trebuia să folosim sârme şi patente şi cuţite şi n-am vrut să fac asta acasă şi mama lui Bea

avea o grămadă de chestii pe care le puteam folosi, aşa că am decis să le facem ca să fie surpriză.

Ţin masca sus în lumina care se mişcă. E delicată şi strălucitoare, iar paietele arată ca lacrimile unei statui. În întuneric se vede acelaşi albastru-maroniu-verzui, ca râul în lumina soarelui. Când o pun pe faţă, mi se potriveşte de parcă a fost modelată din oasele mele. Lângă mine e Sam, care arată ca un bandit cu masca lui neagră, ca piratul din *The Princess Bride*; arată de parcă i-a fost ştearsă jumătate din faţă. Ca şi cum ar avea o dungă neagră peste obraji, ascunzându-i ochii. E înspăimântător. În partea cealaltă de cameră, faţa lui Alice e făcută din scoarţă de copac şi frunze de toamnă. Pielea lui Bea e din solzi.

Îmi ating obrajii, lacrimile din sclipici.

— Chiar ai făcut astea?

Alice dă din cap.

— Sunt destul de înfricoşătoare, zice Sam, dând voce sentimentelor mele. Zici că au fost tăiate din cineva, nu făcute.

Alice pare mândră, dar mie ceva nu-mi place şi nu mă simt ca mine însămi. Aş vrea să-mi dau masca jos, dar ceilalţi o ţin pe a lor pe faţă, aşa că n-o ating nici eu pe a mea. Ceva din felul în care mi se prinde pe faţă mă face să-mi aud respiraţia mai tare decât de obicei. Tot tresar şi vreau să mă întorc, de parcă ar respira de fapt altcineva.

Sam îşi stinge lanterna şi rămânem doar în lumina de la lumânări. Stăm toţi între geam şi uşă (aproape de parcă suntem gata să fugim în orice minut) şi dăm de la unul la altul borcanele de gem pe care le-a adus Bea cu ea, ca să le folosim pe post de pahare. Deschidem una dintre sticlele de vin şi le umplem până sus.

— Ăsta chiar e locul perfect pentru petrecerea noastră, zice Bea.

Lângă ea, Alice zâmbeşte sub masca ei de scoarţă de copac. Mă întreb dacă îşi imaginează reacţia prietenilor lor când vor vedea locul ăsta sau dacă fantomele din casă chiar îşi fac numărul cu ea. Afară, vântul scutură obloanele de la geamuri şi jos se aude de parcă un lup ar fi fost lăsat liber în casă.

Bem vinul din borcanele noastre de gem şi ascultăm şuierul, şi Bea ne povesteşte despre lupii din Irlanda; cum, nu cu mult timp în urmă, pădurile acopereau tot pământul şi lupii se

plimbau liberi. Cum mergeau de la o coastă la cealaltă şi uneori se transformau în oameni frumoşi şi înalţi şi veneau în sate ca să seducă fiii morarilor şi fiicele fierarilor. Fiii şi fiicele petreceau o noapte cu lupii şi se îndrăgosteau pentru totdeauna, şi când lupii plecau în dimineaţa următoare – mergând încet pe cele patru picioare înapoi între copaci – fiul morarului sau fiica fierarului petreceau trei ani căutând prin pădure, desculţi şi tremurând, până când mureau de oboseală la baza unui copac. Şi apoi lupii veneau înapoi şi se desfătau cu carnea lor.

Lângă mine, Sam râde, poate puţin agitat.

— Ai o minte morbidă, îi spune lui Bea.

Alice, care de obicei pufneşte la poveştile lui Bea, începe să-i pună întrebări despre lupi. Pare mai mult curioasă decât sarcastică, dar, mă rog, uneori e greu să-ţi dai seama cu Alice.

— E vreun fel prin care să-ţi dai seama, întreabă, dacă sunt lupi şi nu oameni?

Bea scoate un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinde una. Lumânările tresar toate la o nouă sursă de foc în cameră.

— În mod tradiţional, au mai mult păr decât oamenii. Vârcolacii masculi au pieptul păros şi ambele sexe au părut încâlcit şi un tufiş sălbatic între picioare.

Sam se îneacă cu vinul din borcan. Îl bat pe spate până se opreşte din tuşit. Alice întinde mâna după ţigara lui Bea.

— Lupii sunt şi nişte iubiţi extraordinari, zice Bea. Sau cel puţin aşa am auzit.

— De la cine? vreau eu să ştiu, dar Bea doar zâmbeşte misterios.

— Şi oamenii sunt nişte iubiţi extraordinari, zice Alice, care ştie mai mult despre lucrurile astea decât mine.

— Oh, dar nu ca un lup uman.

Pereţii par să se aplece în faţă şi chiar şi draperiile groase par să se strecoare ca să asculte sunetul vocii lui Bea.

— Când se uită la tine, e de parcă pot să vadă clar prin hainele tale şi imediat sub pielea ta. De parcă pot să miroasă pe tine ce-ţi doreşti şi cât de tare vrei să fii ţinută în braţe. O să te ţintuiască jos pe podea până când o să mori de plăcere; mâinile lor pe şoldurile tale or să lase vânătăi şi săruturile sunt ca nişte muşcături care te devorează cu totul. N-o să scapi niciodată în viaţă.

Afară începe să bată vântul şi casa tremură. Sam scoate aerul

afară din plămâni rapid.

— Foarte bine, zice, şi sună de parcă e puţin ameţit.

Nu ştiu dacă e din cauza celor o sută de lumânări care ard sau a vinului care îmi face gâtul să ia foc, dar sunt udă peste tot pe sub mască. Nu pot să-mi scot din cap imaginea lui Sam pe jumătate gol în pragul uşii. Sunt atentă să nu mă uit la el.

— Şi odată ce ai petrecut o noapte cu ei, eşti a lor pentru totdeauna? întreabă Alice.

— Pentru totdeauna.

— Şi nu ai cum să rupi vraja?

Bea râde.

— Nu e o vrajă, Alice. E ceva mai rău.

— Ceva mai rău.

Ochii lui Alice sunt flăcări micuţe. Bea îi umple din nou borcanul cu vin şi Alice îl bea ca pe apă.

— Alice, aşteaptă, zice Sam, iar eu întind braţul ca şi cum aş vrea s-o opresc.

Are o privire sălbatică şi asta are puţin de-a face cu textura măştii de scoarţă de copac (deşi, cu mască şi beţi de la vin în lumina lumânărilor, presupun că toţi părem puţin sălbatici în seara asta). Când sticla ajunge înapoi la mine, e goală. Capul începe să mi se învârtă şi încep să cred că fantomele beau cu noi. Cum altfel am fi terminat o sticlă întreagă atât de repede?

— Şi dacă ai avea dreptate? îi spune Alice lui Bea, cu vocea ei dură, dar serioasă. Dacă ar fi totul real şi ar exista lupi cu corpuri umane care îşi seduc iubiţii umani şi apoi aşteaptă să moară ca să se poată desfăta cu carnea lor?

Apoi râde şi până şi Bea pare îngrijorată.

— Să zicem că ar fi adevărat. Cum opreşti asta? Dacă nu e o vrajă, atunci cum o opreşti?

De data asta, nici Bea nu ştie ce să mai zică. Se întinde după geanta ei şi îşi scoate cărţile. Le amestecă şi le întinde pe podea în faţa noastră. Mă aştept ca Alice să dea ochii peste cap sau să ne spună că glumeşte doar, dar în loc de asta, se holbează la cărţi cu aceeaşi privire intensă ca a lui Bea. Arunc un ochi către Sam. Se uită şi el la mine. Mă întreb dacă par la fel de îngrijorată ca el. Mă întreb cât de multe bănuieşte în legătură cu Nick.

Bea se uită intens la cărţi pentru un minut şi apoi spune:

— Trebuie să omori lupul.

Apoi se scutură şi ea şi continuă, uitându-se către Alice:

— Metaforic. Vorbim metaforic aici, nu-i aşa?

— Da? întreabă Alice. Tu să-mi spui, domnişoară Măuitlafantome, domnişoară Citescîncărţi, domnişoară Vrăjitoare.

Loveşte nervoasă podeaua cu mâinile şi apoi ţipă. Palma mâinii stângi a aterizat pe ceva care fusese prins între două scânduri. Îl trage afară. E un alt nasture mare şi roşu.

— Sărutul vrăjitoarei, şopteşte Bea.

Alice se holbează la nasture şi îl pune în buzunarul jeanşilor ei. Mă gândesc la primul nasture, cel pe care l-am găsit eu, care stă acum în învălmăşeala de obiecte de pe noptiera mea. Alice se întinde către ceva din spatele ei şi scoate a doua sticlă de vin din geanta mea. Îi desface dopul şi ridică sticla în aer.

— Pentru lupi! strigă ea, şi ia o înghiţitură lungă.

Îi întinde apoi sticla lui Bea, care o ia nerăbdătoare.

— Pentru fantome!

Buzele lui Bea lasă urme roşii pe gura sticlei şi vinul lasă urme roşii pe buzele ei.

Iau sticla, o ridic şi vinul se mută pe o parte.

— Pentru râul de sub noi!

Când îi dau sticla lui Sam, el doar se uită la mine. Îi fac semn să ia sticla. Când o ridică să ţină un toast, încă se uită drept în ochii mei.

— Pentru secretele noastre, zice el.

Simt că nu mai pot să respir. Bea dă din cap în mod solemn şi Alice scoate un râs micuţ şi încordat. Camera a devenit sufocantă şi fierbinte. Afară pare că ar fi o furtună. Şi în capul meu se simte ca o furtună. Ploaia sună puţin ca muzica. Începem să ne legănăm pe loc. Palmele mele sunt transpirate. Îmi dau jos geaca şi apoi puloverul, îmi desfac fularul.

— Descălţaţi-vă, zice Bea brusc.

Sare în picioare şi îşi aruncă cizmele de vrăjitoare.

— Ascultaţi fantomele – ascultaţi cât de tare le-a plăcut discuţia noastră despre lupi.

Picioarele ei goale bat în podea şi toată casa mârâie.

— Ascultaţi! strigă Bea şi râde zgomotos. Alice se ridică cu ea şi îşi dă jos pantofiorii cu toc. Bate în podea cu picioarele. Casa scârţâie de parcă răspunde.

Eu şi Sam ne dăm şi noi jos încălţările pentru că nu cred că ne

stă în fire să n-o ascultăm pe Bea. Cel puţin nu când arată atât de tare ca o vrăjitoare. Părul ei e lung şi încâlcit şi fiecare buclă stă ridicată în diverse poziţii sub solzii măştii ei care lucesc uşor. Faţa ei arată ca marea şi ochii ei sunt perle. Rochia i se lipeşte de corp electrizată, iar ea şi Alice se ţin de mână şi lovesc încontinuu cu picioarele în podeaua care tremură.

— Hai sus, sus! strigă.

Sam se ridică de pe podea încet. Întinde mâna ca să mă ajute şi eu ezit jumătate de secundă înainte să-l iau de mână. Dar o fac. Şi îmi ţin mâna în a lui pentru o secundă şi jumătate mai mult decât e necesar, doar ca să-i dovedesc că totul e bine şi totul a fost uitat, că totul a revenit la normal. Orice ar însemna asta.

Bea ne pune pe toţi să ne întindem paharele şi le umple iar până sus cu vin. Le ridicăm pentru încă un toast.

— Pentru sezonul accidentelor, zice Alice fără aer.

Şi eu simt cum gâfâi. O rafală de vânt destul de puternică suflă pe sub uşă şi brusc toată camera e plină de lumini de dans. Sam strigă. În mijlocul camerei, în cercul de pe podea care a fost carbonizat şi înnegrit, în rămăşiţele pline de praf de la orice ar fi ars acolo, izbucneşte un foc.

Alice scoate un ţipăt fără cuvinte, iar Bea începe să râdă şi iar să râdă, de parcă e posedată. Eu caut imediat o explicaţie: îmi spun că unele dintre lumânări s-au mişcat şi au luat foc de la praf, dar cred că toţi ştim, de fapt, că e doar magie. Şi când Bea dansează deasupra focului o urmăm de parcă am fi copiii lui Pied Piper. Când începe să vorbească, sună ca o somnambulă.

Ne recită poemul ca pe un refren – cadavrul rafinat pe care l-am scris în grădină. L-a învăţat pe tot pe de rost. Scoate refrenul pe care l-a făcut cu un vers de la fiecare din noi şi îl repetă de parcă ar fi o rugăciune, o vrajă, de parcă ne coase pe toţi unul de celălalt cu propriile noastre cuvinte.

— *Aşa că hai să ridicăm paharele pentru sezonul accidentelor,* spune ea, iar noi ne mişcăm în ritmul ei, cu picioarele lovind podeaua şi ridicând tot praful. *Pentru râul de sub noi, unde ne înecăm sufletele.* Bea îşi ridică paharul şi noi ciocnim focul cu ea. Pielea mea se strânge de parcă un milion de picioare care gâdilă se plimbă pe ea.

— *Pentru vânătăi şi secrete,* Alice îşi ridică paharul deasupra capului şi vinul îi curge pe păr ca o ploaie roşie.

— Pentru fantome pe tavan, strigă casa. *Încă un pahar pentru drumul plin de apă.*

Muzica e brusc mai puternică, deşi nimeni nu s-a atins de butonul de volum. Se aud cântece pe care nu le-am mai auzit niciodată înainte şi ştiu colecţia de muzică a lui Bea destul de bine. Camera e imensă. Dansăm în jurul ei ca nişte animale. Flăcările ne pătează pielea.

Dansăm tare; ne ciocnim, fără aer. Alunecăm şi ne lovim unii de ceilalţi, şi de fiecare dată când trupurile noastre se ating, luminile electrice fac scântei, chiar dacă nu e curent în casă. Ne lipim unii de ceilalţi şi ne înfăşurăm braţele unul în jurul celuilalt şi ne mişcăm împreună aşa. Toţi suntem membre îmbârligate, dar cumva încă dansăm. Suntem monstruoşi şi minunaţi. Suntem o creatură imensă care stăpâneşte noaptea. Avem opt picioare, patru inimi care bat, o mie de picături de transpiraţie pe o mie de fire mici de păr împrăştiate pe un singur corp imens.

Scandăm împreună şi muzica e sunetul dansului nostru şi totul e atât de puternic încât închid ochii ca să înec sunetele, dar apoi simt brusc ceva ca un sărut pe pleoape şi o voce micuţă şopteşte „trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te” şi când îmi deschid ochii mai e cineva, cineva care respiră atunci când respir eu, care se mişcă atunci când mă mişc şi eu. Mă uit în sus şi e Elsie.

Ţip.

Alice se împiedică de ceva şi se prăbuşeşte pe jos şi Bea ţipă şi ea. Sam aleargă s-o ajute pe Alice, dar aterizează prost; loveşte cu piciorul în foc şi se aud scântei fâsâind în sus. Casa urlă. Îmi iau ghiozdanul şi-l arunc pe foc. E destul de mare cât să acopere flăcările. Vântul afară ajunge la apogeul lui, deschide bovindourile şi toate lumânările sunt stropite şi mor de la ploaia care intră odată cu vântul.

Ne lasă în întuneric. Casa e tăcută. Mă târăsc până în cealaltă parte a camerei şi găsesc lanternele pipăind peste tot. Lumina e slabă după toate lumânările şi după foc şi, sub măşti, suntem toţi atât de palizi. Bea o ţine pe Alice în braţe şi Sam şchiopătează de durere înspre ele, scuturându-şi capul. Aprind toate patru lanternele – două în fiecare mână, fasciculele de lumină proiectate pe pereţi şi tavan – şi când sunt aprinse toate patru şi luminează dormitorul, văd că suntem singuri. Dacă am

fost vreodată altcumva.

Nu ştiu cine începe. Poate să fie Bea, ţinând-o pe Alice în braţele ei. Poate să fie Alice, învineţită de la căzătură. Poate să fie Sam, prăbuşit lângă locul în care ardea focul acum o jumătate de minut, cu o şosetă uşor arsă şi un deget de la picior umflat, poate luxat. Poate că sunt eu. Poate să fie Elsie, deşi n-o văd şi de asta trebuie să presupun că nu e aici (dacă a fost vreodată). Cineva începe cu un râs care sună de parcă a fost luat prin surprindere, apoi, dintr-odată, râdem toţi. La început ne hlizim, sau chicotim puţin şi apoi râsetele cresc şi devin un fel de hohote fără aer. Sunetul reverberează către tavan, se loveşte de pereţi, se împiedică peste tot în jurul nostru, până când Bea se balansează pe podea, ţinându-se de burtă şi Alice aproape plânge din cauza asta.

Ne ia mult timp să respirăm din nou normal. Sam şchiopătează prin jur şi aprinde lumânările din nou, deşi îi spun că nu cred că e o idee bună.

— E în regulă, surioară, zice Sam şi vine către mine.

Ochii lui sunt întunecaţi sub mască.

— Nu-s soră-ta.

Vocea mea e răguşită şi prea joasă. Sam deschide gura să zică ceva, dar apoi o închide şi ridică din umeri. Vocea mea devine şi mai joasă:

— Ar fi trebuit să spui *Dacă tu zici, petite soeur,* îi spun.

Sam zâmbeşte. Nu-mi dau seama dacă e un zâmbet normal sau unul trist; masca îi ascunde faţa prea bine. Nu mai ştiu cine suntem cu toţii.

Bea se ridică şi ne scoate pe toţi afară din dormitorul matrimonial. Ea şi Alice iau lanternele iar eu şi Sam adunăm un braţ întreg de lumânări fiecare şi mergem în baie, unde oglinda e spartă şi prăfuită şi reflectă fasciculele de lumină ale lanternelor şi lumânărilor şi toată camera străluceşte. Bea cotrobăie prin geantă după o cutie mare plină de machiaj de scenă împrumutat de la mama ei pentru seara asta. O aşază pe Alice pe un scaun şi începe să-i picteze braţele şi picioarele cu model de scoarţă de copac, îi sugerez lui Sam să-şi lege degetele de la picioare unul de celălalt, ca cel care e umflat să nu se mişte şi încep să caut nişte analgezice în ghiozdan, dar Sam mă opreşte.

— E probabil vinul, zice, dar nu simt nimic.

Alice se uită fix la reflexia ei în oglindă şi eu mă uit fix la ea. Mânecile ei sunt suflecate, ca Bea să-i poate picta braţele. Vânătăile ei sunt o amestecătură de lovituri noi şi altele care încep să treacă, dar are tăieturi pe braţe care arată ca zgârieturi de pisică, despre care îmi spun că trebuie să fie de când ne-am cărăţat peste porţile de fier. Deşi aproape că par să fie de câteva zile sau poate săptămâni. Clipesc. Lumea are marginile înceţoşate. Îi leg degetele lui Sam şi bem vin şi Alice alege o pensulă de machiaj şi îi pictează picioarele lui Bea albastre ca oceanul, în timp ce Bea i le pictează pe ale ei.

Când termină Alice şi Bea, mergem înapoi în dormitorul matrimonial ca să ne schimbăm în costume. Bea şi Alice povestesc şi râd, se ajută cu fermoarele şi nasturii, aleargă până în baie şi înapoi ca să se uite la reflexiile lor pline de praf. Alice foloseşte lipici pentru gene ca să lipească solzii de faţa lui Bea şi Bea lipeşte frunzuliţe de faţa lui Alice. Sunt ca apa şi pământul. Le stă prea bine împreună. Mă doare inima din cauza asta.

Când e gata îmbrăcată, Alice e ca fata aia din mitologia greacă, cea care s-a transformat într-un copac. Pielea ei e scoarţă şi braţele ei cu aspect de crengi încep să înflorească. Arată ca o pădure care tocmai s-a trezit la viaţă, iar ea s-a trezit la viaţă dansând. Cât de minunat trebuie să fie să ai picioare după ce ai fost atâţia ani un copac. Lângă ea, Bea e marea. Are branhii desenate pe gât care par să respire când se mişcă şi solzii de pe faţa ei şi de pe mască strălucesc. Mâinile ei sunt împânzite cu mătase şi are corali lipiţi de piele.

Pe lângă ele două, eu mă simt penibil. Fantezia unui copil, îmbrăcată toată în hainele mamei. Partea de sus a tutu-ului meu e făcută din mai multe eşarfe de mătase prinse una de cealaltă şi îmi fac griji că dezvăluie prea mult. Tot trag de margini, încercând să mă acopăr. Mă gândesc la pozele cu Alice de când era mai mică, îmbrăcată complet la plajă în timp ce restul alergam în pantaloni scurţi şi costume de baie. Sunt toată plină de sclipici întărit şi aripi de piele. Ciorapii mei sunt atât de stridenţi, masca mea e atât de colorată, că e aproape ireal. Ceilalţi arată aproape sinistru; eu sunt doar drăgălaşă şi am aripi.

— Toată lumea ar trebui să ajungă curând, zice Alice, uitându-se la ceas pe telefon.

Bea o trage de braţul ei teafăr.

— Hai jos cu mine, îi spune, hai să începem să decorăm.

Eu îmi spun că nu trebuie să iau ca pe ceva personal că nu ne aşteaptă şi pe mine şi Sam înainte să huruie în jos pe scările şubrede.

În spatele meu, Sam îşi drege vocea:

— Mă ajuţi cu pictatul pe faţă? întreabă.

Mă întorc şi mă uit la el cum trebuie. Cu costumul pe el, pielea lui pare că pâlpâie, de parcă nu e cu totul acolo. Şi-a pus vopsea neagră temporară pe şuviţa albastră din păr şi ţine întinsă cutia cu machiaj pentru scenă a mamei lui Bea. A fost ideea lui Bea să-i pictăm pielea gri, să-l facem să arate complet monocrom, ca să arate de parcă tocmai a ieşit dintr-un film mut.

Înmoi una dintre pensulele de machiaj ale lui Alice în vopseaua de faţă şi el închide ochii. Îi pun vopseaua pe pleoape; acopăr pistruii împrăştiaţi de pe obrajii lui. Inima îmi bate cu putere în piept, de parcă încearcă să iasă afară. Urmăresc conturul feţei lui Sam de parcă îl învăţ pe de rost; arcul pometţilor, porţiunea nerasă şi aspră de pe maxilar, linia aproape dreaptă a nasului pe care şi l-a rupt cândva. Faptul că are ochii închişi face totul mai uşor. Mai face totul să pară şi ca momentul unui sărut.

Îmi tremură mâna când trec cu pensula peste buzele lui. Când sunt gata, şi le linge şi se strâmbă la gustul vopselei. Deschide ochii şi zâmbeşte.

— E machiaj de scenă de-adevăratelea, zic şi cuvintele se aud slab, deci n-o să se ia foarte repede.

Sam se uită fix în ochii mei.

— OK, zice. Bine.

Încă stau nemişcată în faţa lui, cu pensula tremurându-mi în mână. Sam se întinde şi mi-o ia uşor din mână, mâna lui întâlnind-o pe a mea şi zăbovind acolo, aşa. Îşi linge din nou buzele şi faţa mea se înroşeşte când îmi amintesc de sărutul de azi-noapte. Şi apoi îmi amintesc urma de regret pe care am văzut-o în ochii lui în dimineaţa asta, felul în care mama m-a privit atunci când m-am uitat cu o secundă prea mult la el; îmi amintesc de *Dacă tu zici, petite soeur* şi cum totul trebuie să se întoarcă la normal acum. Faţa mea arde, dar acum e mai mult de ruşine.

Îmi iau mâna de lângă Sam, mă dau câţiva paşi mai în spate şi îmi dreg vocea zgomotos.

— Ar trebui să mergem să le ajutăm să decoreze, zic, grăbită.

Sam nu se mişcă. Mâna lui încă stă întinsă acolo unde a fost şi a mea acum o secundă. O lasă jos încet.

— Cara, zice.

— O să iau câteva chestii, spun eu, cu vocea încă subţire şi uşor frenetică. Îmi găsesc de lucru adunând hainele noastre de pe podea şi băgându-le în genţi.

Sam îşi ia masca înapoi de deasupra uneia dintre genţi înainte să o acopăr eu cu haine. Când şi-o pune din nou, i se întunecă ochii şi devine iar un bandit care jefuieşte în tren, un vagabond, un răzbunător cu mască. Arată puţin şi ca o fantomă. Îl simt urmărindu-mă cu privirea, chiar dacă încerc să nu mă uit la el. Când am adunat toate lucrurile noastre, mă grăbesc către uşă.

— Cara, strigă Sam din nou în spatele meu. Putem doar să vorbim despre asta?

Simt că mi se rostogoleşte inima în jos pe scări. Mă oblig să mă întorc şi să mă uit la el.

— Ştiu c-a fost o greşeală, zic, şi cuvintele mele par atât de mici. Îmi pare rău. Nu avem despre ce să vorbim.

14.

Când în sfârşit apune soarele şi suntem toţi mascaţi şi costumaţi şi cu buzele pătate de vin, ne întâlnim cu Kim şi Niamh, Martin, Joe şi Toby la porţi ca să ne ajute să aranjăm totul pentru petrecere. După ce sare porţile, Toby atinge uşor marginea măştii mele.

— Îmi place mult costumul tău, îmi spune la ureche. E frumos.

Roşesc pe sub mască.

Când le arătăm tuturor casa, rămân toţi cu gura căscată. Folosesc cuvântul *perfect* atât de mult, încât nici nu mai ştiu ce înseamnă. Geamurile se holbează la noi şi în spatele verandei casa arată de parcă râde.

Înăuntru decorăm locul ca să arate ca un carnaval de coşmar. Agăţăm lilieci de grinzile care ies din tavanul spart, legăm funde negre şi roşii şi pânze de păianjen false de scările dărăpănate, punem semne pe care scrie ATENŢIE şi PERICOL – şi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai periculoasă petrecerea asta. Aşa că nu mă mai gândesc la asta o vreme şi las muzica lui Bea şi instrucţiunile lui Alice să mă ghideze toată noaptea. De câte ori mă uit la Sam, mă gândesc şi mai puţin.

— Cum rămâne cu dormitorul matrimonial? întreabă Alice, când am terminat de decorat toate celelalte camere de sus.

Niciunul din noi nu răspunde imediat. E singurul loc pe care ezităm să-l împărţim cu ceilalţi. Nu l-am decorat cu lilieci şi pânze de păianjen, doar perdele cu falduri şi lumânări. La început ne gândim să zăvorâm uşile dormitorului, dar hotărâm apoi că tentaţia de a deschide odaia lui Barbă-albastră ar fi prea mare.

— Şi oricum, le spun celorlalţi, nu e ca şi cum e casa noastră. Nu e proprietatea noastră, nu putem decide noi.

— Dacă nu noi, atunci cine?

E clar că şi Bea are sentimente puternice în legătură cu camera asta.

— Fantomele?

— Atunci lasă fantomele să pună lacăt pe dormitor, îi spun.

Mergem în grădina acoperită de ceaţă şi Bea găseşte o piatră imensă în ceea ce erau mai demult straturi de flori, înainte ca buruienile să stranguleze tot ce se vede. Când ridică piatra, eu mă dau câţiva paşi înapoi, dar ochii lui Alice strălucesc. Niamh şi Sam ţin porţile imense de fier nemişcate – metalul scârţâind în

întuneric – şi Bea ridică piatra şi o aruncă în lacătul care atârnă de lanţul imens, ruginit. Abia dacă îl ciobeşte puţin. Sam ia piatra şi încearcă şi el. Lacătul ţipă când se loveşte de porţi, dar se balansează înapoi întreg după ce îl loveşte piatra.

— Lasă-mă şi pe mine să încerc, zice Alice.

Ia piatra de la Sam – greutatea ei îi trag mâinile în jos când o apucă – îşi ia avânt şi o aruncă în lacăt şi lacătul se deschide, spărgându-se şi căzând jos. Chiuim. Deschidem porţile împreună ca pe o intrare către iad.

Ne despărţim şi găsim mai multe pietre mari în grădină şi le cărăm cu mâinile, care devin tot mai noroioase, în casă. Eu şi Toby deschidem uşile de la toate camerele şi le proptim cu pietre, ca toată casa să fie deschisă şi primitoare.

— Asta s-ar putea să ajungă să fie cea mai tare petrecere de anul ăsta, zice Toby.

— O, da?

Să aud asta de la cineva ca Toby e mare lucru.

I se văd discret nişte gropiţe în obraji când zâmbeşte.

— Da.

În timp ce lucrăm, Toby îmi povesteşte despre câteva dintre cele mai tari petreceri la care a fost. Cele câteva petreceri la care am fost cu Alice s-au lăsat cu ceva beţii şi destrăbălare, dar câteva dintre poveştile lui Toby sunt demente. Nu sunt sigură că le cred pe toate, dar sunt cumva impresionată în secret.

— Şi părinţii tăi te-au lăsat să ieşi atât de mult? întreb, fără să-mi vină să cred. Cum scapi aşa uşor?

Toby râde.

— Părinţii mei sunt destul de cool, de fapt, îmi spune. Înţeleg că am optişpe ani şi vreau să ies în oraş şi să merg la chefuri. Câtă vreme iau notele la care se aşteaptă, mă lasă să fac aproape orice.

— Dar *cum* iei note bune dacă eşti la petreceri în fiecare weekend?

Toby ridică din umeri.

— Nu vreau să-mi irosesc anii de adolescenţă, zice. Învăţatul nu înseamnă tot. Adică, am aplicat la medicină la Trinity anul viitor. Am luat punctele necesare la fiecare simulare de până acum. Învăţ mult, dar asta nu înseamnă totul pentru mine.

Nu ştiu ce să răspund la asta. Buzele lui Toby sunt pline şi zâmbetul lui e relaxat. Străluceşte energia în el ca sclipiciul.

— Nu eşti cine credeam că eşti, zic, în cele din urmă.

— Nici tu.

— Da? Cine credeai că sunt?

Toby se înroşeşte în lumina lanternei. Îl face să pară mai puţin tipul popular inaccesibil şi mai mult o persoană reală. Îmi întinde un braţ de decoraţiuni şi mergem cu grijă în jos pe scări ca să agăţăm chestii în bucătărie. Umbrele noastre sunt lungi pe hol, dar bucătăria e bine luminată cu lanterne şi mai puternice, ca oamenii să-şi poată vedea băuturile. Martin a adus deja mai multe baxuri de bere. Am destulă experienţă cât să nu întreb de unde le are.

— Nu ştiu, zice Toby. Mai mult ca Bea, presupun. Dar nu eşti deloc aşa.

Mă simt puţin deranjată când spune asta:

— Cred că semăn mult cu Bea, de fapt. Cred că e un lucru bun.

Toby îmi vede faţa şi întinde mâinile:

— Nu o zic ca pe o chestie rea, adaugă el repede. Doar… credeam că o să fii cumva… nu ştiu, ciudată sau falsă sau ceva. Ai crede că oamenii ca tine sau Bea pozează, ştii? Dar eşti total autentică. Carl avea dreptate.

I-aş zice că pozeurul de Carl nu e chiar cea mai potrivită persoană care să vorbească despre autenticitate, dar apoi îmi dau seama că-mi face un compliment. Îmi aranjez masca, puţin agitată.

— Carl? întreb, pentru că nu ştiu ce altceva să zic.

Se întoarce cu spatele la mine ca să mai agaţe câţiva păianjeni falşi peste rafturile care sunt deja acoperite cu pânze de păianjen adevărate.

— Da. A fost destul de interesat de Bea după petrecerea lui Joy de vara asta şi, de când am auzit de petrecerea asta, mi-a tot vorbit despre voi şi eu nu ştiam nimic despre tine, nu ştiam că mi-ar plăcea de tine, dar acum chiar ştiu.

Se întoarce înapoi cu faţa şi se uită direct la mine.

— Da?

Toby se lasă pe bufetul de la bucătărie şi îşi îndreaptă privirea către mine. Mă întreb dacă se opreşte vreodată din zâmbit, apoi mă gândesc: *sper că nu se opreşte*, *pentru că are un zâmbet tare drăguţ.* Apoi mă întreb de ce mi-a trecut aşa ceva prin cap.

— Da, zice el şi o părticică din degetele mâinilor noastre

aproape se ating pe bufet. Eşti o persoană foarte interesantă, Cara Morris. Aproape un mister.

— Un mister?

Îmi place asta.

— Şi tu eşti destul de interesant, zic. Adică, aveam impresia că eşti doar un perfecţionist care-şi doreşte să atingă prea mult, care crede că poate să aibă orice doar pentru că arată bine.

— Crezi că arăt bine?

Acum e rândul meu să roşesc.

— Nu asta am vrut să zic.

Martin intră în bucătărie ca să aducă mai multe beri.

— Cara, iar te iei de oameni? zice pe un ton jucăuş.

Mă prefac că vreau să-l lovesc peste cap şi mimează că se împiedică şi scapă berile pe jos. Dar apoi îşi îndreaptă spatele şi pune lăzile cu grijă pe podea. Se uită prin bucătărie o clipă şi apoi zice:

— Înţeleg de ce sunteţi atât de obsedaţi cu locul ăsta.

Întoarce capul într-o parte.

— Parcă se aude ceva…

Ne întoarcem şi eu şi Toby ca să ascultăm. Încă se aude încet muzică venind de sus; şi voci – ale lui Alice şi Kim – venind dintr-una din camere. Cineva împinge o saltea de-a lungul podelei într-unul din dormitoare. Bea cântă singură în hol. Sub toate astea, totuşi, aud ceva şoptind foarte încet. Mă las în patru labe şi-mi pun urechea pe podea. Toby şi Martin fac un schimb de priviri şi apoi se lasă şi ei jos cu mine. Urechile noastre sunt reci peste gresia murdară.

— Ascultaţi, zic eu în şoaptă.

Ascultăm. Sub noi, vorbeşte râul. Închid ochii. Mă strigă. Sună ca nişte paşi care vin către mine, gata să mă ducă departe. Paşii se aud tot mai tare. Mă uit în sus şi-l văd pe Sam în uşa de la bucătărie cu o grămadă de pături în mână.

— În caz că li se face frig oamenilor sau dacă vor să rămână peste noapte, explică.

Nu întreabă de ce suntem toţi pe jos. Ceva îmi spune că ştie deja. Mă întreb ce îi spune râul lui Sam. Se uită la mine stând pe jos lângă Toby şi faţa lui e serioasă, expresia impenetrabilă. Mi se învârte ceva în stomac, ca un cuţit, dar nu mă mişc de acolo. Zâmbetul lui Toby nu e complicat şi ochii lui nu sunt trişti, dar cel mai important e că nu e fratele meu. Sam se întoarce încet şi

ne lasă pe podeaua prăfuită din bucătărie.

Când încep să ajungă primii invitaţi şi muzica se aude mai tare – compilaţiile lui Bea umplând casa ca aerul dintr-un balon – mă strecor sus şi iau pietrele de la baza uşilor dormitorului matrimonial. Închid uşa dublă şi îmi apăs fruntea de vopseaua care se decojeşte de pe panourile de lemn. Strâng mâinile pe mânerele de la uşă. Şoptesc printre crăpături:

— Te rog fii închisă, te rog închide-te, închide-te. Îmi imaginez sunetul unei chei în broască, sau a unui zăvor alunecând la locul lui, dar ştiu că dormitorul ăsta nu are nici zăvor, nici cheie (de fapt, niciunul n-are). Zgomotul de jos devine tot mai puternic. Au ajuns şi mai mulţi oameni. Iau o înghiţitură zdravănă din sticla cuiva de whisky. Mă arde până la genunchi. Mă face să pot să uit lucrurile mai uşor.

Lanternele sunt aprinse jos. Întunericul se retrage în colţuri, dar stă acolo ghemuit, ca un lup gata de atac. Muzica e ritmată şi şuieră cum fac căprioarele pe care le vânează lupii. Dansează peste tot şi nimeni nu se poate abţine să nu danseze cu ea.

Toby mă prinde din urmă la uşa de la bucătărie. S-a schimbat în costum. Masca lui e de arlechin, jumătate roşie, jumătate albă. Clopoţeii din vârf zornăie. Mă ia de mâini şi mă conduce, dansând, prin cameră şi afară, în hol. Îi ajungem din urmă pe Kim şi Niamh, care beau din borcanele de gem. Masca lui Niamh o face să arate ca un acrobat. E delicată şi e făcută din ceva care seamănă cu porţelanul, Kim e o pisică neagră. Ni se alătură şi dansăm toţi în linie – pisici, acrobaţi, arlechini şi zâne – şi luăm şi alte creaturi care să ni se alăture în drum: porci şi lupi şi urşi panda, copii-păpuşi victoriene şi costume veneţiene, măşti albe şi goale, ca nişte feţe de fantome.

Continuă să vină oameni. Toţi cei pe care i-am invitat, plus alţii; trec prin porţile cu spirale de fier forjat ca un şuvoi. Beau în bucătărie, dansează în hol, urcă pe scările care putrezesc, la început sfioşi şi apoi din ce în ce mai neînfricaţi, pe măsură ce noaptea continuă şi sticlele de bere se golesc. Când trec pe acolo, ceva mai târziu, văd pe cineva alunecând în jos pe balustradă.

Casei îi place asta. Tot dansul desfrânat, muzica care pulsează, pantofii care se lovesc de podea, atâtea trupuri bete rezemându-se de pereţi şi unii de ceilalţi, atâtea buze care se

lipesc şi mâini care întâlnesc alte locuri în colţuri întunecate şi pe saltelele dormitoarelor mai mici de sus. Casa savurează totul din plin. Pereţii bat ca inimile, scândurile din podea mârâie, scările gem şi sus, dormitoarele şoptesc nimicuri dulci.

Sunt beată. La un moment dat, sunt cu Bea în sufrageria veche şi spunem unui grup de prieteni de-ai lui Niamh poveşti cu fantome, despre tavan, despre feţele din geamuri, în alt moment sunt sus cu Joe şi Carl, cu Toby şi Martin şi încerc să schimb conversaţia alcoolizată într-una care nu e despre sport. Apoi eu şi Martin suntem într-unul dintre dormitoare şi Bea îl împinge pe Carl departe de ea, pentru că se înclină prea aproape, şi apoi eu şi Toby suntem pe coridor, vorbind despre familiile noastre, şi apoi sunt cu Kim şi câţiva prieteni de-ai ei pe coridor şi dansăm de parcă nu mai există nimic altceva în lume decât dans, iar în holul de dedesubt mi se pare că văd o fată cu păr maro-ca-de-şoarece şi un guler de Peter Pan ieşind sfios de sub un pulover fără nicio formă, dar când mă grăbesc jos să văd, nu e nimeni îmbrăcat aşa în jur. O strig pe Elsie, dar nu răspunde nimeni în afară de muzică. Feţe înoată pe sub măşti. Rătăcesc prin casă căutând-o pe Elsie, dar îmi găsesc prietenii în loc. Numai Sam pare să nu fie în aceeaşi cameră cu mine niciodată. Asta face partea cu uitatul mai uşoară.

În adâncul minţii mele, mă gândesc la fraţii-spiriduş care tot apar în visele mele. Mi-i imaginez ajungând la petrecerea lor, care seamănă mult cu a noastră, numai că mai sălbatică şi mai periculoasă. Nu sunt oameni acolo. Dacă închid ochii, aproape că pot să-i văd. Măştile lor umane aproape că nu mai există, iar ei intră într-o cameră plină de creaturi bizare şi întunecate. Văd fantome şi elfi şi zâne şi giganţi, văd chestii imense, pe jumătate oameni şi creaturi care seamănă mai mult cu pisici şi cai şi câini mici care dansează, văd copii mici cu dinţi ascuţiţi şi ochi roşii. Ce nu văd, totuşi, e că sunt urmăriţi. Chiar în spatele lor, o siluetă în cadrul întunecat al uşii, e tatăl lor vitreg.

După asta, lucrurile devin neclare. Măştile se schimbă şi strălucesc. Nu pot să-mi dau seama mereu cine e sub ele. Îmi pun braţele în jurul unui băiat despre care cred că e Toby, dar când se întoarce văd că e un băiat dintr-un an mai mic. Trec pe lângă Bea, care e în sufragerie, dar apoi o văd în hol. Mi se pare că văd cu coada ochiului o fustă tartan foşnind după colţ, dar când alerg în camera aia, văd doar străini. Uneori pare că

muzica ţipă. Alice mă îmbrăţişează şi îşi cere scuze că a ţinut secrete faţă de mine şi apoi îl văd chiar acolo, standul de secrete, stând în faţa camerei care fusese odată, probabil, un birou sau o bibliotecă. Kim stă la el de parcă e Elsie la şcoală şi oamenii scriu, ameţiţi de la băutură, secrete la maşina de scris şi apoi le introduc în cutie.

Bea se aşază şi scrie şi, când termină, ia hârtia şi ne-o arată, în loc să o pună în cutie. Zice: *Uneori cred că mama îşi doreşte să nu mă fi născut.* Aruncă hârtia în aer şi flutură până jos, pe podeaua prăfuită.

— Niciodată, zice Alice şi o ia pe Bea în braţe. Nimeni n-ar crede aşa ceva.

O sărută pe obraz şi gestul e atât de intim că mă face să vreau să plâng. Mă gândesc la buzele lui Sam. (Mă gândesc la buzele lui Sam mult mai mult decât are dreptul orice altă fată să se gândească la buzele fostului ei frate vitreg) şi inima mea doare ca o luxaţie. Poţi să-ţi rupi inima din greşeală, mă întreb, cum poţi să-ţi rupi încheietura? Dacă da, sezonul accidentelor m-a învineţit şi m-a rupt şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

Îmi las cea mai bună prietenă cu sora mea şi secretele lor şi mă plimb prin încăperile pline de oameni. Încă sper să o găsesc pe Elsie, dar mi-e din ce în ce mai greu să-mi amintesc de ce. Mai e whisky în bucătărie. Când ajung la sticlă, îi găsesc pe Martin şi Joe şi Toby. Masca lui Martin e pe jumătate foc, pe jumătate gheaţă. A lui Joe e cu modelul de diamant al mingilor pentru jonglat. Toby ni se alătură şi bem whisky. Nu ajută cu nimic la inima mea frântă.

— Nu fi aşa tristă, zice Toby cu zâmbetul lui omniprezent. Tocmai ai organizat cea mai tare petrecere la care am fost vreodată, şi nici măcar nu e miezul nopţii încă. Toată lumea o să vorbească despre asta o bună bucată de vreme.

Beau direct din sticlă.

— Nu sunt tristă, îi spun. Sunt melancolică.

Apoi mă gândesc la o ţigară ca un sărut şi la secrete înghesuite într-o cutie de lemn, o inimă plină de o iubire care n-ar trebui să existe. Ce e iubirea, oricum?

— În noaptea asta beau whisky ca să uit.

— Să uiţi ce?

Chicotesc.

— Să uit de melancolia mea! strig tare şi-mi desfac braţele şi

nişte whisky curge pe sticlă şi pe braţul meu şi Toby îl linge.

Limba lui gâdilă şi buzele fac totul să sune ca un sărut. Blochez gândul la sos de pizza şi ochi ca râul. Ochii lui Toby sunt căprui, o culoare care nu e complicată. Îi văd clar prin găurile din masca lui. Toby zâmbeşte mereu. Zâmbesc cu el.

Pentru o vreme lucrurile devin iar neclare. Îl văd pe Sam din când în când şi, o dată sau de două ori, suntem chiar în aceeaşi cameră, dar în mare suntem împrăştiaţi peste tot, ca restul dansatorilor mascaţi. Mă gândesc: *Asta e cea mai tare petrecere.* Sus, câţiva oameni se joacă Adevăr sau provocare. Pe podea sunt haine aruncate. Piele şi tot mai multă piele. Mă întorc şi dansez până jos.

La baza scărilor, Toby mă opreşte şi ne înghesuim în hol cu ceilalţi dansatori şi mă ţine aproape, ca să nu mă calce nimeni. Dau din aripi în acelaşi ritm cu muzica; aerul e cald în hol şi e răcorit cu câte o pală de vânt rece de fiecare dată când se deschide uşa şi îmi ridică aripile de parcă zbor.

Joe şi Martin şi Niamh şi Sam dau din cap într-un colţ. Se uită către noi şi fac cu mâna, dar eu şi Toby ne învârtim pe lângă ei ca dansatorii din cutiuţele muzicale. Mă sărută sub arcul scărilor. Are gust de whisky, dar am băut atât de mult că nu mă mai surprinde asta. Vreau să mă învârt şi să dansez în continuare, dar, în loc de asta, îl sărut din nou. Stăm cu buzele lipite pentru ceea ce pare a fi mult timp. Nu e neplăcut (presupun că Toby a exersat destul), dar ştiu, în adâncul meu, că nu ăsta e sărutul pe care îl vreau.

Într-un final mă desprind de el şi-l rog pe Toby să-mi aducă ceva de băut, mă prefac că mă duc la baie, dar în loc de astă mă ascund în biroul plin de praf unde Kim încă stă la standul de secrete şi oamenii dansează şi scriu şi vorbesc şi în cealaltă parte a camerei e Sam, lovind cu pumnul în perete. Joe şi Martin îl iau de braţe şi îl scot afară, iar eu mă ascund până nu-i mai văd acolo.

Simt o mână pe umăr şi îmi spun: *Sam?* Dar când mă întorc e Bea. Întreabă dacă sunt bine şi mă forţez să zâmbesc larg, dar îmi atinge obrazul sub mască şi degetul ei e plin de lacrimi când îl scoate afară. Îmi imaginez că zâmbetul meu trebuie să arate ciudat, plin de lacrimi tot şi acoperit cu sclipici.

— Prea mult whisky, îi spun, ca să mă justific.

Alice, care e chiar în spatele ei, scoate un chicotit micuţ.

— Ştiu ce vrei să zici, spune.

Aproape că urlăm ca să ne auzim peste toată muzica. Îmi pulsează tâmplele. Sună ca inima mea. Sună ca o sută de pumni lovind tencuiala veche a unor pereţi. Alice şi Bea valsează încet în cerc în jurul meu. Mă uit la Kim. Vreau să scriu un secret, dar nu cred că am cuvintele necesare. Îmi amintesc cum şi-a cerut Alice scuze mai devreme, că a ţinut secrete faţă de mine şi aş vrea să-i spun că şi eu am secrete, dar când mă întorc văd lupul la uşă.

— Alice, zice el.

Alice se întoarce, luată prin surprindere. Îşi ia mâinile de pe talia lui Bea.

— Nick?

Nick a venit costumat la bal. Faţa lui e o faţă de lup, geaca lui de piele e acoperită de smocuri de păr. Dinţii lui sunt ascuţiţi şi cred că văd o coadă foşnind în spatele blugilor săi.

— Alice, zice din nou.

Vocea lui e răguşită, de parcă a cântat toată noaptea. A cântat pentru Alice. Poate el e sirena până la urmă.

Bea se duce înapoi lângă Alice şi spune cu o voce gravă şi expeditivă:

— Credeam că ai zis că mergi la… dar Alice o întrerupe.

— Ce cauţi aici, Nick? întreabă ea cu un ton mai adânc, mai matur.

Masca îi face privirea să pară întunecată. Vocea ei devine şi mai gravă.

— Credeam că am vorbit noaptea trecută, zice ea.

— Voiam doar să fiu cu tine, iubire.

Dinţii lui Nick sunt foarte ascuţiţi şi albi în lumina slabă din încăpere. Întinde mâna către Alice de parcă vrea să danseze.

— Nu te îngrijora, îi şopteşte ea lui Bea, cu mâna în scobitura spatelui ei solzos.

Ochii lui Nick se îngustează sub masca de lup. Mâna lui e întinsă, cu palma în sus. Alice înaintează şi o ia.

Bea face un pas către Alice.

— N-o face, zice ea, dar o zice prea încet.

— N-o face, zic eu, dar Alice a plecat deja.

Faţa lui Bea e imposibil de citit. E de un albastru-palid în lumina lumânărilor. Sau verde poate, ca oceanul. Se aşază la micuţul birou şi Kim, care a fost martoră întregii scene, încearcă

s-o liniştească într-un fel în care eu nu pot. Îi spune lui Bea că Alice se duce doar să vorbească cu el, că dacă nu a terminat-o încă cu el, o s-o facă în seara asta, că ăsta e motivul pentru care vrea să aibă puţină intimitate. Bea n-o bagă în seamă. Mă gândesc la vocea de sirenă a lui Nick şi mă întreb cine are dreptate. Mă gândesc la Alice vorbind despre cât de întunecat e. Camera se învârte.

Bea scrie repede. Rupe hârtia din maşina de scris. Kim dă să-i spună să aibă grijă, dar apoi se opreşte. Bea ţine secretul în aşa fel încât să-l vedem şi noi. E scris în întregime cu majuscule. Zice: NU MERITĂ NICIODATĂ SĂ IUBEŞTI. Lasă hârtia să cadă pe jos. Apoi ia cutia şi aruncă în aer tot ce e în ea, ca toate secretele să fie lăsate libere şi să zboare prin cameră ca nişte lilieci mari de hârtie. Cuvintele vin la noi din întuneric.

Uneori cred că-mi pierd minţile, Sunt virgin, Sunt virgină, Nu sunt virgin, Nu sunt virgină, Sunt un mincinos, Sunt o mincinoasă, Nu-mi plac fetele (sunt băiat), Nu ştiu dacă sunt băiat sau fată, Nu există Dumnezeu, Sunt fantome peste tot în jur, NU MERITĂ NICIODATĂ SĂ IUBEŞTI, *Lupii sunt reali, Sunt îndrăgostit de persoana nepotrivită, Mi-e teamă că nu pot să iubesc, N-am mai mâncat o masă întreagă de doi ani, Mă tai (nu ştie nimeni), Fostul meu tată vitreg e un monstru.*

Mă împiedic de propriile picioare printre secretele care zboară în afara camerei şi către uşa din faţă. E întuneric ca noaptea afară. În faţa casei (sau e imaginea holului reflectată în sticla de la verandă), mi se pare că văd fraţii-spiriduş, umezi ca ploaia.

Se plimbă prin mulţimile de oameni, încercând să-l găsească pe tatăl lor vitreg diabolic înainte să poată să-i recunoască. Ştiu că asta s-ar putea să fie singura lor şansă să-l găsească; o să-l recunoască numai fără masca lui umană şi asta e singura noapte din an în care specia lor poate să-şi arate adevărata faţă. Dar puterile lor slăbesc cu cât petrec mai mult timp departe de casă. Se îngrijorează că nu vor fi suficient de puternici să-l învingă.

Încet, înconjuraţi de alţi spiriduşi ca ei, îşi arată mai mult înfăţişarea adevărată. Părul spiriduşului-copac i se împleteşte în cap ca viţa-de-vie, branhiile sirenei pulsează pe lateralele gâtului, băiatul-fantomă începe să devină alb-negru, şi zâna începe să-şi poată mişca aripile. Caută prin camerele casei imense – sunt sute ca ei, unii mari, unii mici, unii bine ascunşi,

niciun om nu putea vreodată să-i vadă. Într-una din camerele alea găsesc lupul.

Spiriduşul-copac ţipă.

— Ce s-a întâmplat? zice băiatul-lup. Nu mă mai iubeşti?

Simt că cineva mă plesneşte puternic peste obraz şi mi se deschid ochii şi îmi ridic brusc capul şi omul de metal stă chiar în faţa mea. Probabil că m-a lovit peste obraz din greşeală. Când mă uit la el, ochii lui sunt goi ca o mască de lup. Îmi amintesc că fierul e otrăvitor pentru zâne.

— Tu eşti tatăl vitreg diabolic, îi spun omului de metal, dar sună ca o şoaptă.

El mă loveşte din nou peste obraz. Zice:

— A fost doar în mintea ta, mă auzi? Să nu te mai aud zicând aşa ceva niciodată. Nu vrei să fii o mică mincinoasă, ca soră-ta, nu? Nu mă face să-ţi mai spun o dată.

Dau şi tot dau din capul meu micuţ.

— Sigur, zic, nesigură, dar zâmbind. E adevărat că am o imaginaţie bogată. Sigur că da, Christopher.

Cineva mă scutură de umăr, strigând în jos pe scări şi mă trezesc speriată. Nu e nimeni în faţa mea. Nu e niciun om de metal. Ochii mei văd o imagine neclară şi mintea mea e confuză. *Prea mult whisky,* mă gândesc. *Mă întreb unde e Elsie.* Mă întreb dacă chiar e aici, în nebunia asta. Mă duc sus, dar nu sunt sigură că mă duc s-o caut sau să mă întind. Mi se pare că sunt somnambulă. Nu mai ştiu ce e real şi ce nu.

Într-unul din dormitoare un grup din anul patru se înghesuie în jurul unei plăci a spiritelor. Lumânările pâlpâie. Mi se pare că aud pe cineva ţipând jos. Se aude cum vomită cineva în baie. În alt dormitor se joacă Adevăr şi provocare într-un mod zgomotos. Într-un colţ, pe o saltea scoasă de pe cadrul patului, două persoane se sărută, încolăcite una în jurul celeilalte de parcă sunt alge. Mi se pare că-i văd masca de plastic Guy Fawkes a lui Carl atârnând de o mână cu solzi verde-şi-albastru, dar apoi îmi spun că sigur mi s-a părut. La capătul coridorului, Toby şi câţiva prieteni de-ai lui fumează şi râd. Toby îmi face semn să mă alătur şi eu, dar mă strecor în ultimul dintre dormitoarele cele mici. Deja nu mai ştiu pe cine caut. Mă gândesc la Elsie. Mă gândesc la Sam. Mă gândesc la Alice – şi brusc o văd, între Nick şi peretele din spate.

Capul lui Nick e îngropat în părul lui Alice şi mâinile lui sunt

peste tot pe ea. Bretelele de la rochia ei sunt rupte şi pieptul şi umerii îi sunt prea goi, prea reci pentru camera asta întunecată. E prinsă între corpul lui Nick şi tapetul gri care se decojeşte şi se vede că braţele îi sunt blocate pe părţi, pentru că nu i se văd decât coatele. Masca ei e strâmbă. Faţa de lup a lui Nick e pe pământ în faţa mea. Ochii ei sunt două spaţii goale. Nu are gură, dar tot o aud şoptind: *Dac-o să faci asta, mai dă-mi o ultimă şansă, ştii că vrei, hai, dacă chiar vrei să terminăm lucrurile, îmi datorezi o ultimă...*

În geamul mare din faţa mea văd reflexii neclare ale lumii de afară. Închid ochii pe jumătate şi aproape că pot vedea spiriduşii la propria lor petrecere.

Se uită unul la celălalt şi văd că sunt slăbiţi. Acasă, puterile lor erau strălucitoare şi vii, ca soarele bun al verii, dar aici, în lumea umană, tot ce simt şi ce fac e diluat. Cei trei fraţi rămaşi nu ştiu dacă mai au puterea s-o ajute pe sora lor cu frunze. Dar ştiu că trebuie să încerce. Vin lângă ea; o înconjoară cu braţele; se fac o singură creatură, toţi împreună.

— S-a terminat, Nick. Am zis că s-a terminat, spune Alice ca şi cum ar mai fi spus asta în alte cincizeci de dăţi. Hai, Nick, opreşte-te, te rog, mai adaugă ea şi eu fug către el şi îi ţip direct în ureche.

Fraţii spiriduşului-copac i-au dat puteri. Îşi adună toate forţele, îşi dă jos şi ultimul dintre costumele ei de om, îşi întinde cea mai ascuţită creangă şi ţinteşte direct prin inima iubitului ei lup. Cade sângerând pe podea.

Nick strigă atunci când ţip şi îşi acoperă urechile cu mâinile. Îl iau de încheieturi şi ţip din nou şi el se întoarce şi dispare în întunericul nopţii. Alice se întoarce şi fuge după el pe scări şi în mulţime. Încerc s-o prind, s-o ţin lângă mine, s-o îmbrăţişez, dar se smulge şi fuge. Se îndepărtează în aceeaşi direcţie cu Nick şi mă întreb dacă am făcut o greşeală, dacă totul e în mintea mea (e adevărat că am o imaginaţie bogată). Mă întreb dacă poate Bea are dreptate. Mă gândesc la picioarele goale şi pictate cu albastru ale lui Bea, încolăcite în jurul altei perechi de picioare, pe o saltea şi o mască de Guy Fawkes atârnându-i de mână. Apoi îmi amintesc că se poate ieşi numai printr-o parte din casă, deci sigur Alice l-a urmat pe Nick; nu ai cum să pleci altfel. Ca să ajungi jos, trebuie s-o iei pe scări. Şi fata de pe saltea arată prea mult ca marea. Ea trebuie să fie spiriduşul-sirenă din visul meu.

Nu merită niciodată să iubeşti. N-ar putea fi niciodată Bea. Mintea mea e o supă groasă şi bizară.

Toată lumea a fugit şi eu nu am unde să mă duc. Încerc uşile de la dormitorul matrimonial (îmi amintesc vag că nu am mai fost acolo de când le-am închis), dar sunt blocate. Mă împing cu umărul în ele; nu se clintesc. Ridic din umeri şi îmi fac drum înapoi la parter, la podeaua pe care ajung să şed după ce ratez o treaptă şi cad *poc-poc-poc* pe spate, în jos, pe restul treptelor. Râd. Râd de căzătura mea. Râd de sezonul accidentelor, de accidentul lui Alice, când s-a lovit cu capul de poliţa de pe şemineul lui Nick, de accidentul care i-a rănit picioarele, de accidentul care i-a făcut tăieturi pe braţe. Râd de accidentul cu sticla spartă de acum câţiva ani, care a reuşit cumva să-i taie venele într-o linie perfect dreaptă. Râd de accidentul lui Sam când a lovit cu pumnul peretele din camera cu secrete. Râd de accidentul din ziua în care aproape m-am înecat. Râd de accidentul morţii unchiului meu. *Seth ştia şi el,* mă gândesc. *De asta l-a împins.* Apoi mă întreb de unde a venit gândul ăsta. Mă opresc din râs.

Mă împleticesc până în grădină, unde râul fuge departe cum fug eu. Muzica se aude încă tare. Sunt lanterne în iarbă şi, chiar dacă e frig de îngheţi, oamenii stau întinşi pe jos. Merg clătinându-mă în spatele casei unde grădina e şi mai sălbatică şi mai înaltă şi mă duc chiar la marginea terenului, unde râul iese de sub pământ. Cad printre tufe şi desişuri până ajung la apă şi el mă primeşte ca singurul meu prieten vechi.

Stau pe marginea râului şi îmi bag degetele în apă şi-mi amintesc cum am înotat în lac într-o vacanţă de vară, Sam şi mama stăteau pe plaja artificială, Christopher ne învăţa să înotăm, Alice, incomodă în costumul ei de baie, ţinându-şi bărbia sub apă. Îmi amintesc că am pus o întrebare inocentă despre ceva ce văzusem şi Christopher mi-a dat o palmă (sau poate asta e o amintire diferită). Apa care îmi umple plămânii şi mâinile care mă ţin tremurând. O sută de scuze după aia şi îngheţată. Trei bile mari într-un cornet dublu.

Apoi, pe partea cealaltă a apei, o văd pe Elsie.

Ţine o plasă de fluturi şi se uită direct la mine. Ştiu că trebuie să merg la ea. Râul nu e foarte adânc aici, nu mai mult decât un pârâu şi lipăi până pe partea cealaltă. Când ies din apă îmi închipui că arăt ca o fiinţă extraterestră pierdută; udă şi

înaripată, mascată şi melancolică.

Elsie se uită la mine de parcă nu e sigură ce să creadă. Mă uit în jos la mine însămi. Coapsele îmi sunt pline de noroi şi papucii mei pleoscăie când îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt. Încă sunt acoperită de vânătăi. Simt că mi s-a dus machiajul de la transpiraţie. Nici eu n-aş şti ce să cred despre mine. Mă uit la Elsie – faţa ei îngrijorată, cizmele ei maro, cuminţi, fusta ei tartan, puloverul fără formă, mâinile ei care ţin o plasă de fluturi.

Întreb:

— Ce încerci să prinzi?

Elsie îmi aruncă o privire foarte serioasă. Brusc, inima mea se scufundă. Simt că puteam să pun o singură întrebare şi, din toate întrebările, am ales să-mi irosesc şansa cu asta şi n-o să mai primesc alta.

În spatele meu mă strigă cineva. Pentru o secundă mi se pare că e râul, dar apoi văd că e Bea. Când mă întorc, Elsie a dispărut, dar oricum nu mă prea aşteptam să rămână. Îmi doresc s-o fi întrebat de ce apare în toate fotografiile mele. Îmi doresc s-o fi întrebat dacă are cineva răspunsurile pe care le caut. Imaginea mea e distorsionată în apa de la picioare.

— Cara! strigă Bea din nou.

E ceva ce aud rar în vocea ei. E aproape la limita fricii.

— Cara, vino înapoi aici!

Pleoscăi înapoi pe partea cealaltă a râului. Bea aleargă către mine. Are genţile mele în mâini. În spatele ei, alţi oameni fug. Sunt toţi uzi leoarcă şi abia pot să respire, toţi sunt costumaţi, dar câţiva dintre ei sunt mai mult dezbrăcaţi decât îmbrăcaţi; toţi cară genţi şi sticle şi toţi fug de acolo. Grădina e un dezastru plin de măşti.

— Ce se întâmplă?

Ajung la Bea şi mă trage de braţe după ea. Nu mergem către porţile deschise, ci către gardul de pe margine. Pare mai înalt decât au părut vreodată porţile.

— Stai aşa, îi zic lui Bea, încercând să-o opresc. Vrei să sărim?

— Cineva a chemat poliţia, zice ea, rămânând fără aer. Trebuie să plecăm de-aici.

Acum pot să disting sirenele despre care credeam că sunt doar parte dintr-un cântec.

— Of, căcat, zic eu şi o ajut pe Bea să ridice genţile şi să le

arunce peste, în câmpul de pe partea cealaltă.

— Unde sunt Sam şi Alice?

— Nu i-am putut găsi. Niamh a auzit sirenele prima dată. Ea şi Kim au şters-o, dar am crezut că Sam e în bucătărie…

Bea face o pauză ca să respire când începem să ne căţărăm. Ne punem picioarele printre bare şi ne tragem în sus centimetru după centimetru.

— Dar nu i-am găsit nici pe Joe sau Martin, zice ea, respirând greu. Deci trebuie să fi ieşit înaintea noastră.

Cuvintele ei sunt uşor liniştitoare, dar apoi fac greşeala să mă uit înapoi la casă. Dezastrul plin de măşti şi sticle şi genţi, şi oameni alergând, şi poliţia alergând în urma lor, totul mă face să-mi fie rău. Când ajungem pe partea cealaltă a gardului, vomit în şanţ. Eu şi Bea ne luăm de mână şi fugim acasă. Sunt udă până la piele, am frisoane şi îmi tremură aripile. Sunt rece ca gheaţa sub mască. S-ar putea să nu fiu om deloc.

15.

Sam şi Alice nu se întorc acasă la Bea toată noaptea, îi sunăm, dar la ambele numere intră direct mesageria. Nu îndrăznim să sunăm acasă, în caz că răspunde mama şi ei nu sunt acolo.

Eu şi Bea stăm la ea pe pat şi vorbim şi fumăm la geamul de la dormitorul ei ore întregi, uitându-ne cum cade ploaia pe acoperişul serei de dedesubt. Până dimineaţa, vocile noastre sunt răguşite şi plămânii negri, dar suntem treze. Nu-mi amintesc nimic din ce am vorbit în timpul nopţii. Adormim în timp ce cerul începe să se lumineze şi ultimele picături de ploaie se domolesc.

În visele mele, la petrecerea spiriduşilor, casa e un haos. Creaturile aleargă şi ţipă într-o mie de limbi, se aud răcnete, urlete şi plânsete. Pe podea e un lup mort. Sângele lui se impregnează în covor. Pe măsură ce se goleşte casa, spiriduşii se întorc să vadă bărbatul făcut în întregime din metal care stă în uşa principală. Oamenii se înghesuie pe lângă el ca să iasă afară, valul de spiriduşi despărţindu-se ca un râu când ajunge la corpul lui de fier. Cei care îl ating din greşeală, încep să ardă şi din ei începe să iasă fum. Balamalele de la gura lui funcţionează şi are un zâmbet sinistru.

Cei patru fraţi se uită către tatăl lor vitreg de lângă rămăşiţele sângerânde ale băiatului-lup şi o frică nebună le umple inimile. Şi-au folosit şi ultimele puteri ca să omoare lupul şi acum nu a mai rămas nimic. Se iau de mâini şi se ţin strâns. Încep să-şi dea seama că nu se vor mai întoarce niciodată acasă.

Când ne trezim, mergem la casa cu fantome. Drumul e mai lung decât a fost vreodată, chiar dacă nu a mai plouat şi dimineaţa, iar pământul e aproape uscat. Eu şi Bea hoinărim ca râurile, de parcă ne e aproape frică să ajungem la destinaţie sau de parcă ne-am dori să fie alta, doar pentru o vreme. Sam şi Alice tot nu răspund la telefon.

E după-amiază devreme şi cerul e de un gri spălăcit. Nu e nimeni pe drumuri. Pe câmp, oile behăie deprimant. Când ajungem la râu, nu e niciun muncitor care să lucreze la podul de lemn; stă acolo singur şi rupt. E proptit de stâlpi de susţinere şi grinzi şi scripeţi, dar tot nu se poate traversa. Bea stă pe

marginea râului şi părul i se încreţeşte roşu în ochi. Încă are câţiva solzi pictaţi lipiţi de faţă. O fac să pară murdară şi frumoasă.

— Eşti îndrăgostită de Alice? o întreb brusc.

Bea nu răspunde.

— Ştii că probabil e la Nick, nu?

Dau din cap.

— Nicio şansă să se fi întors la el.

Bea îşi trece mâinile prin păr.

— Nu ştii asta, zice.

Mă gândesc la felul în care Nick o înghesuia pe Alice în vopseaua decojită de pe perete. Mă gândesc la coatele ei. Mă gândesc la ea ca la o fetiţă, înfofolită mai mult ca în octombrie în fiecare vară, fiindu-i frică să-şi arate corpul. Îmi amintesc cum îmi cerea să dorm la ea în cameră în unele nopţi.

— Nu, îi spun lui Bea. Sunt sigură de asta.

De-a lungul apei, copacii şoptesc. E un sunet ascuţit şi singuratic.

— Hai să nu mergem la casa cu fantome încă, zic eu.

Ne aşezăm pe masa de picnic şi aruncăm cu pietricele în apă. Îi spun lui Bea că am văzut-o pe Elsie noaptea trecută. Am tot căutat şi cea mai mică urmă de Elsie toată săptămâna, dar când în sfârşit am găsit-o, abia dacă am vorbit. Toată noaptea pare atât de ireală deja. Apoi îmi amintesc ceva şi o întreb pe Bea dacă a văzut pe cineva intrând în dormitorul matrimonial în timpul petrecerii.

Bea se gândeşte o secundă.

— Nu, zice încet. Dacă stau să mă gândesc, nu, n-am văzut pe nimeni. Şi eu nu am mai intrat acolo toată noaptea după ce ne-am schimbat.

— Nici eu.

Pietrele mele aterizează greoi în apă. Câteva ratează complet şi o zbughesc de-a lungul malului sau se rătăcesc în iarbă.

— Le-am rugat să se închidă, spun eu fără să mă uit la Bea.

— Ce ai rugat să se închidă? Uşile?

Dau din cap.

— Şi au făcut-o, spune ea fără să sune ca o întrebare. De ce? Vrea totuşi să ştie.

Ridic din umeri. Arunc o piatră cât de departe pot. Aterizează în mijlocul râului şi plesneşte apa satisfăcător.

— Nu ştiu, zic. Pur şi simplu n-am simţit că e în regulă să intre altcineva acolo.

Când ridic capul, Bea se uită la mine ciudat.

— Şi zic *de mine* că-s o vrăjitoare, murmură ea.

Arunc următoarea piatră şi mai tare. Mi-o amintesc pe Bea zicând că fiecare vrăjitoare are nevoie de cineva pe care să sărute de Halloween. Când mă gândesc la asta mă simt vinovată că l-am sărutat pe Toby, dar când mă gândesc şi mai mult, devin pur şi simplu nervoasă. *Pot să sărut pe cine vreau,* mă gândesc. Şi apoi îmi amintesc că, de fapt, nu pot. Pot să sărut pe cine vreau, mai puţin pe Sam, pentru că e fratele meu, mai mult sau mai puţin, şi nu poţi să-ţi săruţi fraţii. Doar că eu am făcut asta. Lumea mea e atât de încâlcită că nu mai ştiu s-o descurc. O voce firavă înăuntrul meu îmi reaminteşte că sărutul lui Toby a fost mai puţin decât nimic în comparaţie cu sărutul lui Sam. Un chibrit pe lângă un foc de tabără.

Apoi îmi amintesc că am văzut-o pe Bea sărutându-l pe Carl noaptea trecută. Mă întorc cu faţa spre ea.

— Te sărutai cu Carl azi-noapte?

Bea aruncă o pietricică în sus şi o prinde din nou. Alunecă de pe masă până la apă. Din încheietură, aruncă pietricica pe suprafaţa râului. Sare de cinci ori.

— Cred că da, zice, cu spatele la mine. Eram puţin beată, poate.

— Puţin beată? îi spun, de parcă asta e o scuză.

Râul mănâncă următoarea piatră a lui Bea înainte să aibă şansa să salte.

— De ce ai făcut asta? o întreb.

Bea nu răspunde. Râul e înfometat. Cere mai multe pietre.

— Bea, ce s-a întâmplat azi-noapte?

Bea se întoarce la bancă, dar nu se uită în ochii mei. Îşi scoate cărţile. Nu vreau să ştiu ce au să ne spună cărţile. Vreau să ştiu ce se întâmplă cu ea.

— Nu, o prind de braţe înainte să poată să le amestece, nu cărţile. Spune-mi tu.

Bea îşi smulge mâinile din ale mele.

— Spune-mi tu ce gândeşti, zic, în timp ce ea se dă rapid câţiva paşi în spate.

Tresare. Ridic vocea.

— Spune-mi tu singură. Nu te ascunde în spatele lor.

Aproape că ţip acum. Râul ţipă cu mine.

Bea se întoarce cu faţa spre el. Tot dă din cap. Când vorbeşte, se aude mai tare decât apa care trece peste cele mai înalte pietre.

— Sunt al dracului de laşă.

Se întoarce cu faţa la mine. Îi cad mânecile peste mâini. Ţine un set de cărţi întins şi arată spre mine.

— Dar şi tu eşti. Şi tu eşti o laşă, Cara Morris. Eşti al dracului de laşă şi mincinoasă.

Mă simt de parcă m-ar fi plesnit cineva.

— Eşti exact ca mine, zice Bea. Doar că la tine e şi mai rău, pentru că n-o recunoşti nici măcar în faţa ta.

— Ce vrei să...?

— De ce l-ai sărutat pe Toby, Cara? De ce l-ai sărutat?

— Nu ştiu, zic, agitată. Eram ameţită, el era drăguţ. De ce n-ar fi trebuit să-l sărut?

Bea stă doar şi se holbează la mine. Mă întreb dacă ştie. Mă întreb ce i-au spus cărţile ei lui Sam atunci când a sărutat-o. Mă întreb dacă a sărutat-o cum m-a sărutat pe mine. Sar de pe masa de picnic şi mă duc lângă Bea, îi iau faţa în mâini şi-mi lipesc buzele de ale ei. Are gust de fum de ţigară şi pâine prăjită şi cafea. Când mă dau la o parte, îşi scutură capul. Se întoarce şi pleacă. Ochii îmi sunt uscaţi, dar simt că plâng. Nu mai ştiu ce fac.

Plec mai departe singură. Nu mai pot să fac nimic altceva, aşa că mă ridic şi merg mai departe. Merg către casa cu fantome. Porţile sunt iar închise, dar cu un nou lacăt mare, probabil pus acolo de poliţie, mă caţăr pe porţi ca noaptea trecută şi în vârf, porţile ezită şi nu ştiu dacă mă vor lăsa să trec. Îngheţ acolo sus – cu un picior în partea cu casa şi celălalt pe partea cu drumul, şi las porţile să mă legene până se decid ce vor să facă. Probabil că s-au hotărât că e în regulă să trec pentru că fierul de sub mine stă nemişcat un moment suficient de lung ca eu să pot să-mi trec şi celălalt picior peste şi să cobor rapid.

Grădina e un dezastru. Pungi de plastic şi doze de bere şi sticle şi rămăşiţe de la costumaţii sunt împrăştiate pe iarbă ca nişte buruieni. Sunt măşti care se uită cu ochii goi înspre cer. Iarba creşte prin orbitele lor. Arată ca nişte fantome. Mă uit în sus înspre casă şi ea se uită înapoi către mine. Nu văd nicio faţă la geamuri. Mă întreb dacă chiar am văzut vreodată. Când

deschid uşa principală, totuşi, mârâie aşa cum a făcut întotdeauna, ca şi cum mă primeşte înapoi acasă.

Mă duc sus. Treptele sunt într-o stare deplorabilă. Ameninţă să se prăbuşească cu totul de fiecare dată când mă las pe ele cu toată greutatea. Mă ţin de balustradă pentru siguranţă, dar şi aia pare fragilă. Încep să-mi dau seama cât de periculos a fost de fapt să ţinem petrecerea aici. Mă întreb unde sunt Sam şi Alice şi începe să-mi fie frică.

Când ajung la uşile de la dormitorul matrimonial, mă opresc. Nu ştiu dacă uşile vor sta închise, cum au făcut la petrecere, dar când răsucesc mânerele, mă lasă să intru.

Nu e niciun pic de dezordine în cameră. Sunt lanternele pe care le-am pus noi – acum stinse, pentru că li s-au terminat bateriile – şi rămăşiţe de ceară de la lumânări. Sunt surprinsă că nu a ars toată casa. Locul carbonizat în care a fost focul e în mijlocul camerei şi sunt şi draperiile prăfuite şi urmele noastre de paşi în murdăria de pe podea, dar doar atât. Nu sunt sticle sau ambalaje de bomboane sau doze de bere. Nu sunt măşti. Sunt doar lumânările moarte şi linişte înăuntru.

Dau să cobor scările înapoi jos, dar apoi aud un sunet firav în spatele meu şi, în loc să mă întorc, stau cu faţa la uşă şi-mi scot telefonul. Încerc să respir fără să fac zgomot, dar simt că persoana ca o fantomă din spatele meu respiră exact atunci când respir şi eu. O aud doar ca pe un ecou. Îmi întorc repede capul către mijlocul camerei, îmi pun telefonul în faţă şi fac o poză. Apoi plec foarte repede.

Sunt uimită că treptele îmi ţin greutatea. Sunt uimită că veranda încă e în picioare. Sunt uimită că nu cad peste porţile de fier şi-mi sparg capul, dar apoi îmi aduc aminte că e întâi noiembrie şi că sezonul accidentelor ar trebui să se fi încheiat deja. Dar tot nu am deloc sentimentul că s-a terminat.

Mă duc înapoi la râu şi-mi scot telefonul, dar înainte să pot deschide folderul cu poze, mă sună cineva. E Toby. Nu răspund. Am destule săruturi pentru care trebuie să dau socoteală deja.

Când se termină apelul, intru în folderul cu poze. Deschid poza pe care am făcut-o în dormitor. Când mi-am pus telefonul în faţă se vedeau doar pereţii, lumânările arse şi draperiile cu mucegai acoperind geamurile murdare. Lumina era slabă şi gri şi plină de particule de praf de parcă ar fi fost zăpadă, deşi nu mă aştept să se vadă asta pe micul ecran. Ce se vede, în

schimb, e Elsie. Stă chiar în cadru, de parcă în tot timpul ăla încercam să-i fac poză doar ei. Părul îi scapă din plete în bucle care flutură în vânt şi toate liniile de pe fruntea ei sunt crestate şi adânci. Are gura deschisă de parcă ar fi în mijlocul unei propoziţii.

Înainte să-mi dau seama, alerg înapoi către casă. Alerg de parcă mă fugăreşte cineva şi parcă aşa şi e, cumva; cineva dur şi rapid şi ciudat de tăcut, pe picioare reci de metal. Picioarele mele tropăie pe drumul denivelat şi pietricele răsfirate mi se rostogolesc sub pantofi, ameninţând să mă facă să mă împiedic. Porţile de fier îmi ard mâinile şi buruienile din grădină se ridică să mă atingă. Se încolăcesc în jurul gleznelor mele ca viţa-de-vie. Înăuntru simt că toată casa cu fantome o să se prăbuşească în jurul meu. Sau poate că eu sunt cea care o să se prăbuşească. Merg sus.

Elsie e în dormitorul matrimonial.

16.

Elsie stă lângă maşina ei de scris. În faţa ei, pe cutia de lemn în care se pun secretele, e un mecanism care pare complicat şi care cred că s-ar putea să fie capcana unui vânător. Oricum, pare suficient de mare cât să prindă un animal mic. E făcută toată din fier şi sârmă şi bobine. Aproape că o aud făcând *hmmm.* Fără să vreau, îi pun lui Elsie aceeaşi întrebare:

— Ce încerci să prinzi?

Cum era de aşteptat, Elsie nu răspunde.

— Vrei să laşi un secret? zice ea în schimb.

Mă uit la capcana de deasupra cutiei. Dau din cap că nu.

— Crezi în fantome? întreabă ea. În spirite protectoare?

Mă gândesc la secretul pe care l-am scris acum câţiva ani, când Elsie tocmai începuse să se ocupe de standul de secrete. Am scris că mi-aş fi dorit să existe fantome, cum crede Bea, pentru că asta ar însemna că tata şi Seth sunt încă pe-aici, pe undeva. Am mai scris şi că eu nu credeam asta. Acum nu ştiu ce să zic.

— Uneori cred că înnebunesc, zice Elsie. Uneori cred că sunt deja nebună.

Zâmbeşte, dar arată fals.

— Uite un secret pentru cutie.

Se ghemuieşte şi scrie secretul.

— O fantomă? întreb în timp ce ea scrie.

— O fantomă, zice fără să se uite în sus. Un spirit protector. Ceva de genul ăsta.

Vreau s-o întreb cum poate să fie atât de nesigură dacă e sau nu e o fantomă, dar apoi mă gândesc la toate lucrurile pe care creierul nostru le neagă, toate amintirile pe care ni le ascunde, toate secretele pe care le păstrează.

Elsie stă cu picioarele încrucişate pe podea, în faţa maşinii de scris. Într-o clipă, mă alătur şi eu. Noi şi capcana şi maşina de scris formăm un cerc, de parcă urmează să ne rugăm. Îmi apăs palmele în praful de pe jos.

— Îţi aminteşti când ieşeam împreună? o întreb.

Zâmbeşte.

— Stăteam la bibliotecă cât ţinea pauza şi citeam din cărţile alea de istorie cu o grămadă de poze. Grecii antici cu hainele lor albe, romanii în armură, amazoane cu sânii goi, sacrificii aztece.

— Toţi morţi, zice Elsie. Toţi duşi, ca tatăl tău.

— Presupun că aşa e.

Îi văd cutele de încruntare de pe frunte. Nu mă pot hotărî dacă mi-e frică de ea sau dacă vreau s-o protejez. Îmi amintesc ce au spus cărţile lui Bea despre ea. *Are nevoie de noi ca să-şi găsească drumul spre casă.*

— Dar familia ta? întreb. Chiar, unde locuieşti?

— Tata a murit, zice ea. Ca şi-al tău.

Tastează secretul acela. Puloverul ei e uzat. Părul îi iese electrizat din chica dezordonată. Pare atât de îngrijorată.

Fără să-mi dau seama, gândesc cu voce tare:

— Toată lumea din familia mea are o grămadă de secrete. Toţi.

Elsie scrie şi asta. Sunetul tastelor e ca bătăile inimii. Continui:

— Bea e mereu cumva fermecată de lume, dar e doar o fetiţă pierdută, ca şi noi ceilalţi. Tatăl ei nu mai e şi mama ei – îşi petrece tot timpul cu tipi preţioşi de la teatru, prefăcându-se că are cu zece ani mai puţin decât chiar are, ceea ce de obicei implică şi să pretindă că nu a fost niciodată căsătorită sau că nu are o fiică. Bea e mai mult singură. Elsie scrie în timp ce vorbesc. Simt că pâlpâie lumânări în jurul nostru, dar nu e niciuna aprinsă. Pereţii sunt oricum plini de umbre toţi.

— Sora mea e tristă mereu. A fost – mă rog, cred că a fost rănită tare de tot odată şi acum iese cu băieţi care o rănesc şi uneori îşi face rău singură. Nu are nevoie de un anotimp al accidentelor, presupun. Mama are. Are nevoie să-şi explice toate lucrurile rele care i s-au întâmplat. Să ne explice şi nouă totul. Moartea lui tata, şi Seth – a fost fratele mamei, era cel mai bun prieten al ei, cum e Sam pentru mine, cred, doar că – mă opresc pentru o secundă – doar că nu chiar. Cum obişnuia să fie el, când eram mici.

Aş vrea să mă opresc din vorbit, dar nu pot. Mi se mişcă gura singură şi cuvintele continuă să iasă afară. Elsie bate încontinuu la maşină. Trage bara după fiecare rând, de parcă taie o bucată de carne. Decojeşte pielea.

— Lucrurile se schimbă foarte repede, gândesc eu în timp ce vorbesc, dar gândurile mele aleargă mai repede decât ceea ce spun. Sau poate tocmai mi-am dat seama foarte repede că s-au schimbat în tot timpul ăsta. Sam, e… e fostul meu frate vitreg, dar ştii asta deja. Când a plecat tatăl lui, el a rămas… gol şi

nervos.

Ochii lui Elsie sunt imenşi. Îmi trece toate cuvintele prin maşina aia de scris, de parcă le mănâncă la micul dejun, de parcă sunt singurele cuvinte pe care le-a auzit tot anul.

— Acum încă are o… o… nu e tristeţe, e mai mult ca, nu ştiu… De parcă nu e chiar acolo tot timpul. De parcă acum îl vezi, acum nu-l vezi, de parcă i-ar fi frică să nu dispară. Cum a dispărut tatăl lui.

Maşina de scris ţăcăne din nou. Ştiu că ce se întâmplă e ciudat, de parcă aş fi într-un vis, dar nu prea pot să înţeleg de ce, aşa că mă trezesc vorbind cu ea de parcă totul e normal, de parcă aş face asta în fiecare zi – torn secretele mele şi secretele celor din jurul meu unei fete bizare pe care o ştiam cândva; de parcă n-am făcut o poză unei încăperi goale şi apoi ea a apărut în ea.

— Înţelegi mai multe lucruri decât crezi, zice Elsie.

— Vorbeşti ca Bea, îi spun. Apoi adaug: Bea e cea mai bună prietenă a mea. Vreau s-o ţin aproape, de parcă e o comoară pe care am găsit-o, dar acum cred că e îndrăgostită de Alice şi asta mă face să-mi fie frică să nu rămân singură.

— Dar Sam? zice Elsie în timp ce scrie. Nu-l ai pe el?

Dau din cap că nu.

— Aş vrea eu.

Când aud cuvintele pe care tocmai le-am zis, îmi pun mâinile la gură. Degetele lui Elsie zboară peste tastele maşinii de scris. Aş vrea să-i spun să se oprească; aş vrea să iau înapoi ultimele litere de cerneală, dar nu pot vorbi.

Când îi spun următorul secret, vocea mea e o şoaptă.

— Îl iubesc pe Sam.

Închid ochii şi îi simt buzele pe ale mele.

— Sunt îndrăgostită de Sam.

Îmi ating buzele şi şoptesc din nou.

— Dar nu pot să-i spun asta niciodată şi trebuie să mă prefac că nu-i aşa.

— Nu poţi să te prefaci când vine vorba de dragoste, zice Elsie.

O spune ca cineva care a trecut prin asta. Mă uit la ea. E aplecată peste maşina de scris, aşa cum e în fiecare pauză la şcoală. Păr ca-de-şoarece, bluză cu guler înalt. Cardiganul ei deschis are nasturi mari şi roşii în faţă. Câţiva dintre ei lipsesc.

— Ai vreodată senzaţia aia… o întreb pe Elsie în cele din urmă, când camera a devenit tăcută după ce degetele ei au bătut pe taste, senzaţia aia că ai făcut totul greşit?

Îmi apăs palmele prăfuite de piept.

— Chiar aici. Senzaţia aia că lumea ta e pe punctul de a exploda.

Elsie îşi trage umerii în spate.

— Tot timpul.

Mă uit în jos, către maşina de scris din faţa ei; la capcana pentru animale care stă pe cutia de secrete.

— Care sunt secretele tale? o întreb pe Elsie încet, dar nu mă aştept să răspundă. Ce încerci să prinzi?

Elsie întoarce maşina de scris cu faţa la mine. Scrâşneşte metalic într-un mod oribil când o împinge pe podea.

— Când eram mică, zice, înainte să devenim prietene, înainte… înainte de orice altceva, îmi amintesc o voce.

Mă uit în jos, la maşina de scris şi îmi pun degetele deasupra tastelor. Când mă uit în sus, la Elsie, începe să vorbească din nou.

— O femeie, zice. Venea şi mă ruga chestii. Să mă gândesc la ea, să-mi amintesc de ea, să mă întrebe dacă sunt fericită şi în siguranţă.

— Doar o voce?

— Scrie, e tot ce-mi spune Elsie.

Scriu. Scriu: *De când eram copil, tot aud o voce. Mă întreabă dacă sunt fericită şi în siguranţă. Nu sunt nici una, nici alta.*

— Tot venea la mine, în fiecare săptămână, se gândea la mine în fiecare zi, şi apoi a început să se mai gândească la cineva – la o altă fetiţă. Şi apoi, mai târziu, la încă una. Şi, mai târziu, la un băiat. A venit la mine cu trei copii în inimă şi m-a rugat de la început să am grijă de ei. Să am grijă de voi.

Mă opresc din scris.

— De noi?

— Scrie în continuare, zice Elsie în şoaptă. Venea la mine în fiecare săptămână, rugându-mă să am grijă de voi. Îi era prea frică. Încă îi este, cred. Aşa că am ştiut că asta e datoria mea. Să vă veghez. Să am grijă de voi. Dar, o dată pe an, plec. Mă duc să caut.

— Ce?

Încep să mă răzgândesc. Nu cred că Elsie e fantomă, nu chiar;

dar, fantomă sau nu, cred că probabil e dusă. Mâinile mele se lasă uşor pe tastele de la maşina de scris.

— Elsie, ce legătură are asta cu mine?

Elsie arată către maşina de scris, îndemnându-mă să continui să scriu. Zice, de parcă e evident:

— Am vegheat asupra voastră.

Când ridic privirea de la tastele mici de metal, văd că sunt lacrimi în ochii lui Elsie. Spune:

— Cred că nu fac o treabă prea bună.

— Dar de ce…?

Acum că pot să întreb tot ce voiam, nu ştiu ce să zic.

— Timp de o lună în fiecare an, pot să plec, pot să mă duc să caut, zice. Nu vă abandonez, adaugă ea repede. Tot încerc să am grijă de voi; sunt mereu acolo, în fundal. Doar că… doar că plec şi eu puţin.

Când mă gândesc mai bine, îmi dau seama că poate e o perioadă când Elsie nu e prin preajmă atât de mult – în jurul sezonului accidentelor, poate – dar apoi îmi pun la îndoială memoria de acum. Nu am încredere în nimic din ce-mi amintesc.

— N-am cerut asta, zice Elsie şi cuvintele ei sunt aceleaşi pe care i le-am zis lui Bea mai devreme.

Vocea ei e bizară.

— Am obosit, zice. Şi simt că… simt că v-am dezamăgit pe toţi.

Scriu secretul ăla. *Simt că v-am dezamăgit pe toţi.* Nu ştiu dacă e secretul lui Elsie sau al meu.

Şi eu simt că am dezamăgit-o pe Elsie – neamintindu-mi de ea, negăsind-o până acum. Mă uit la cutele de îngrijorare de pe fruntea ei care au devenit atât de familiare. Arată atât de îngrijorată, mereu atât de îngrijorată, aşa că o întreb:

— Dacă tu ai avut grijă de noi, cine are grijă de tine?

Elsie pare surprinsă; apoi zâmbeşte.

— Poate nu am nevoie să aibă cineva grijă de mine, zice. Poate am nevoie doar să-şi amintească lumea de mine.

Poate am nevoie doar să-şi amintească lumea de mine, scriu. Când cuvintele mele ating marginea hârtiei şi maşina de scris scuipă hârtia afară cu un sunet ascuţit, mă duc să pun paginile cu secrete în cutia de lemn, dar capcana îmi stă în drum.

O întreb pe Elsie din nou:

— Dar ce cauţi?

Mă gândesc la capcanele pentru vise şi la capcana de şoareci, la hârtia de muşte şi plasa de fluturi, mă uit în jos la capcana terifiantă din faţa mea. O întreb din nou:

— Ce încerci să prinzi?

Elsie ridică din umeri şi gesticulează înspre geam.

— Mama mi-a spus mereu că o să mă prindă moartea acolo, afară.

Mişcă capcana de pe cutia de lemn. E grea, dar ea e mai puternică decât pare.

— Vreau să-l preiei tu, zice.

— Să preiau ce?

— Standul de secrete, spune Elsie şi împinge cutia către mine. Dacă îl vrei.

Mă încrunt şi împing cutia şi maşina de scris înapoi spre Elsie. Simt că încep să-mi tremure mâinile şi picioarele.

— E al tău, îi zic. Când ne întoarcem la şcoală, după vacanţă, o să fii acolo, la bibliotecă şi oamenii îşi vor scrie secretele şi tu o să le pui pe sârmele de rufe de pe coridoare la sfârşitul semestrului şi o să fie la fel ca în fiecare an. Eu nu ştiu cum să fac asta.

Elsie dă din cap că nu. Îmi spune numele delicat, ca pe un memento. De parcă ştie că ştiu când a dispărut. De parcă ştie că ştiu că totul s-a schimbat.

— Nu mă întorc la şcoală, îmi spune Elsie.

Zâmbeşte şi, pentru prima dată, o face şi cu ochii.

— O să-mi prind moartea şi dacă ăsta e ultimul lucru pe care-l fac.

Râsul meu mă ia prin surprindere.

— Nu mi-am dat seama că eşti aşa nostimă.

Elsie râde cu mine. Sunetul saltă prin încăpere. Când râsul a acaparat tot ce e în jurul nostru, o întreb:

— Eşti o fantomă?

— Nu ştiu, zice Elsie. E greu de zis.

— Chiar? Ai crede că-i destul de evident.

— În mod surprinzător, nu e.

Elsie se ridică de pe podea şi îşi ia capcana oribilă. E imensă în braţele ei şi pare grea.

— Poate sunt doar fetiţa-fantomă nebună. Poate v-am văzut pe tine şi familia ta minunată şi eram plictisită cu viaţa mea de copil aşa că v-am urmărit ca un căţeluş care-şi dorea să-l

adoptaţi.

— Dar nu te-am văzut niciodată.

Elsie se îndepărtează, dar eu nu reuşesc să mă ridic. Scândurile de pe podea scârţâie sub mine de parcă încearcă să mă ţină acolo.

— Ai apărut în toate fotografiile mele, dar nu te-am văzut niciodată.

— Sunt multe lucruri pe care te prefaci că nu le-ai văzut.

Când pleacă Elsie, totul arată de parcă n-ar fi existat niciodată. Praful din locul în care a stat ea e neatins şi când încerc să găsesc poza cu ea din telefonul meu, a dispărut de parcă n-a fost făcută niciodată. Poate că am vorbit cu mine însămi în tot timpul ăsta.

17.

Car maşina de scris până acasă. Se tot balansează pe cutia de lemn cu secrete şi mă opresc la fiecare câţiva metri ca să mi-o aranjez din nou în braţe şi muşchii mă dor puţin. Ploaia cade pe taste de parcă încearcă să-şi scrie propriile secrete. Aş putea să le citesc cu voce tare, dar nu vorbesc limba ploii. Nici măcar nu sunt sigură că înţeleg râul. Vâjâie în continuare lângă mine, dar nu-mi mai şopteşte secretele şi nu mă mai strigă pe nume. Poate că n-a făcut-o niciodată, de fapt.

La jumătatea drumului către casă, alunec pe nişte pietriş şi cad. Maşina de scris zboară din mâinile mele şi se afundă în noroiul din faţa mea. Cutia de lemn îmi cade pe picior. E grea de la atâtea secrete. Îmi aud oasele cum pârâie. S-a terminat octombrie, dar accidentele încă par să aibă loc. Nimic nu mai are sens.

Tot restul drumului, duc secretele pe un picior rupt (poate că nu e rupt, dar pare că e; pare că e luxat şi dureros şi fragil, ca şi inima mea).

Când ajung acasă, luminile sunt aprinse şi se aud voci ridicate în bucătărie. Intru înăuntru ca o furtună, cu oasele mele casante şi secrete grele şi restul, şi las maşina de scris plină de noroi jos pe masa din bucătărie, unde răsună încet şi lung după ce a atins lemnul căptuşit. Alice şi mama se holbează la mine. Sam e ghemuit pe masă, îşi ţine capul în mâini. Dacă se holbează la ceva, nu pot să văd.

— Ce-ai păţit?

Mama arată către hainele mele stropite cu noroi, ruptura din mâneca hainei mele.

— Ce-i cu asta? arată către maşina de scris.

Are ochii mari şi cearcăne de aceeaşi culoare cu părul. Deschid gura să răspund, dar în momentul ăla, Sam scoate un răcnet grav şi se ridică nesigur de pe scaun. Pielea lui e gri. La început cred că e încă machiajul de la costumul lui, dar apoi se întoarce rapid şi vomită în chiuvetă. Alice scoate un sunet micuţ din gât. Mama se lasă moale pe scaunul din faţa ei. Pare ameţită.

— Scuze, scuze, bombăne Sam.

Vocea lui sună ca pietricelele pe care m-am împiedicat mai devreme. Îşi clăteşte gura cu apă de la robinet fără să se întoarcă nici măcar o dată cu faţa înspre noi. Încă stau la masă,

fără să ştiu exact ce să fac. Mama îşi lasă capul în mâini.

— Nu veniţi acasă toată noaptea, zice ea din ascunzişul palmelor sale.

Vorbeşte despre Sam şi Alice, dar zici că vorbeşte despre mine.

— Niciunul din voi.

Îşi ridică capul. Sam şi-l pleacă pe al lui peste chiuvetă. Alice îşi coboară ochii. Eu încerc să mă îndepărtez, dar mama se uită la mine şi îngheţ pe loc.

— Primesc un telefon de la poliţie la patru dimineaţa, că Alice şi Sam au intrat pe o proprietate privată.

Faţa lui Alice se înroşeşte puternic, dar nu-i spune mamei că şi eu Bea am făcut asta.

— Ceea ce înseamnă că amândoi m-aţi minţit că aţi stat acasă la Bea peste noapte, ca să vă faceţi muci la o petrecere.

Vocea mamei tremură, dar nu-mi dau seama dacă de nervi sau de frică. Ar putea fi ambele.

— Şi că Sam s-a bătut cu un coleg care a trebuit să fie dus la spital cu nasul rupt. Părinţii lui se gândesc să depună plângere.

Îmi trag un scaun de-a lungul covorului şi mă trântesc pe el. Sam încă nu s-a întors cu faţa spre noi.

— Şi nici n-a vrut să-mi spună, zice mama către spatele nemişcat al lui Sam.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— *Să te baţi*, Sam, zice. Ce vrei să…? Ce-i asta?

Se uită de jur împrejur la noi. Faţa lui Alice e vânătă. Ea şi Sam sunt costumaţi încă. Mi se umflă piciorul în gheată. Hainele mele sunt murdare şi rupte.

Mama se uită înapoi la Sam.

— Ce se întâmplă, Sam? zice ea. De ce faci asta? Ce e asta? Tu nu eşti aşa.

Aplecat peste chiuvetă, umerii lui Sam încep să tremure. La început mi se pare că plânge, dar când se întoarce gura lui e fixată într-un zâmbet mai răutăcios decât şuviţa de păr albastră din capul lui. Râde de parcă cineva îi răsuceşte un cuţit în inimă.

— De unde ştii tu? zice el. De unde ştii că eu nu-s aşa? Nu eşti maică-mea.

Eu şi Alice avem aceeaşi figură speriată pe faţă (îmi dau seama pentru că ea arată exact cum mă simt eu). N-am mai văzut-o pe mama să arate atât de pierdută.

— Sam, zice ea încet, ştii că… tatăl tău…

— Sigur, o întrerupe Sam şi mai pufneşte o dată în râsul ăla bizar şi forţat. Tata. Poate ar trebui să-l suni, să-i spui ce am făcut. Nu?

Se uită fix către mama. Îi cade părul în ochi. Pare puţin nebun. Îmi dau seama cât de tare sunt încleştaţi dinţii mamei după cât de încordate îi sunt fălcile.

— Vrei să-l suni pe tata? zice Sam, mai tare. Hm? În Borneo? Cu noua lui nevastă? Nu? Nu-i aşa?

Mama nu plânge. Faţa ei arată de parcă se aştepta la asta în tot timpul ăsta.

— De unde te sună, o dată pe an? întreabă Sam.

Se ţine de chiuvetă de parcă e o barcă de salvare.

— Nu ştiu, zice mama.

Vocea ei e stranie şi îndepărtată. De cealaltă parte a bucătăriei, Alice nu mai respiră. Se îndreaptă de-a lungul peretelui către uşă. Vreau să mă duc la ea, dar nu mă pot mişca. Mă înţeapă obrazul de parcă m-ar fi plesnit cineva.

— Cum adică nu ştii?

Mama dă din cap.

— Nu ştiu, Sammy.

Lui Sam i se strânge toată faţa.

— Minţi. Ai minţit în tot timpul ăsta.

Faţa mea e ca de statuie. Nu pot nici măcar să clipesc.

— Când a… mama îşi drege vocea.

Când vorbeşte, cuvintele ei aproape par repetate.

— Tatăl tău nu s-a recăsătorit. Cel puţin, din câte ştiu eu. Nu m-a părăsit. Nu ne-a părăsit, spune ea şi respiră adânc. Eu l-am făcut să plece de acasă.

— De ce? zice Sam. Unde?

Parcă scuipă cuvintele.

— Nu în Borneo.

— Nu în Borneo.

Mama se întoarce pe scaun, ca să fie faţă în faţă cu el.

— Deşi s-ar putea foarte bine să fie şi acolo.

Mâinile ei sunt prinse una de cealaltă atât de strâns încât oasele degetelor îi sunt albe.

— Seth a încercat să-mi spună, zice ea, şi aproape că pare că vorbeşte singură, dar mult timp nu am ascultat, pentru că-l iubeam atât de tare. Vă iubeam pe amândoi atât de tare.

Liniştea din cameră e sufocantă. Nu pot să respir.

Faţa lui Sam e serioasă.

— Ce vrei să spui? Ce a încercat să-ţi spună?

Îmi simt inima în pântec şi se scufundă şi mai jos.

Mama se uită fix la Sam, fără să se clintească, de parcă aşteaptă să spună asta de ani întregi. Dorindu-şi lucrul ăsta şi temându-se de el.

— Uneori, zice, erau lucruri pe care le zicea Christopher, care erau foarte îngrijorătoare şi…

— Ce fel de lucruri? întrerupe Sam.

Alice face paşi mici către uşă. Mama nu observă.

— Lucruri rele.

Mama îşi atinge faţa de parcă ar vrea să vadă dacă sunt lacrimi acolo. Lucruri oribile. Spunea lucruri despre… Se uită către Alice.

Alice se opreşte din mers.

— Lucruri despre tine, zice mama într-un final. Şi despre fete. Lucruri foarte, foarte îngrijorătoare. Nu am luat hotărârea asta uşor, îi spune lui Sam. Dar nu am vrut să mai fie aproape de voi trei. N-am crezut că sunteţi în siguranţă.

— În siguranţă.

Totul e lipsit de expresie la Sam acum. Faţa lui cenuşie, vocea monotonă, felul în care stă lângă chiuvetă de parcă e pe cale să sară în ea, sau să dispară. Dar nu cum a dispărut tatăl lui.

— Da. Da.

Mama răspunde cuvintelor lui Sam ca unei întrebări; apoi, când nu mai zice nimic, continuă:

— Şi, după ce a murit Seth, am fost sigură… apoi se bâlbâie din nou. L-am alungat. Am… am cerut un ordin de restricţie şi nu s-a mai întors. Nu ştiu unde e. Uneori mă mai sună cineva, de vreo două ori pe an, de pe un număr necunoscut şi cred că e el, dar nu vorbeşte niciodată.

Mi se dezlipeşte limba de pe cerul gurii.

— Ce…? zic.

Nu ştiu cum să continui asta. Cuvântul rămâne suspendat în liniştea din cameră, ca un ac într-o busolă. Se aude un vâjâit ciudat înăuntrul capului meu. Îmi amintesc o palmă peste obraz în hol; îmi amintesc mâini pe umerii mei apăsându-se pe ei, ţinându-mă sub apă. Îmi amintesc că mi se zice să uit de asta.

— Deci tu ai fost. Tu ai făcut-o. Tu l-ai alungat.

Vocea lui Sam se frânge. Pare că nu a mai scos vreun sunet de o mie de ani. Mă doare inima pentru el. Mă uit la Alice. Mă doare inima pentru noi toţi.

— Mi-a fost frică de el, zice mama din nou.

Se presupune că dacă tot repeţi chestii, te ajută să îţi aminteşti.

— De lucrurile pe care le zicea uneori. N-am vrut să fie adevărate. N-am vrut să am dreptate, dar n-am vrut să fie aşa. Nu am vrut să vi se întâmple nimic niciunuia dintre voi.

Pe masa din bucătărie începe să se vadă o crăpătură. Maşina de scris şi cutia cu secrete sunt prea grele pentru ea. Trag masa în jos. Deschid o gaură în podea. Toată camera se rupe în două. Şi uite-o, mare cât viaţa. Uşile vieţilor noastre se deschid larg. Deschid gura mare cât hăul din faţa mea şi zic:

— Era deja prea târziu.

Ochii lui Alice sunt mai mari decât au ochii dreptul să fie. Arată de parcă se dezmembrează. De parcă a fost tăiată cu drujba şi poţi să-i numeri inelele să vezi cât de bătrân e sufletul ei.

— Era prea târziu, zic din nou. Deja se întâmplase. L-am văzut o dată, în camera lui Alice.

Alice dă din cap. Mama se uită la ea de parcă n-a mai văzut-o niciodată.

— M-a plesnit peste obraz şi mi-a spus că a fost doar în capul meu. L-am crezut pentru că… mă opresc eu. L-am crezut. L-am întrebat despre asta câteva săptămâni mai târziu şi m-a…

— Te-a împins sub apă.

Vocea lui Alice e o şoaptă. Ochii ei spun că nu ştia ce ştiam eu. Vreau să-i spun că abia dacă ştiam şi eu. Senzaţia scârboasă de vină mi se ridică în gât ca fierea.

— E adevărat?

Faţa mamei e mai cenuşie ca a lui Sam. Alice se uită la fiecare din noi şi înainte s-o putem opri, o ia la fugă din cameră. Mama fuge după ea. Sam se întoarce la chiuvetă şi vomită din nou, dar de data asta nu e de la alcoolul care încă îi înoată în sânge. Se lasă să alunece de-a lungul marginii bufetului pe podea. Mă uit fix după Alice şi abia dacă îndrăznesc să clipesc.

Era mereu foarte drăguţ după aia. Uneori îi aducea Pop-Tarts şi reviste Elle. *Uneori îi spunea mamei să n-o mai bată la cap cu temele. În dimineaţa asta s-a dus până la patiseria din sat, aproape de casa pe care o închiriaserăm, ca să-i aducă* pain au chocolat, *pentru că era preferata ei. Nu le-a luat nimic lui Sam şi lui Cara.*

Alice nu ştia că poate să fie atât de cald în octombrie. Sam şi Seth şi Christopher se plimbau fără tricouri mereu; Seth scund şi solid, dar lat în umeri şi blond, bronzându-se la fel de tare ca localnicii peste tatuajele lui. Christopher rămânea alb oricât ar fi stat în soare şi părul de pe pieptul lui – negru, ca şi părul din cap – îi ieşea în evidenţă în contrast cu pielea lui albă.

Mama şi Cara simţeau şi ele căldura. Abia dacă se schimbau de costumele de baie, doar ca să se ducă la cină în sat, când mama îşi lua rochia ei de vară vintage preferată şi îşi prindea părul la spate – vopsit albastru ca să se potrivească cu apa – într-un coc lejer. Alice ştia că părul mamei e blond închis sub vopsea, ca al ei şi al lui Seth, dar în toţi cei treisprezece ani, nu credea că l-a văzut vreodată.

— Alice, hai în apă, e minunată, striga mama de la câţiva metri de mal.

Marea Mediterană era liniştită ca un lac şi mama era ca o sirenă care plutea de-a lungul ei. Mai departe, Sam şi Cara ţipau şi se stropeau. Christopher îşi dădea cu loţiune de plajă la marginea apei.

— Sunt bine aici.

Alice îşi punea ochelarii şi îşi deschidea revista.

— O să te prăjeşti, i-a zis mama. Măcar ia-ţi costumul de baie. Bei destulă apă?

Alice nu şi-a ridicat ochii din revistă.

— Sunt bine, mamă.

Christopher a intrat în apă, şi el şi mama au plutit şi au înotat şi s-au sărutat. Alice şi-a ţinut ferm privirea pe revistă.

Seth s-a trântit pe un prosop lângă ea. A împins-o în genunchi cu camera foto.

— Comment alley-voo mad-moose-sell Alice? a întrebat-o într-o franceză deplorabilă. Nu ai chef să înoţi? a zis el, puţin mai serios.

Alice a ridicat din umeri şi a dat din cap că nu. Seth a arătat către mama care înota fericită în apă.

— Mă bucur s-o văd relaxându-se puţin în perioada asta a anului, a zis el. Pare că lucrurile sunt aproape normale.

— Asta tot zice şi Cara, a spus Alice, lăsând revista jos.

Le-a luat o bună bucată de timp s-o convingă pe mama să fie de acord cu o vacanţă la mare în timpul sezonului accidentelor. Seth a încercat să sugereze că poate sezonul accidentelor n-o să-i urmărească atât de departe de casă, dar imediat s-a dovedit contrariul teoriei lui. În prima seară, masa din bucătăria casei de vacanţă s-a prăbuşit pe picioarele lui Cara. A doua zi, Sam a călcat pe un arici de mare şi mama a stat o oră să-i scoată ţepii mici cu un ac steril. Ieri, Alice a fost înţepată de trei ori de o viespe. Totuşi, mama nu părea nici pe jumătate la fel de rău ca de obicei.

Seth încă se uita la mama şi Christopher.

— Îţi place de el? s-a trezit Alice întrebând.

Şi-a muşcat buza imediat ce cuvintele i-au ieşit din gură. Seth s-a uitat la ea cu o privire atentă.

Seth era unul din adulţii ăia care nu-ţi vorbeau de sus şi care te luau mereu în serios. Nu se prefăcea că nu ştie despre cine vorbeşti doar ca să te facă să repeţi ceva.

Uneori Alice se gândea să-i spună lui Seth. Avea toate cuvintele repetate. Poate e doar în capul meu… nu ştiu dacă înnebunesc, dar… nu ştiu dacă ar trebui să spun asta, dar…

Alice a gonit o insectă de pe piciorul ei şi Seth s-a uitat înapoi la apă.

— Mi separe că e OK, a zis el degajat. Îi face bine mamei tale.

Alice n-a spus nimic. Ştia că Seth avea dreptate. Era mijlocul sezonului accidentelor şi mama înota în mare – bine, Marea Mediterană nu avea valuri sau rechini sau nimic de genul ăsta, dar avea arici de mare şi mamei îi era frică de orice în sezonul accidentelor, de obicei. Dar nici n-a tresărit când Cara l-a băgat pe Sam cu capul în apă.

Seth a chicotit lângă ea.

— Şi Sam e un copil minunat, a zis el.

Alice s-a uitat la Sam şi la Cara, în apă. Aveau doişpe ani, dar păreau mult mai mici. Erau fraţi vitregi, dar arătau de parcă erau gemeni. Seth şi-a ridicat aparatul foto şi a făcut câteva fotografii. Avea dreptate, s-a gândit Alice din nou. Ştia că în pozele pe care le-a făcut vor arăta toţi ca o familie. Mama şi tata, cele două surori şi fratele, unchiul preferat. Totul era

frumos şi fericit şi normal.

Seth s-a întors brusc şi s-a uitat din nou la Alice.

— De ce? a întrebat, sprâncenele împreunându-i-se uşor. Ţie *îţi place?*

Lui Alice i s-a oprit respiraţia. Şi-a spus că Seth doar întreba acelaşi lucru pe care l-a întrebat ea, dar era ceva la felul în care se uita la ea – puţin îngrijorat, dar aproape că nu era surprins – şi asta o făcea să vrea să-i spună şi mai mult.

În apă, mama râdea. Christopher îi înconjura pe Sam şi Cara, prefăcându-se că e un rechin. Alice s-a uitat înapoi la Seth, care părea că încă aşteaptă un răspuns. A ridicat din umeri, de parcă nu conta. Totuşi, Seth se uita la ea – înfofolită, îmbrăcată din cap până-n picioare, pe prosop – şi înapoi la Christopher în apă şi se încrunta.

— Seth! Seth! a strigat Cara. Ajutor! Ne prinde rechinul!

Seth i-a făcut cu mâna lui Cara şi a zis:

— Un minut, vă salvez eu, dar înainte să se ridice de pe prosop s-a aşezat ghemuit şi s-a uitat în ochii lui Alice.

— Eşti sigură că eşti bine? a întrebat-o.

Alice n-a zis nimic, a afişat doar un zâmbet forţat şi a dat din cap. N-a zis nimic, dar i s-a părut că vede o urmă de înţelegere strecurându-se în privirea unchiului ei.

18.

Când se întoarce mama în bucătărie, o întreb de Alice, dar ea dă din cap.

— Are nevoie de puţin spaţiu, zice. Timp. Ceva.

Se uită la mine, dar privirea ei nu are ţintă, aşa că pare mai mult că se uită prin mine.

— Când aproape te-ai înecat atunci, zice ea, vocea ei auzindu-se de foarte departe, a zis că te-a salvat. Te-a adus din nou la mal.

Pare că nu se poate aduna să-i zică numele.

— El te-a împins.

Nu e o întrebare, aşa că nu răspund.

— El… mama arată de parcă e pe punctul să leşine.

— Mamă, unde e Alice? o întreb din nou.

— S-a dus să… are nevoie să… zice mama vag, să se gândească la…

Iese pe hol. Îşi târâie picioarele grele pe scări. Dau să mă duc după ea, dar Sam zice ceva din locul în care stă, pe jos.

— Nu mă lăsa singur chiar acum.

Îşi ţine capul în mâini, de parcă e prea greu pentru gâtul lui. De parcă tot corpul lui e prea greu şi ca să stea drept.

— Te rog, nu mă lăsa singur chiar acum.

E prea mult. E pur şi simplu prea mult. Sam pare atât de pierdut. E o mare diferenţă, îmi închipui, între a avea un tată care te-a părăsit şi a avea unul care e un monstru. Dar nu ştiu ce să-i spun. Aş vrea să-l întreb cui i-a rupt nasul, dar sunt destul de sigură că ştiu răspunsul. Şi habar n-am cum să mă simt în legătură cu asta.

Mă aşez din nou. Respir adânc, şi-mi scot telefonul. Încerc s-o sun pe Alice mai întâi, dar nu răspunde. Apoi, o sun pe Gracie.

Îşi dă seama din vocea mea că ceva nu e chiar în regulă. Zice:

— Vin acolo.

O mică voce în inima mea îmi spune că sunt fericită că mama are pe cineva ca Gracie pe care să se bazeze. Mă gândesc la Bea încolăcită cu Carl pe o saltea, în timp ce Alice fuge de lup. Mă întreb pe cine se bazează Alice. Mă întreb pe cine mă bazez eu. Mă uit în jos la Sam. El se uită la mine. Ochii lui sunt ca două bălţi cu noroi. Mă aşez în faţa lui şi-mi pun mâinile pe genunchii lui.

— Sammy.

Am prea multe de spus şi prea multe lucruri pe care nu vreau să le spun, dar simt că trebuie. Mi se blochează vocea în gât şi înghit ca s-o fac să iasă. Nu ştiu ce să fac.

— Poate ar trebui s-o rugăm pe Bea să ne citească în cărţi, zic.

Sam se lasă pe spate şi scoate zâmbetul ăla trist, trist, pe care îl ştiu atât de bine.

— Bea nu ştie tot, Cara.

— Dar cărţile…

— Cărţile nu ştiu tot, zice din nou, hotărât. E doar un copil pierdut, ca noi.

Îmi iau mâinile de pe genunchii lui Sam şi mi le bag în buzunar.

— Ştiu, zic, cu o voce joasă. Ştiu.

Până ajunge Gracie, mama e din nou cu noi, în bucătărie. Bem cafea făcută la microunde şi Sam începe să se trezească. El şi mama nu vorbesc despre Christopher. E ca şi cum ar fi aici, stând la masă între noi, ca o fantomă, sau elefantul din cameră.

Îmi amintesc de Alice, mai mică, mai slabă chiar şi decât e acum, înfofolită toată în hainele de accidente – rănită, dar nu de accidente. Îmi amintesc că-l vedeam pe Christopher cu ea, şi e ca o scenă care se repetă iar şi iar în faţa ochilor mei, dar nu e reală şi, în mare parte, fata din scenă e un spiriduş-copac şi bărbatul e din metal. Mâini de metal pe mâini de frunze. Gură de metal zicând minciuni. Dinţi de metal, inimă de metal. Respiraţie de metal zicând că a fost totul doar în capul meu. Braţe de metal ţinându-mă sub apă. Nu pot să mai zbor pe lângă aşa ceva. Nu mai am aripi. Nu mai sunt zâna care sărea de colo-colo în Converşi argintii.

Am ştiut în tot timpul ăsta. Scriu asta la vechea maşină de scris a lui Elsie şi mă gândesc la faptul că ăsta este cel mai mare secret dintre toate. Apoi mă uit la Sam şi se întâmplă mult prea multe lucruri în inima mea ca să las vreunul să iasă la iveală prin maşina de scris.

Încerc să o sun din nou pe Alice, dar nu răspunde. Încerc să o sun pe Bea, dar se întâmplă acelaşi lucru. O sun pe Kim şi Niamh şi chiar şi pe Nick – deşi doar să-i aud vocea mă face să-mi fie rău – dar niciunul dintre ei nu ştie nimic de ea. În cele din urmă, eu şi Sam hotărâm să mergem s-o căutăm. Mama şi Gracie stau acasă şi Gracie, spunând acelaşi lucru ca mama,

mai devreme, ne zice că Alice va veni înapoi când e pregătită, că ziua de azi a adus prea multe lucruri de înţeles şi acceptat. Mama pare destul de liniştită, dar eu şi Sam plecăm oricum. Când se închide uşa din faţă, Sam respiră adânc pentru prima dată în seara asta. Fantoma tatălui său venit după noi până aici.

Mergem de-a lungul râului. Suntem tăcuţi, poate pentru ca fantomele şi amintirile să nu ne poată auzi. Poate pentru că nu ştim ce să zicem. Ploaia nu e destul de puternică încât să ne punem glugile pe cap, dar picuri mici de ploaie ne stropesc părul. Pantofii noştri alunecă prin bălţi. Mă doare piciorul stâng de fiecare dată când îmi las greutatea pe el, dar mă concentrez pe felul în care mi se mişcă braţele şi pe ritmul respiraţiei mele şi pe sunetul râului şi curând totul devine suportabil. Durerea din pieptul meu nu chiar.

Coborâm la râu şi Sam se opreşte la una din băncuţele de picnic, lângă podul mare de piatră şi îşi aprinde o ţigară. Trage un fum şi mi-o dă mie. Îi simt buzele pe filtru. Mi se încălzesc obrajii. Sam îşi drege vocea. Când vorbeşte, vocea lui e plăpândă ca fumul de ţigară. Orice m-aş fi aşteptat iniţial să zică, nu era asta.

— Când te-am sărutat în noaptea aia, zice el. Ai… ai vrut să fac asta?

Credeam că o să vrea să vorbească despre Christopher. Pentru aşa ceva aş fi pregătită. Asta e o surpriză. Ăsta e un set de secrete nou-nouţ.

— Doar că… zice Sam. Nu vreau să devin… se opreşte, şterge tot, o ia de la capăt. Nu vreau să fiu cum e Christopher.

Ochii lui sunt mai bântuiţi decât casa cu fantome. Când îmi întinde iar ţigara, mâinile noastre tremură atât de tare încât aproape că o scap.

Îmi înghit nodul din gât şi zic:

— Sigur că am vrut.

Vocea mea e ca o umbră, dar ştiu că Sam mă poate auzi chiar şi peste râu şi ploaie.

— Sigur că am vrut. Nu semeni deloc cu el, spun eu şi vocea mea devine mai puternică. Deloc.

Când mă gândesc la săruturile lui, inima mea începe să bată tare şi mai că-mi sare din piept. Aproape că mi-aş dori să pot să-i spun asta.

Sam zice:

— Sunt groaznic de… şi mâinile îi cad pe lângă corp.

Între două degete, ţigara uitată picură scrum pe malul râului. Sam arată ca un băiat pierdut, de parcă s-ar fi rătăcit în pădure şi nu ştie cum să ajungă acasă. Zice:

— Sunt groaznic de îndrăgostit de tine.

Ruptura din lumea mea devine tot mai mare. Curând o să despice tot universul în două.

— Încerc să ascund chestia asta, încerc s-o opresc, încerc s-o omor dracului, dar nu vrea să plece.

Dau din cap încontinuu. Nu mă mai gândesc la săruturile lui. Nu mă uit la pistruii lui. Nu mă uit la şuviţa albastră din părul lui negru.

— Dar sunt ca sora ta, Sam.

Îmi spun în sinea mea: *Nu te mai gândi la asta. Nu te mai uita la mâinile lui. Nu-ţi mai imagina braţele lui în jurul tău.*

— Nu eşti sora mea.

Sunt atât de confuză şi întoarsă pe toate părţile de asta, că încep să râd cu voce tare:

— Tu spui că sunt!

Ridic braţele. Ţigara zboară din mâna mea şi aterizează lângă masa de picnic. Ploaia o înăbuşă repede.

— Tu zici că sunt mereu. Îmi spui surioară, îţi spun că nu sunt sora ta, tu zici *Dacă aşa zici tu, petite soeur.*

Îmi plec capul şi mă uit la el neîncrezătoare pe sub gene.

— Asta-i toată chestia.

Sam nu râde cu mine. Zâmbetul mi se stinge uşor. Se uită în pământ şi zice:

— Asta e pentru că aşa trebuie să fac – încerc să-mi spun asta cât de mult pot.

Vorbeşte încet. Îmi las braţele jos şi fac un pas mai aproape de el, ca să-l pot auzi.

— Ştiu că n-ar trebui să simt asta, îmi spune. Ştiu asta. Aşa că o spun ca să-mi reamintesc. De fiecare dată când simt… Sam se opreşte şi dă din cap. De fiecare dată când vreau să te sărut, zice el rapid, apoi râde cumva. Adică tot timpul, apropo.

Vocea lui e ciudată şi strangulată.

— De fiecare dată când vreau să te sărut, îmi spun că eşti sora mea mai mică şi că nu ar trebui să vreau asta, pentru că e dement şi e greşit.

Mă surprinde furia din vocea lui joasă.

— Funcţionează?

Sam se uită direct în ochii mei, de parcă se pune singur la încercare.

— Nu.

Sam e ca fratele meu – asta ar trebui să cred. Dormitorul lui e vizavi de al meu. Ne facem temele împreună. Mama are grijă de el când e bolnav. Tatăl lui a fost odată tatăl meu vitreg, dar s-a dovedit a fi un monstru. Aş vrea să fac un pas în spate, să-i spun lui Sam să încerce în continuare. Aş vrea să-i spun că chestia asta e greşită, că el greşeşte, că nimeni nu ar accepta asta niciodată şi că nici eu nu ar trebui s-o fac. În loc să fac asta, îl iau de mâini. Sam respiră repede ca atunci când l-am lăsat să mă sărute. Ca atunci când l-am sărutat şi eu. Toate secretele de care îmi e frică ies la iveală în seara asta. Aşa că-mi dezlipesc buzele şi spun:

— Şi eu sunt groaznic de îndrăgostită de tine.

Mă întind şi-l ating uşor, degetele mele trecându-i prin păr şi dându-i-l de pe faţă. Odată ce îmi iau mâna, îi cade înapoi pe frunte. Face un pas înspre mine, cu grijă, de parcă i-ar fi frică să nu se împiedice în noroi. Ploaia ne atinge la fel de delicat cum mă ating mâinile lui Sam. Laterala gâtului, umerii, lungimea braţelor. Zgârieturile şi vânătăile de sub mânecile gecii mele mânjite cu sânge. Ştiu că faţa mea arde. În faţa mea, obrajii lui Sam se înroşesc. Îşi pune mâinile pe talia mea, palmele deschise, îmi trec mâinile din nou prin părul lui. Când mă apropii, e o mişcare deliberată. Închid ochii şi-mi înclin capul.

Când ne sărutăm, apa se loveşte de pietre şi vântul urlă. Ploaia se răsuceşte în jurul nostru ca nişte petale şi nu simţim frigul. Buzele lui Sam sunt calde ca înotatul vara şi au gust de eternitate, de foc, de dorinţe sălbatice, de în-sfârşit-am-găsit-ce-căutam-după-ce-am-aşteptat-atât-de-mult. Braţele lui mă trag mai aproape şi mâinile mele îl strâng de parcă n-o să-i mai dau drumul niciodată şi se lipeşte tare de mine şi e acolo, şi e real şi frumos. N-aş fi putut niciodată să nu-l iubesc.

Vreau ca sărutul să dureze pentru totdeauna, dar nu ne putem ţine răsuflarea atâta timp. Simt că n-o să mai pot respira normal niciodată, de parcă inima mea o să bată atât de tare pentru totdeauna. Încă sărutându-ne, ne retragem în umbra podului. Suntem feriţi de drum de un dâmb de pământ şi cimentul e întunecat deasupra noastră şi ne apropiem de el fără

să ne desprindem unul de celălalt, dar brusc, mă împiedic de pământul denivelat şi cad tare pe malul râului, chiar sub pod.

Sam cade peste mine. Expir zgomotos. El pare îngrijorat pentru o secundă, dar când vede că sunt bine, zâmbeşte şi mă sărută uşor. Fără să mă gândesc ce fac, mă arcuiesc către el şi îl sărut înapoi, mult mai puţin profund.

Sam se apleacă şi trupurile noastre se apasă unul pe celălalt şi mă sărută din nou şi din nou, mai tare şi mai adânc şi căldura pielii lui mă arde prin haine şi buzele lui pe ale mele sunt ca focul şi foarte curând rămânem fără aer într-un cu totul alt fel. Îmi trec mâinile de sus în jos pe spatele lui, pe şoldurile lui, înapoi pe umerii lui. Degetele mele se încâlcesc în părul său, inima mea bate pe a lui. Sam se întoarce pe o parte şi mă trage cu el şi stăm lipiţi cum stau secretele lipite, uitându-ne unul la celălalt, băgându-ne mâinile unul prin hainele celuilalt. Plouă, dar abia dacă observăm. Sub noi sunt pietre, dar ar putea la fel de bine să fie paturi din pene sau saltelele de pe podea din casa cu fantome. Suntem afară, unde plouă şi bate vântul, dar am putea la fel de bine să fim singuri la sfârşitul lumii.

Ne sărutăm ca lupii, de parc-am fi lihniţi de foame, de parcă o să ne mâncăm unul pe celălalt. Parcă nu putem să stăm destul de lipiţi unul de celălalt, aşa că ne dăm jos gecile şi picioarele noastre se împletesc precum cearşafurile dimineaţa. Ne mişcăm unul către celălalt, până când Sam îşi ia gura de lângă a mea şi îşi îngroapă faţa în gâtul meu, cu respiraţia lui aspră şi crudă. Intrăm într-un ritm al nostru. Sam geme cu voce joasă. Îşi pune mâna sub talia jeanşilor mei şi înaintează foarte încet. Şoldurile lui fac aceeaşi mişcare cu mâna sa şi ne mişcăm aşa împreună, gura lui pe gâtul meu, mâinile mele în părul lui, picioarele mele între ale lui. Pietrele de sub noi ne rup hainele şi respiraţia noastră se îngreunează şi devine mai rapidă şi totul creşte din ce în ce mai mult ca fluturii din stomacul meu, până când mi se umple tot corpul şi simt că o să mă despic brusc în două ca o fisură în pământ.

N-am crezut niciodată că o să mi se rupă lumea-n două şi o să se simtă al dracului de bine.

Când ne despărţim, văd cu coada ochiului că ceva se mişcă. Un fascicul de lumină pe cealaltă parte a râului. Sam îşi întoarce capul şi vede şi el.

— Elsie? zice el, cu vocea nesigură.

Ni se întâlnesc privirile scurt şi ne ridicăm repede. Lumina se aprinde din nou, şi apoi dispare. Fugim peste pod de parcă suntem o singură persoană.

Lumina se mişcă şi pâlpâie în faţa noastră, de parcă cineva ţine o lanternă, şi noi o urmărim direct în luminiş, unde şi-a agăţat Elsie capcanele pentru vise, cel cu copacii cu hârtie de muşte şi micuţa păpuşă-Elsie pe capcana de şoareci. Când ajungem la luminiş, dau drumul mâinii lui Sam. Se învârte uitându-se la toţi copacii. Eu nu am ochi decât pentru capcana de pe piatra din mijlocul luminişului.

— Cara, zice Sam.

— Ştiu.

În mijlocul fiecărei capcane pentru vise de pe fiecare copac din luminiş şi lipită de fiecare hârtie de muşte agăţată de crengi, e o păpuşă mică. Cu părul maroniu, îmbrăcată în denim şi lână, e cu siguranţă Elsie, dar, spre deosebire de păpuşa de pe capcana de şoareci, astea nu au feţe, doar pielea albă ca hârtia unde trebuiau să fie ochii şi nasul şi gura.

Păpuşa de pe capcană e mai mare. E una din păpuşile alea demodate de porţelan, genul cu buze roşii în formă de arc şi gene adevărate peste ochi de sticlă, dar ochii au fost scoşi afară, nasul şi buzele răzuite. Şi asta are părul ca-de-şoarece, împletit, ca Elsie, şi poartă o fustă tartan fără nicio formă şi o bluză albă. Dar aici se termină asemănarea. Trupul păpuşii a fost distrus de capcana de vânător. Bucăţi de porţelan sunt împrăştiate ca nişte gunoaie în iarba din jurul stâncii. Când alerg către tufişurile de la marginea luminişului şi dau crengile la o parte, văd că micuţa păpuşă Elsie de pe capcana de şoareci a avut aceeaşi soartă. Capcana a plesnit peste pieptul micuţei păpuşi. Puncte mici şi galbene înoată în faţa ochilor mei.

— Cara, zice Sam din nou şi simt îngrijorarea din vocea lui. Vine la mine şi îmi atinge umerii. Ce s-a întâmplat?

— A prins-o.

Nu ştiu dacă am zis cuvintele cu voce tare sau dacă m-am gândit doar la ele. Sam îşi pune braţele în jurul meu. Nu înţelege.

— A prins-o, zic din nou. A prins-o.

— Ce-a prins?

Atunci îmi sună telefonul. La început nu recunosc sunetul, dar Sam bagă mâna în buzunarul de la haina mea şi apoi răspunde.

Nu-mi vine să cred că telefonul meu funcţionează încă după toate lucrurile prin care am trecut. Recunosc vocea lui Bea. Micuţă şi înăbuşită la celălalt capăt, dar nu aud ce spune. Pe măsură ce Bea vorbeşte, faţa lui Sam devine din ce în ce mai palidă. Îmi dau seama că tonul vocii lui Bea e complet greşit – îmi dau seama de asta chiar şi de aici. De obicei nu vorbeşte atât de repede. Ritmul cuvintelor ei e frenetic, dar Sam nu zice nimic.

— Ce? zic eu şi cuvântul iese ca un ţipăt. Ce?

Sam mă ia de mână şi fugim. Fugim de mâncăm pământul, ca vântul, şi ploaia nu ne atinge şi noroiul nu se mişcă sub picioarele mele care se izbesc de pământ şi tot ce putem auzi sunt sunetele picioarelor noastre alergând şi inimile noastre bătând împreună şi sunetul răguşit, strangulat, al respiraţiilor noastre. Nu întreb unde mergem; recunosc drumul destul de bine. Nu întreb de ce mergem acolo. Decid că nu vreau să ştiu. Nu vreau să ajungem vreodată la casa cu fantome, dar alergăm prea repede şi foarte curând suntem chiar după colţ. Vreau să încetinesc, dar Sam mă trage după el.

Când suntem aproape la porţi, sunetele din jurul nostru se schimbă. Se aud ploaia şi vântul biciuind pe lângă trupurile noastre care zboară, se aud bătăile inimilor noastre şi picioarele noastre ţinând măsura, respiraţia noastră rupându-ne plămânii – şi pe lângă toate astea, ca decorul unei piese de teatru, e focul.

Ne întâlnim cu Bea la porţile din fier. În faţa noastră, casa cu fantome e în flăcări. Eu şi Sam nu ne mai putem mişca şi, peste respiraţia noastră aspră şi sunetul pe care îl face focul (şi cine ar fi crezut că focul poate fi atât de zgomotos), Bea ţipă că a venit înapoi să ne ia costumele şi a mirosit fum.

— S-a extins atât de repede, ne spune. N-am putut să intru. N-am putut…

Casa tremură o dată din toate cotloanele. Unul din geamurile de sus e făcut bucăţi. Sticla cade ca o ploaie în grădină. Mă uit sus la dormitorul matrimonial şi mi se opreşte inima de tot. După draperii se zăreşte un chip.

Bea strigă:

— Alice!

Fugim către verandă.

Uşa din faţă e deschisă, balamalele ei strălucesc roşu ca ochii diavolului privind către abis şi către fum. Stăm cât de aproape

îndrăznim de casă, dar sunt flăcări care ne ajung până la şolduri şi te orbesc şi flăcări care ne ajung până la gât şi ne îneacă şi sunt peste tot şi căldura e mai mare decât cea din corpurile noastre, mai mare decât cea din soare şi Alice e acolo, în mijlocul tuturor lucrurilor.

— Alice! strig spre casă, dar fumul îmi înghite vocea.

— La dracu', Alice! ţipă Sam şi loveşte peretele verandei şi o ploaie de scântei cade peste noi de deasupra.

Ne acoperim capetele cu braţele şi strigăm.

— Alice, ieşi de acolo! strigă Bea.

Plânge. Toţi plângem şi ţipăm şi urlăm, dar ne auzim doar cum se aude casa care arde în jurul nostru.

— Probabil nici nu ne aude, zice Sam şi faţa lui e plină de cenuşă.

— Trebuie să facem ceva, şopteşte Bea. Deja am sunat la pompieri, dar…

Se opreşte şi se uită la mine. Ştim amândouă că vor ajunge prea târziu. Fără să scoatem niciun cuvânt, eu, Bea şi Sam intrăm în casa în flăcări.

Pereţii sunt făcuţi din foc. Tapetul se rulează şi se desface ca nişte aripi. Peste tot pocneşte lemnul. Aerul e numai fum care se ridică în sus, către dormitorul matrimonial şi noi îl urmăm ca pe un semnal care o să ne ducă la Alice. Toată casa pocneşte şi mârâie aşa că trebuie să călcăm cu grijă, de parcă încercăm să nu călcăm pe o scară şubredă, de parcă încercăm să nu facem gălăgie, ca nimeni sus să nu ne audă. De parcă ne e frică să nu se sperie Alice, ca un cerb.

Urcăm pas cu pas, asemenea cuiva care învaţă să meargă şi pe una dintre trepte, lemnul cedează şi piciorul meu cade prin ea în gol şi inima îmi stă în gât şi strâng din ochi şi aştept să cad, şi Bea, care e mai jos de mine, mă apucă de talia de la blugi şi mă trage înapoi spre ea în cea mai strânsă îmbrăţişare. Sam se opreşte, se întoarce şi se uită în jos prin scările prin care aş fi căzut şi ochii lui sunt imenşi, plini de frică. Nu spun nimic, pentru că ştiu că trebuie să continuăm cu toţii să urcăm.

Eu şi Bea călcăm peste treapta care lipseşte, ţinându-ne de Sam şi una de cealaltă ca să ne păstrăm echilibrul şi ajungem la etaj, unde fumul e gros şi negru. Îmi trag gulerul de la pulover până la nas şi la gură, cum am văzut că fac oamenii în filme. Face lucrurile să fie mai ireale şi mai puţin periculoase. Toţi trei

mergem cu paşi mărunţi prin coridorul în flăcări şi stăm în afara cadrului de uşă gol către dormitorul matrimonial, încercând să respirăm.

Alice e înăuntru. E încă îmbrăcată cu rochia de spiriduş şi stă în faţa locului pentru foc, singurul loc din casă care nu arde. Nu ştiu cum de e încă în picioare când fumul e atât de gros. Eu tuşesc de mă îndoi.

— Alice! strigăm. Alice!

Dar ea nu se mişcă. Casa geme cum gemea când dansam, dar de data asta picioarele noastre nu sunt pe podea, corpurile noastre nu stau rezemate de pereţi, inimile noastre nu mai bat măsura. Acum e muzica durerii, a căldurii, muzica de nu-mi-pasă care vrea să ne mănânce de vii.

— Alice! strig şi vocea mea sună ca un croncănit. Alice, hai încoace!

Dar nu mă aude. Ochii ei sunt închişi şi începe să se legene şi să bată din picior, şi cizmele ei fac scântei oriunde ar sta. Fiecare scânteie luminează tablourile de pe pereţi. Pulsează cu lumină portocalie şi, în întunericul care pâlpâie şi aruncă scântei, arată de parcă sunt vii. Nu-mi pot lua ochii de acolo. Un lup se apropie de Alice şi aproape că ţip, dar focul care linge peretele zvâcneşte şi-l face scrum. Îl aud cum se tânguie în timp ce cade. Bea respiră zgomotos în spatele meu şi Sam mă ia de mână. Focul ne omoară demonii, dar n-o face prea bine. O face într-un fel care ne va omorî şi pe noi.

Mă uit la rămăşiţele vechiului foc şi mă doare tot corpul de la valul ăsta imens de tristeţe. Simt că aproape pot să înăbuş flăcările. Tuşesc din nou şi o strig. Şi Alice deschide ochii şi se uită direct la mine, şi plânge atât de tare că funinginea de pe faţa ei are dâre prin ea de la lacrimi.

Trec peste prag şi mă duc în cameră. Sam şi Bea dau să vină după mine, dar, ca într-un film, o grindă cade peste prag şi sunt prinsă înăuntrul dormitorului cu Alice şi cu flăcările. Sam şi Bea ţipă până rămân fără voce în spatele uşii, dar sunt departe, sub apă, sau poate eu sunt. Calc cu grijă peste scândurile încălzite, către Alice.

— Cara, zice ea în şoaptă.

Abia dacă o aud peste toate spărturile şi gemetele şi pocniturile şi pârâiturile şi suspinele din clădirea care moare. Îmi întind mâna ca s-o ajut să plece, dar în loc să mă urmeze, mă

trage mai tare în cameră.

De undeva de lângă geam, se aude un vâjâit şi o bucată întreagă de perete cade în viteză pe podea. Focul sună ca un vânt. Se tânguie şi ţipă şi n-o aud pe Alice când o spune, dar înţeleg din felul în care îşi mişcă gura:

— Dansează cu mine.

O trag tare de încheieturile mâinilor către uşă.

— Hai, Alice! încerc să strig, dar cuvintele mele ies strangulate.

Alice se leagănă de parcă e pe cale să leşine, sau să scape, aşa că o prind de mijloc şi o trag în aşa fel încât să fie faţă în faţă cu uşa şi merg cu ea aşa, clătinându-se şi împiedicându-se şi făcându-mă să mă simt de parcă dansăm pe sunetul flăcărilor, pe cântecul casei care ţipă şi se prăbuşeşte în jurul nostru.

În uşă, Sam şi Bea se ţin de mână şi plâng şi lacrimile prin care se uită la noi ard mai tare decât focul. Aproape că pot să ne văd reflexia în ele ca într-un caleidoscop, ca un glob disco care se roteşte şi se tot roteşte în jurul locului pentru foc cu restul dormitorului în flăcări.

Încerc să fug, dar mă simt de parcă sunt sub apă, cu Alice ca o greutate moartă care mă trage în jos. Dormitorul n-a părut niciodată atât de mare. În braţele mele, Alice tresare şi se zbate. Are cioc, are aripi şi o coadă. E un copac, un munte, o bancă din parc. E făcută din lemn şi flăcări şi ştiu că şi eu tresar în braţele ei; o simt, frisonul de pe şira spinării, insecte care se târăsc, durerea ca de ace înfipte care curând devine prea mult de suportat pentru mine şi deschid gura şi ţip mai tare decât am ţipat vreodată şi casa ţipă cu mine.

Tavanul cedează. Dă drumul unei ploi de foc peste noi, lovindu-ne capul şi spatele de parcă o face intenţionat. N-o mai pot ţine pe Alice şi ea cade pe podea. În mijlocul dormitorului, în mijlocul locului înnegrit, se ridică un foc, aprins de rigipsul tavanului şi de fantomele din pod şi de fumul înecăcios. Arde alb. Răcneşte. Deschide casa ca pe o gură.

Alice întinde mâna către mine în întunericul plin de flăcări şi o apuc şi fug către uşă, jumătate pe picioare, jumătate pe genunchi, când casa începe să se scuture ca un cutremur. Sam vomită în pragul uşii, aplecat şi cu mâinile pe genunchi. Bea îl ridică şi îl trage din drum, în timp ce eu şi Alice sărim peste limba de flăcări şi trecem în fugă prin coridor, aducând flăcările

cu noi, în hainele şi pe pielea noastră.

Scările tremură. Ne ţinem de balustradă şi nu-i dăm drumul până jos, ajutându-ne una pe cealaltă peste treapta care lipseşte, tuşind şi scuipând peste fumul gros şi negru. Chiar când eu şi Alice ajungem pe ultima treaptă, se rupe balustrada şi scara se prăbuşeşte pe podea. Ne îngrămădim unii peste alţii în holul care arde.

Alice îşi trage piciorul. Oasele din corpul meu scrâşnesc ca balamalele uşii din faţă, strălucind portocalie prin fum. Bea şi Sam o ridică pe Alice şi ne clătinăm prin holul de la intrare, care n-a fost niciodată atât de lung, şi casa face plecăciuni în jurul nostru, dând drumul la bucăţi de tavan în flăcări, aşchii de lemn, cenuşă şi scrum şi valuri imense de fum pe noi şi în jurul nostru.

Când ne îngrămădim prin uşa de la intrare, focul ne atinge pielea şi ţipăm şi casa cu fantome ne aruncă afară, în grădină, în ploaie, unde ne rostogolim pe iarba umedă ca să ne stingem flăcările din haine şi să ne răcim pielea. Apoi ne târâm către porţile imense şi stăm întinşi acolo, arşi şi rupţi şi ne uităm cum se prăbuşeşte casa cu fantome.

19.

Fraţii-spiriduş se iau de mâini şi se ţin strâns. Stau cu faţa către tatăl vitreg de fier, care i-a ţinut închişi toţi anii ăştia, şi, ca o singură creatură, deschid toţi gurile şi ţipă.

Din ţipătul lor creşte o pădure. Se ridică prin dalele de piatră ale podelelor din casă, sparge pereţii, rupe fundaţia de parcă despică toată lumea în două. Spiriduşului-copac îi cresc rădăcini care se ascund adânc în fundaţia casei şi se dezvoltă ca un stejar până la grinzile din acoperiş. Băiatul-fantomă începe să pâlpâie şi să pălească până devine aproape invizibil. Se furişează nevăzut în spatele tatălui vitreg şi pune lacăt pe uşă ca să nu poată să scape. Sirena cheamă marea. Îşi închide gâtul şi branhiile ei se deschid. Apa se ridică prin podeaua de la casa veche; face baltă din covoare, inundă scândurile din podea şi se ridică încontinuu până când umple fiecare cameră. Zânei îi cresc aripi. Sunt imense şi frumoase. Sunt de cinci ori mai mari decât ea şi sunt suficient de puternice cât să-i ducă pe ea şi pe fraţii ei sus, sus, sus, acolo unde sora lor-copac se odihneşte pe acoperiş, înconjurată de frunze.

Apa umple casa – umple scările când tatăl vitreg încearcă să urce, umple dormitoarele, care sunt goale, în afară de trupul unui lup. Fraţii se uită din locul lor înalt şi plin de frunze cum tatăl lor vitreg se zbate şi dă din mâini şi din picioare sub greutatea apei. Se agită şi se îneacă şi se ţine cu mâinile de gât, dar fraţii sunt mai puternici împreună decât e el singur şi când se revarsă zorile pline de apă în afara casei spiritelor şi se retrage marea, el stă întins, înecat, mort, la baza scărilor.

S-a rupt vraja. Zâna îşi desface aripile şi îşi duce cei trei fraţi peste oceane şi munţi, peste păduri şi oraşe, peste graniţele lumii umane, înspre locul în care aşteaptă mama lor. Înapoi acasă.

Ne întâlnim cu mama la spital. Când ea şi Gracie ajung, suntem toţi oblojiţi şi cusuţi şi bandajaţi şi laba piciorului meu, piciorul lui Alice şi braţul lui Sam sunt în ghips. Bea a împrumutat un marker de la una dintre asistente şi deja mâzgăleşte pe ghips. Arsurile noastre sunt învelite în bumbac şi tifon. Analgezicele iau cea mai mare parte din durerea provocată de cele mai urâte răni, aşa că ne simţim doar puţin pârliţi.

— Pârliţi, zic eu cu voce tare.

Bea scrie pe ghipsul meu: *Pârliţi, pârjoliţi, prăjiţi, perpeliţi, părpăliţi.*[11] Durerea noastră e un cântec. Am fost deschişi, am primit adevărul şi apoi am fost cusuţi la loc. E sfârşitul sezonului accidentelor. Vânătăile dispar, pielea se coase, arsurile se vindecă. Inimile rupte devin din nou întregi.

În maşină, pe drum spre casă. Sam îşi lasă capul pe umărul meu. Stăm aproape. Bea şi Alice se ţin de mână. Suntem toţi împreună pe bancheta din spate, şold în şold în şold în şold. Suntem ca o singură persoană, patru capete, opt picioare, patruzeci de degete, cinci oase rupte. Un milion de kilometri de piele arsă.

Mama se uită la noi în oglinda retrovizoare. Vede mâinile împreunate ale lui Alice şi Bea. Vede arsurile şi tăieturile şi vânătăile noastre. Atinge ghipsul de pe braţul ei. Gracie îşi ţine ochii la drum. Când ajungem acasă, ea face ceaiul. Cotrobăie pe sub chiuvetă un minut şi scoate fierbătorul de apă. Mama oftează şi zâmbeşte.

— Spuneţi-mi ce se întâmplă aici, zice ea când ne-am aşezat cu toţii.

Stăm într-un cerc în jurul mesei de parcă suntem pe cale să ne jucăm ceva. Maşina de scris stă pe podea lângă mine.

— Spuneţi-mi ce mi-a scăpat. Ce-mi scapă. Umpleţi spaţiile goale pentru mine.

Ne uităm unul la celălalt. Pentru o vreme, nu spunem nimic. Am putea s-o spunem ca pe o poveste. Ne-am putea scoate secretele din cutie şi să le citim cu voce tare la masă, propoziţie după propoziţie, un cadavru rafinat spus cu voce tare. Am putea s-o facem un basm.

Dar n-o facem. În schimb, îi spunem mamei adevărul, despre casa cu fantome, despre petrecere, despre Nick. La un moment dat, mama începe să plângă, dar în linişte, ca să nu ne întrerupă.

Singura parte care e încă un soi de poveste, e când îi spunem despre Elsie. Şi numai eu ştiu cum se termină povestea. Secretele şi spiritul protector. *Mama mereu mi-a zis că o să mă prindă moartea acolo, afară.* Bea şi Alice şi Sam îşi lasă capul

[11] În engleză *Singed, singe, sing, sang, song,* joc de cuvinte între *singed* (pârlit, prăjit), forma verbală (to singe) şi *song* (cântec) şi forma lui verbală (to sing) *(N.t.).*

jos, dar mama e cea care arată de parcă a văzut o fantomă.

— Am şi eu ceva să vă zic, ne spune. Dar mai întâi am o întrebare.

Am emoţii. Mai e un singur secret la care mă pot gândi şi pe care nu i l-am spus. Mă uit la Sam. Îi cade părul în ochi.

Mama se întoarce către Alice şi întreabă:

— Tu ai dat foc la casă?

Faţa lui Alice e palidă, cu pete roz, bretonul şi sprâncenele arse. Are ochii roşii, injectaţi şi obrajii pătaţi de lacrimi. Se uită fix la mama şi dă din cap. Se uită la noi pe rând.

— Nu, zice. Nu.

Bea răsuflă uşurată. Îmi dau seama că probabil se întreba asta de când am văzut focul. Mie nici nu mi-a trecut prin cap. Sam se holbează la Alice de parcă poate să vadă prin craniul ei.

— Am adormit, zice Alice. Am fost la casa cu fantome şi am aprins nişte lumânări şi am băut nişte whisky şi am adormit. Când m-am trezit, focul era peste tot în jurul meu.

Mâna lui Bea stă pe genunchiul lui Alice – îmi dau seama după felul în care stă pe scaun. Alice îşi dă părul ars de pe faţă şi ia o gură mică de aer.

— Dar nu am fugit când aş fi putut.

Mama îşi duce mâinile la gură. Alice se uită la Bea, la mine şi la Sam.

— Mă bucur că aţi venit după mine, zice ea.

— Şi n-o să mai încerci – n-o să mai faci aşa ceva niciodată?

Vocea mamei e ca vocea unei bătrâne. Alice dă din cap şi mai tare de data asta. Promite. Îşi pune mâinile pe mâinile mamei şi promite din nou. Gracie mai pune nişte biscuiţi pe masă.

— Ce-ai vrut să ne spui? o întreb pe mama când gurile noastre sunt pline de firimituri.

Ceaiul e cu lapte şi e dulce şi liniştitor. Îmi încălzeşte tot pieptul, până în burtă. Mama se încruntă şi îşi umflă părul mov cu mâinile. Atârnă încâlcit în jurul feţei ei. Se întinde şi atinge maşina de scris de lângă noi, de pe podea.

— Nu ştiu cum să – zice; apoi respiră adânc şi o ia de la capăt. A început cu primul accident.

Toţi stăm aplecaţi pe scaune. Sezonul accidentelor e ceva binecunoscut, uneori se vorbeşte despre el, dar nu ne-a fost explicat niciodată.

— A început cu primul accident, zice mama din nou. Cu trei

ani înainte să se nască Alice.

Ochii lui Gracie sunt plini de îngrijorare. Îmi dau seama că asta e o poveste pe care a mai auzit-o. Nu ştiu dacă să fiu nervoasă sau uşurată.

— Când eram foarte tânără, ne povesteşte mama, am avut o fiică. Înainte de tine, Alice. Tatăl ei era un tip pe care l-am cunoscut la o petrecere odată, dar pe care nu l-am mai văzut de atunci.

— Ce? întrebăm toţi. Nici nu ne uităm unul la celălalt, atât de şocaţi suntem.

Brusc, mama pare atât de tristă.

— A murit înainte să vă naşteţi voi. N-avea nici doi ani. Treceam podul – ea a fugit înainte, podul s-a prăbuşit. A căzut în apă.

Vocea mamei sună de parcă e complet detaşată de corp. Sună de parcă spune o poveste, de parcă nu e ceva real.

— A luat-o curentul. Am încercat să merg după ea, dar era prea târziu. Am găsit-o în josul apei – e o casă veche pe sub care curge râul. Am găsit-o leşinată pe pământ. Nu se înecase, dar nici nu s-a trezit. A murit de pneumonie o lună mai târziu. N-am… mama se opreşte. A fost cea mai oribilă perioadă. Nu ştiu cum s-o zic altfel. Şi apoi l-am cunoscut pe tatăl tău şi a fost de parcă, brusc, viaţa a început din nou. Ca un nou început.

— El ştia? şopteşte Alice.

Mama se uită în jos, înspre mâinile ei.

— I-am spus după câţiva ani. Dar vouă… n-am fost niciodată în stare să găsesc cuvintele. E parte din motivul pentru care vouă v-am dat numele meu de familie, în loc de al tatălui vostru. Am vrut să vă ţin legate de ea, chiar dacă nu vă puteam spune.

— Cum o chema? întreb.

Mama zâmbeşte trist.

— Acum să nu vă bateţi prea mult capul cu asta, zice ea, dar cumva de asta vă povestesc asta acum.

— Să nu ne batem capul cu ce? întreabă Sam.

Mama îşi pune mâinile cu palmele în sus pe masă, de parcă ne oferă totul.

— Numele ei era Elsie, zice.

— Elsie.

Nu-mi dau seama dacă inima mea nu mai bate sau bate de trei ori mai tare.

— Ce râu? Râul ăsta?

Arăt către uşa din faţă; arăt afară din casă şi în jos pe drum şi prin câmp, către locul în care curge râul, de-a lungul meselor de picnic împrăştiate, de-a lungul cărărilor noroioase, înspre locul unde se ascunde sub o casă o vreme, până ajunge din nou la suprafaţă pe cealaltă parte a grădinii.

— Ai găsit-o pe terenul unei case – vrei să zici casa cu fantome? Unde am dat petrecerea? Unde am văzut-o pe Elsie?

Abia pot să respir.

— I-ai spus să se înfofolească bine? I-ai spus că o s-o prindă moartea acolo, afară?

Mama încă are un zâmbet trist, dar are o privire plină de înţelepciune.

— Toate mamele spun asta copiilor lor.

— I-ai spus-o lui Elsie.

— Aşa cum sunt sigură că mama prietenei voastre Elsie i-a spus-o şi ei.

Mă uit la Bea, Sam şi Alice pentru sprijin.

— Nu cred că sunt persoane diferite, mamă. Nu prea cred.

Mama se apleacă peste masă şi-mi atinge obrazul.

— Of, draga mea, zice, înţeleg de ce ţi-ar plăcea să crezi asta, dar e doar o coincidenţă.

Îi dau mâna la o parte.

— E doar o fată cu acelaşi nume.

Îmi scot telefonul şi deschid pozele. Pun telefonul drept pe masă şi toată lumea se înghesuie în jurul lui.

— Uite, zic. Uite!

Dar când dau de la o poză la alta, nu văd mereu ceea ce caut.

Mă uit după Elsie în toate pozele. E acolo, da, în câteva. Nu în toate. În pozele cu clasa, în instantaneele din vestiar, în pozele făcute la prânz, la şcoală, sau în excursii. Niciodată o Elsie întreagă, totuşi. Doar un pic de păr ca-de-şoarece aici, un pantof cuminte acolo, o tentă de cardigan urât în fundal.

— Dar a fost acolo, spun eu şi caut înainte şi înapoi, din ce în ce mai repede. Era în toate.

Mama îşi pune o mână peste braţul meu, ca să mă liniştească.

— Cred că familia Malloy, din partea cealaltă de oraş, are o fiică de vârsta ta, zice ea.

Gracie scoate un sunet scurt gen *Oh, da.*

— Sunt destul de sigură că o cheamă Elsie. Are sens să fie în

aceeaşi şcoală cu tine.

— Da, dar…

Gracie nu m-a auzit.

— Sharon Malloy, zice ea. E coafeza mea.

— Dar…

— Tocmai s-au mutat în Cork, zice Gracie. Sau aşa am auzit.

Mama dă din cap că aşa e. Eu dau din cap că nu.

— Nu.

Detest faptul că Sam şi Alice par nesiguri.

— Ai zis că a căzut în râu, dar nu a murit decât o lună mai târziu. Când a fost asta? În ce dată?

Mama dă din cap.

— Nu mai… era începutul sezonului accidentelor. Nu ştiu. În prima săptămână din octombrie. Dar a murit pe 31.

O zice de parcă e o dată pe care n-o s-o uite niciodată.

— Dar asta e… ăsta e sezonul accidentelor.

Îmi deschid palmele de parcă mă rog.

— E la fel în fiecare an.

— Cara…

— Nu! Nu. Era lângă râu. A pus capcane. A fost în casa cu fantome. A avut grijă de noi, ştii asta.

Ridic vocea, dar nu e cu intenţie.

— Ea e motivul pentru care se întâmplă sezonul accidentelor. A zis asta – merge să caute, pentru o lună în fiecare an. De asta se întâmplă accidentele.

Lovesc cu mâna în masă.

— De asta se întâmplă accidentele.

Pumnul meu loveşte nervos lemnul căptuşit.

Alice mă prinde de mână înainte să mai lovesc o dată masa.

— Cara, zice, atât de multe din alea nu au fost accidente.

Mă învârt în cerc. Mă uit la casa învelită şi căptuşită. în mine creşte un sentiment sălbatic. Alerg către pereţi. Rup căptuşeala din balamale. Rup materialul care înveleşte mânerele uşilor. Rup lâna şi folia cu bule de aer cu pumnii. O smulg. Descopăr masa, colţurile ascuţite ale bufetului din bucătărie. Mi se rup unghiile şi mi se decojeşte pielea arsă şi piciorul meu rupt atârnă greu în ghipsul lui, dar continui. Desprind straturile de zdrenţe de la căptuşeală. Rup covoarele afgane. Nu ştiu când ajung şi ceilalţi să mi se alăture, dar sunt în sufragerie, golind colţurile pereţilor cu Alice, trag covoarele în hol cu Sam, Gracie şi mama bagă

prăjitorul de pâine în priză şi resetează aragazul.

Bea râde cu râsul ei de vrăjitoare şi găseşte aţă pe undeva – ascunsă într-un sertar odată încuiat, unde ţinem cuţitele de sculptat – şi o înşiră prin casă. O lasă prin toată casa. O înfăşoară prin jurul tuturor cuielor ieşite în relief, o agaţă de rame de tablouri. Apoi ia cel mai mare ac din cutia de cusut a mamei şi îl trece prin pielea albă-ca-de-hârtie a tuturor secretelor noastre. Când casa noastră e ascuţită şi tare şi periculoasă din nou, secretele sunt chiar acolo, la înălţimea capului, imposibil de ascuns, imposibil de ignorat.

Stăm toţi în hol şi respirăm greu. Ne citim secretele cu voce tare. Ne numărăm vânătăile. Mâncăm nişte pâine prăjită.

Mai bem nişte ceai. Când râdem, se aude cu ecou. Casa pare expusă şi puţin prea reală.

Curând e dimineaţă. Soarele răsare sticlos şi slăbit în afara geamului de la bucătărie. Copacii din fundul grădinii strălucesc în ploaie. N-am dormit. Afară, tomberoanele sunt arhipline de cârpe şi învelitori. Mama şi Gracie merg în sufragerie să se odihnească şi ne spun să ne ducem toţi la culcare.

Mergem sus şi tragem saltelele de pe paturi şi mergem din nou în camera lui Alice. Ne ia mult timp, din cauza oaselor rupte. Bea stă în spatele lui Alice la măsuţa de toaletă şi îi taie părul ars. Cade pe covor ca frunzele de toamnă.

Eu şi Sam stăm întinşi lângă perete şi ne uităm la ele. Îi iau mâna lui Sam care e în ghips cu ambele mâini. Pe ea sunt scrise cuvinte şi spirale şi secrete. E tare la atingere. Îi sărut vârfurile degetelor fără să-mi dau seama şi Alice şi Bea se uită la noi din oglindă şi-şi dau seama.

— Mda, zice Alice în cele din urmă, mă gândeam eu.

— Cărţile nu mint niciodată, spune Bea.

Sam roşeşte. Deci asta întrebase.

Bea zâmbeşte de parcă a aşteptat asta tot timpul, dar Alice se uită ciudat la noi. Hotărăsc să nu mă mai prefac, îi spun:

— Deci nu crezi că e ciudat?

— Cred că e foarte ciudat, zice Alice.

Sam îşi muşcă buza.

— Dar nu cred că e nimic greşit.

— Ce bine, zice Sam, pentru că nici nu e.

Îşi ţine capul sus, de parcă a repetat asta în faţa oglinzii.

— Nu suntem rude sau ceva – doar… doar locuim în aceeaşi

casă.

— Şi aveţi aceeaşi familie, şi aţi crescut împreună, zice Alice, dar zâmbeşte.

Apoi ridică din umeri.

— O să dureze puţin până să se obişnuiască toată lumea. Şi habar n-am ce o să creadă mama.

— Nu-i spune, se aude tare în cameră vocea lui Sam.

Alice e luată prin surprindere.

— Nu voiam să fac asta, Sammy, zice ea cu delicateţe, dar o să-şi dea seama.

Mă uit la mâinile mele pe mâna lui Sam, mă uit în ochii lui ca albia râului. Mă ridic cu grijă şi şchiopătez până jos. Mă aşez la maşina de scris. Am ascuns secretul ăsta mai devreme, când le agăţa Bea pe toate, dar acum îl scriu din nou. Scriu cu grijă, să nu se întindă cerneala.

Sunt îndrăgostită de Sam.

Rup foaia şi o agăţ pe sfoară în hol, la nivelul ochilor, în faţa bucătăriei, ca toată lumea s-o poată vedea.

Mai târziu mergem la râu. Ne lăsăm toate rândurile de haine în casa noastră cu ecou şi şchiopătăm-mergem-ne clătinăm până la râu ca spiriduşii, de parcă nu suntem chiar obişnuiţi cu pielea de om.

Îi conduc pe Sam, Bea şi Alice de-a lungul malului, către podul prăbuşit şi stăm cu faţa către râul agitat şi ne ţinem de mâini în şir în timp ce ţipăm încontinuu către celălalt mal. Păsările zboară din copaci. Peştii se ascund în scobiturile lor din pietre. Câinii latră. Râul se ridică să ne înghită, dar ne ia toate secretele în loc. Cele care erau lipite de cerul gurii noastre. Cele din cauza cărora nu puteam vorbi. Copacii de pe celălalt mal se scutură cu ele.

Mă gândesc la luminişul pe care îl ascund copacii. Mă gândesc la capcană, la amulete şi la hârtia de muşte de pe copaci. Mă gândesc la toate versiunile mici ale lui Elsie. *Are nevoie s-o ajutăm să-şi găsească drumul spre casă.*

Când le spun celorlalţi la ce mă gândesc, Bea zice:

— Nu poţi să treci apa cu ghipsul ăla.

Umerii mei atârnă greoi. Apoi Bea mă pupă pe obraz şi rânjeşte.

— Aşteaptă aici o secundă.

Lipăie prin râu până în partea cealaltă. Apa îi învăluie picioarele goale. Când se întoarce, îşi ţine rochia în faţă ca pe un şorţ. Înăuntru sunt toate păpuşile.

— V-am spus eu.

Ridic bucăţile de porţelan de la păpuşa Elsie.

— V-am spus eu că era ea.

Câteva zile mai târziu, mama ne arată mormântul ei. Bebe Elsie îi spunem când e mama în preajmă, dar în inimile noastre ştim că e de-o vârstă cu noi. După asta, mergem acolo uneori. Îi aducem flori şi fumăm ţigări, bem whisky din sticluţe de buzunar. De fiecare dată când plecăm, punem o păpuşă micuţă lângă piatra de mormânt.

Primăria reconstruieşte podul: un pod stabil, de piatră, cum trebuie, arcuindu-se peste apă. E o plăcuţă în mijloc cu o gravură care zice: ÎN MEMORIA LUI ELSIE MORRIS.

Poate am nevoie doar să-şi amintească lumea de mine, a zis, aşa că ne amintim de ea. De fiecare dată când trecem podul, ne amintim de ea.

Mă gândesc cum trebuie să se fi simţit când s-a înecat, să te prindă moartea aşa. Mă gândesc cum s-a lovit Seth cu capul de o piatră, mă gândesc la mâini ţinându-mă sub apă. Mă gândesc la Sam în secrete, Alice în foc, mama în amintiri. Mă gândesc că ne înecăm cu toţii, într-un fel sau altul.

Din când în când mă uit îndeaproape la poza pe care tocmai am făcut-o şi mă străfulgeră imaginea unui păr ca-de-şoarece împletit, un pantof maro cuminte, un guler de dantelă, o fustă tartan. Cutele de îngrijorare au fost înlocuite de o tentativă de zâmbet. Accidentele se întâmplă. Oasele noastre se zdrobesc, pielea se despică, inimile se rup. Ardem, ne înecăm, suntem în viaţă.

Zilele astea după şcoală, mergem acasă pe drumul cel lung, pe lângă rămăşiţele casei cu fantome. Nu mai e goală; sunt tâmplari în toate camerele. Îi auzim de la jumătate de kilometru distanţă. Dau cu ciocanul şi bubuie şi taie cu maşinării electrice care fac praf peste urmele pe care le-au făcut picioarele noastre pe podea. Uneori îmi imaginez că merg acolo şi fur un mâner sau o cheie, o balama sau o bucată de sticlă. Dar nu mai sunt geamuri şi, oricum, mi-ar fi prea frică. Sunt cuvinte acolo peste care nu se poate vopsi.

Ne plimbăm de-a lungul râului şi ascultăm cântecul tâmplarilor. Stăm pe podul lui Elsie şi bem limonadă făcută de mama. În timpul zilei, îi punem aromă de lavandă. În unele seri, punem nişte gin furat. Eu, Sam, Bea şi Alice ne cuibărim unul în celălalt.

Ne ridicăm borcanele de gem pe care le folosim pe post de pahare. Ţinem un toast pentru râu şi zicem cuvintele împreună.

Încă un pahar pentru drumul plin de apă.

Mulţumiri

Lui Claire Wilson – un agent atât de minunat că poate să coordoneze un sabat întreg – pentru că a luptat pentru cartea asta de la bun început.

Lui Natalie Doherty, un redactor extraordinar, pentru opiniile ei, pentru sugestiile ei nepreţuite şi pentru credinţa în cartea asta.

Minunatei echipe de la RHCP pentru entuziasmul şi suportul ei.

Părinţilor mei, pentru credinţa lor infinită şi pentru încurajările lor şi pentru faptul că m-au crescut cu iubire pentru cuvinte şi neglijenţa ocazională pentru real, când fantezia şi exagerarea duc la o poveste mai bună.

Fraţilor mei – care m-au sprijinit mereu şi numai uneori au fost predispuşi accidentelor – în special lui Claire, pentru că a citit prima versiune neşlefuită pe telefon, în fiecare zi în metrou, timp de două săptămâni.

Familiei socrilor mei, în special lui Trish şi Barry Doyle pentru nenumărate ore de babysitting şi lui Jess, cel de-al doilea cititor al primei mele versiuni.

Lui Elsa şi Luna, care amândouă au crescut împreună cu versiunile acestei cărţi.

Şi lui Alan, iubirea mea, pentru tot.

MULŢUMESC. Cartea asta n-ar exista fără voi şi sunt foarte, foarte fericită că există.

MOIRA

FOWLEY-DOYLE

YOUNG 14+

E sezonul accidentelor,
în fiecare an în aceeași perioadă.
Se rup oase, se sfâșie pielea,
încep să apară vânătăi.

Sezonul accidentelor a făcut dintotdeauna parte din viața Carei, o adolescentă în vârstă de șaptesprezece ani: o lună a tragediilor și rănilor misterioase, care aruncă o umbră constantă asupra Carei și a familiei sale.

Anul acesta, în sezonul accidentelor nu se va lăsa doar cu oase rupte. Pentru că acum Cara începe să-și pună o serie de întrebări – și toate secretele familiei sale vor ieși la iveală.

Amețitor, devastator, întunecat și intens – sezonul accidentelor a sosit.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-909-3

TREI